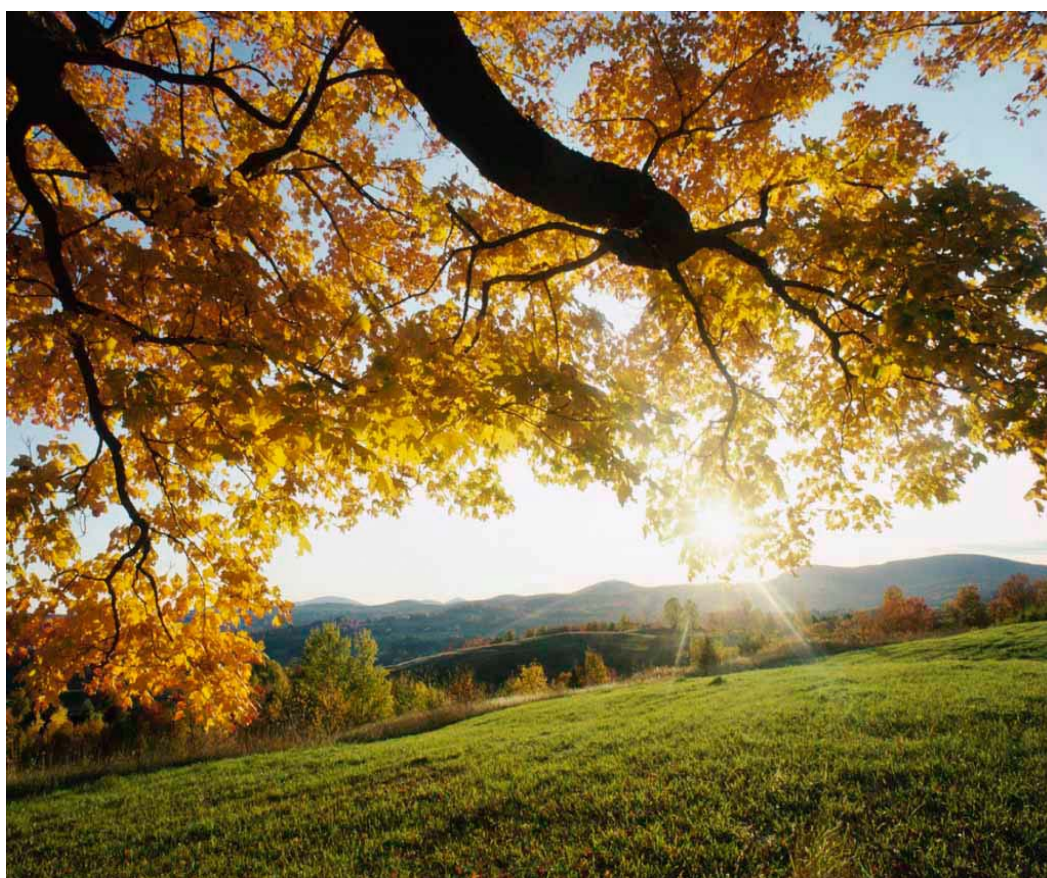

Hoàng Thu Dung

Một Thời Lãng Quên

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Hoàng Thu Dung

Một Thời Lãng Quên

Tập 1

Vương Lan rời phòng ông Thành, khuôn mặt thanh tú của cô ỉu xiu như con mèo bị cắt râu. Ba mới về hôm qua thì hôm nay lại tìm ra chuyện để mắng cô. Từ đó giờ là vậy, y như rằng mỗi lần ba đi xa về, thì sau khi nhận quà là phải ngồi nghe trách cứ. Mà toàn là những chuyện vặt vãnh cô cho là không đáng. Riết rồi cô cũng không hiểu mình gây ra lỗi gì nữa.

Vương Lan đi ra cổng. Ngang qua hồ nước, cô thấy dì Tám đang loay hoay tưới kiểng. Thấy cô, bà ngừng tay, hỏi với vẻ săn sóc:

- Cô Lan đi đâu vậy cô?
- Dạ, con muốn ra ngoài một chút.
- Chừng nào cô về?
- Con không biết. Con chỉ đi một chút thôi mà.
- Đi một chút thôi nghe cô Lan! Coi chừng ông chủ hỏi không có cô ở nhà rồi ông lại mắng, tôi không biết nói làm sao.

Vương Lan cười gượng:

- Con chỉ đi một chút thôi à.

Rồi Vương Lan đi nhanh ra mở cửa. Thật ra, cô cũng không biết mình đi đâu. Buồn quá nên chỉ muốn ra khỏi nhà vậy thôi. Chiều nay trời âm u như sắp mưa. Vương Lan rất thích cái lành lạnh buồn buồn khi trời vào mùa mưa. Những lúc thế này, không cần bạn bè, cô vẫn muốn đi dạo một mình.

Chợt có tiếng xe thắng bên cạnh Vương Lan, làm cô hết hồn quay lại nhìn.

Tuốc Toàn đang ngồi trên xe nhìn cô:

– Đi đâu một mình vậy nhỏ?

– Đi lang thang.

Nói xong, cô đến ngồi lên phía sau Quốc Toàn.

– Anh đưa em đi chơi đi, gặp anh mừng thật đó.

Quốc Toàn ngoái lại nhìn cô, tò mò:

– Lại bị chú Thành mắng nữa phải không?

– Anh biết rồi còn hỏi nữa.

– Chuyện gì nữa vậy?

– Hôm qua em đi sinh nhật nhỏ bạn về khuya, xui cho em là gặp ba cũng vừa về. Có một lần mà ba nghĩ em thường đi như vậy...

– Vậy là giảng một bài phải không?

Hai anh em cùng phì cười, hiểu nhau quá nên Vương Lan không cần phải trả lời. Giữa lúc buồn thế này mà gặp Quốc Toàn thì thật hay. Còn ai hiểu và chia sẻ tuyệt vời như anh. Đôi lúc Vương Lan thấy mình thân với Quốc Toàn hơn cả ba cô và bà nội, dù hai anh em không ở chung nhà.

Mưa mỗi lúc một nặng hạt hơn. Vương Lan phải đội nón của Quốc Toàn cho đỡ ướt tóc. Cô đề nghị vào một quán cà phê, nhưng anh lắc đầu:

– Ráng chút nữa đi, gần đến nhà anh rồi. Đồ ướt thế này vào quán sao được.

– Nhưng đi nữa thì còn bị ướt đồ hơn nữa.

Quốc Toàn không nói, anh vụt nhấn mạnh ga. Chiếc xe lao vút đi, làm Vương Lan giật mình vịn chặt lấy anh. Cô la oai oái:

– Làm em hết hồn, anh định chơi trò gì vậy?

– Thử xem Vương Lan có phản ứng nhanh không vậy mà.

Vừa nói, Quốc Toàn vừa cười vang, làm Vương Lan cũng phải cười theo.

Chiều nay bị mắng vậy mà lại hay. Vì nếu không ra khỏi nhà, không gặp

Quốc Toàn, thì chắc không có chuyện gì để cười, chán lắm.

Khi về đến nhà Quốc Toàn thì cả hai ướt nhem từ đầu tới chân. Vậy mà Quốc Toàn không vào ngay, anh đưa chìa khoá cho Vương Lan, rồi nói như dặn:

– Em vô nhà trước đi, anh chạy lại đây mua đồ ăn. Chiều nay em ở đây ăn với anh cho vui.

Gì chứ chuyện đó thì Vương Lan không phản đối. Cô mở khoá vào nhà.

Trong nhà tối thui, cô mò mẫn bật đèn, rồi đến tủ tìm bộ pyjama thay. Đồ của Quốc Toàn rộng thùng thình trông rất buồn cười. Nhưng không sao, miễn đừng phải chịu cảm giác ướt át là cô chịu rồi.

Vương Lan lấy tờ báo, vừa đọc vừa chờ Quốc Toàn về. Nhưng chờ đến nửa tiếng mà anh vẫn mất tăm. Thật không hiểu nổi, chỉ ra đầu đường mua thức ăn mà phải đi lâu như vậy. Chắc là chờ người ta đi chợ rồi mới về nấu hay sao ấy.

Vương Lan bắt đầu thấy đói bụng, càng chờ lâu cô càng nổi sùng lên. Tự nhiên theo Toàn đến đây rồi bị quăng vào một xó chờ anh, bộ cô không còn chuyện gì vui hơn chắc.

Vương Lan bỏ tờ báo qua một bên, đi lân la xuống bếp. Cô phát hiện trên bàn còn chén xúp và một ổ bánh mì to tướng. Chẳng cần lường lự, cô ngồi vào bàn, từ từ thanh toán từng thứ. Xúp mà ăn với bánh mì, hơi lạc điệu một chút, nhưng dù sao vẫn hay hơn là chẳng có gì để ăn. Không hiểu anh Toàn ăn uống kiểu gì kỳ cục vậy. Nhưng nhờ vậy mà cô thấy ngán nên chỉ ăn được nửa ổ bánh.

Ăn xong, Vương Lan bước ra ngoài. Cô ngồi xuống sàn ngóng ra cửa. Vẫn không nghe tiếng xe về, cô bèn đứng dậy tắt bớt đèn, khép cửa lại, rồi nằm xuống tranh thủ ngủ.

Vương Lan không nhớ mình ngủ bao lâu. Nhưng cô bị giật mình vì nghe

tiếng hét chói tai ở nhà bên cạnh. Cô mở choàng mắt, chớp chớp mấy cái. Không biết mình có vừa chiêm bao không.

Vương Lan quay đầu ngó quanh quất. Chợt cô giật bắn mình, khi thấy một người lạ đang ngồi chống cằm nhìn mình. Anh ta mặc chiếc sơ mi màu trắng, dáng rất chỉnh tề như vừa đi đâu về. Nhưng điều đó không có gì đáng nói, mà cái kiểu anh ta nhìn cô thì mới là nhột nhạt. Anh ta nhìn như nhìn một sinh vật lạ, như không hiểu tại sao cô xuất hiện ở đây. Ánh mắt anh ta lấp lánh vẻ tò mò và một chút giễu cợt, làm Vương Lan thấy ngượng.

Vương Lan bối rối ngồi lên. Cô ngượng nghịu vuốt lại tóc, sửa áo cho ngay ngắn. Cô cau trán cố nghĩ xem nhân vật này là ai. Theo cô biết thì anh Toàn chỉ ở có một mình. Vậy thì có thể anh ta là bạn của anh Toàn.

Nhưng tới nhà người khác mà cứ nhìn chủ nhà kiểu đó thì hơi bị tò mò. Làm như từ đó giờ anh ta chưa thấy con gái ngủ lằn nào vậy. Nhìn gì mà không sợ người ta ngượng hay sao ấy. Vương Lan chờ anh ta lên tiếng. Nhưng anh ta cứ lặng thinh ngó cô như quan sát sinh vật lạ, làm cô bắt đầu thấy quạu lên:

– Anh là ai vậy?

– Chủ nhà.

Vương Lan nhú mày:

– Cái gì?

Người thanh niên không quan tâm đến cách hỏi của cô, anh ta liếc nhìn vào nhà, rồi buông một câu băng quơ:

– Tôi thấy mình giống bầy chú lùn quá.

Không đợi Vương Lan lên tiếng, anh ta nói luôn với vẻ hài hước:

– Anh đã ăn xúp trong chén của tôi? Ai đã ăn bánh mì trên bàn của tôi?

Vương Lan ngó người ngồi im. Cô giương mắt nhìn anh ta, chẳng biết nói thế nào. Thì ra những thứ trên bàn là do anh ta mua. Vậy mà cô tưởng...

Vương Lan buột miệng:

– Tôi tưởng nhà này không có ai khác ngoài anh Toàn, tôi nghĩ mấy thứ trong bếp không ai ăn nữa.

– Tưởng gì kỳ vậy, tưởng khôn quá trời!

– Lỡ rồi, xin lỗi anh nha.

Anh ta nghiêm mặt:

– Đền chứ xin lỗi gì.

– Cái gì?

– Mua cái khác về trả cho tôi. Tôi đói lắm rồi, đi cả nửa ngày chưa ăn gì, đang bụng mình mà lại gặp người lạ ngủ trong nhà, rồi lại ăn hết thức ăn của tôi, cô làm tôi khó chịu vô cùng. Ra ngoài kia mua bánh mì cho tôi đi.

– Nhưng... trời đang mưa.

– Mưa thì mưa, cô tự mà xoay sở, làm sao thì làm.

Vương Lan ngồi im, chuyện này làm cô thấy quê thật sự. Cô nhìn ra ngoài trời, rồi liếc nhìn khuôn mặt quạu quọ của anh ta. Vì một chút thức ăn mà anh ta bắt cô đền thì thật không tưởng tượng nổi. Con người có bề ngoài lịch sự là vậy, nhưng tính lại nhỏ nhen đến tận cùng. Anh ta làm cô thấy một chút khinh thường. Đến nỗi mất hẳn cảm giác xấu hổ. Tại sao anh Toàn lại chịu sống chung với một người ích kỷ như vậy? Vậy mà chịu được sao?

Vương Lan thấy ghét anh ta kỳ lạ. Mà cũng không giấu được sự khó chịu, cô bèn đứng dậy:

– Chờ tôi một chút! Yên tâm đi, lát nữa anh Toàn về, anh sẽ được ăn nhiều gấp mấy lần anh có đó.

Anh ta tỉnh bơ:

– Đợi nó về lâu lắm, trước mắt là cô mua trả tôi trước đi.

Vương Lan không thềm nói, cô đến lấy chiếc áo mưa treo trên tường, mặc vào rồi đi ra cửa, nhưng vừa đến cửa thì anh ta phóng theo chặn lại:

– Này, định đi thật hả?

– Tưởng tôi làm màu hả? Không có đâu!

Anh ta chợt cười to lên, rồi kéo nhẹ chiếc áo mưa giữ Vương Lan lại:

– Đùa chút thôi, làm ơn vào nhà đi cô nương. Cô mà ra ngoài mưa lần nữa thì chắc sẽ ngủ đến sáng. Đừng có nhát tôi chứ!

Vương Lan quay lại nhìn anh ta, biết chắc rằng anh ta đùa. Nhưng cô không thích đùa kiểu đó, nhất là với người lạ. Mà cô cũng không thích mẫu con trai hay đùa cợt lung tung như vậy. Cô chỉ thích mẫu người nghiêm chỉnh đứng đắn. Anh ta làm cô thấy bức mình. Thế là cô nắm chéo áo bị anh ta giữ lại, giật mạnh lại:

– Bộ anh tưởng tôi không dám ra mưa hả?

– Đâu có tưởng gì đâu, tại thích chọc cô vậy mà. Này, có phải cô là Vương Lan không?

– Sao anh biết?

Anh ta nói một cách nghiêm chỉnh:

– Tôi nghe đồn thằng Toàn có cô em họ vừa xấu người vừa xấu nét, tính cô ấy rất khó chịu, hay ăn vụng và quạu quọ, gặp cô thì tôi đoán ra. Có đúng cô là Vương Lan không?

Đúng là anh ta rất biết cách chọc tức người khác. Biết vậy, nhưng Vương Lan vẫn không thể không liếc nhìn vào gương. Cử chỉ vô tình đó hình như càng làm anh ta thích thú. Anh ta cười tủm tỉm:

– Chắc cô là em họ thằng Toàn thật rồi. Con gái xấu thì rất nhiều, có thể lẫn lộn, nhưng vừa xấu vừa ăn vụng của người khác thì chỉ có cô thôi, không nhầm lẫn được đâu.

Nói xong, anh ta lại cười một cách sáng khoái. Nãy giờ anh ta cười không ngớt miệng. Vương Lan càng thấy ghét vẻ giễu cợt của anh ta và tức cảnh hông. Mặt cô lăm lè như chim ục. Cô hằm hằm nhìn anh ta, nói thẳng không

cần lịch sự:

– Bộ anh không đứng đắn một chút được sao? Mới gặp người lạ lần đầu mà cợt nhả như trẻ con. Tôi không hiểu nổi sao anh Toàn tôi chơi được với anh. Còn tôi thì chỉ mới tiếp xúc năm phút thôi đã thấy ngán đến tận cổ.

Nói xong câu đó, cô hả hê ra mặt. Cô nghĩ anh ta sẽ cụt hứng tắt đài ngay.

Nhưng không, anh ta tỉnh bơ:

– Cô ngán vì cô không biết thưởng thức cách nói chuyện rất có duyên của tôi. Cô làm sao có trình độ nhận thức như thằng Toàn được, vì tính cô khó chịu quá. Xem kia, con gái mà mặt chẳng có lấy nụ cười! Chắc chắc... đã xấu lại còn khó chịu, như vậy không được đâu!

Vương Lan tức thật sự, vừa tức vừa ác cảm. Cô không thèm nói chuyện với anh ta nữa, mà bỏ ra đứng ngoài cửa chờ Quốc Toàn về. Anh ta hình như cũng hết còn hứng thú trêu chọc, bèn cầm tờ báo lên xem, như không bận tâm đến cô khách bất đắc dĩ trong nhà.

Mưa vừa ngớt thì Quốc Toàn cũng vừa về tới. Anh dựng xe trong sân. Thấy Vương Lan đứng ngoài cửa, anh cười như xin lỗi:

– Đợi anh lâu lắm hả? Tại gặp thằng bạn nên đứng lại nói chuyện, rồi trời mưa nên anh vào quán với nó. Sao không vô nhà mà đứng đây?

Vương Lan liếc vào trong nhà, rồi nhìn đi chỗ khác. Vẻ cáu kỉnh của cô làm Quốc Toàn thấy lạ. Anh bước đến nhìn vào trong, rồi nhìn lại Vương Lan với vẻ khó hiểu:

– Em làm sao vậy?

Vương Lan nghiêng răng, quát nhỏ thật nhỏ:

– Anh có ông bạn từng từng quá, em nói chuyện không vô.

Quốc Toàn bật cười, rồi kéo tay cô vào nhà:

– Vô đây, để anh giới thiệu. Ủa! Mà hai người biết nhau chưa? Đây là Hoàng Trường, bạn mới dọn về ở chung với anh. Còn đây là...

Hoàng Trường bỏ tờ báo xuống, Trường khoát tay:

– Biết rồi, khỏi giới thiệu!

– Vậy là hai người biết nhau rồi hả?

– Cô ấy không giới thiệu, nhưng tao đoán ra, vì...

Vương Lan liếc Hoàng Trường một cái, rồi ngắt lời Quốc Toàn:

– Vì nghe đồn em vừa xấu vừa khó chịu, nên chỉ nhìn đã biết, khỏi cần giải thích.

Hoàng Trường chỉ cười cười không nói. Còn Quốc Toàn thì nhướng mắt nhìn Vương Lan, rồi cười rộ lên:

– Ai nói chuyện kỳ cục vậy? Em thế này mà xấu gì. Nếu thằng Trường có nói thì chắc là nói ai rồi, chứ không phải em đâu.

– Em chả biết, nhưng em nghe như vậy đó.

Quốc Toàn quay lại nhìn Hoàng Trường:

– Mà chọc nó hả Trường?

– Nhận xét vô tư chứ đâu có chọc. Tao là người thật thà, người mới gặp đâu có dám chọc ghẹo lung tung, chỉ nói những gì mình thấy thôi.

Quốc Toàn không nín được, lại bật lên cười. Vương Lan nổi sùng nhìn anh. Từ chiều giờ, cô có cảm giác mình như chú hề, hết người này đến người kia cười. Bộ cô là con rối chắc. Đến anh Toàn mà cũng trở nên từng từng thì thật hết chỗ nói. Cô hăm hừ đến lấy bộ đồ, vào phòng tắm thay, rồi trở ra với vẻ mặt hình sự:

– Anh Toàn đưa em về đi!

Quốc Toàn ngạc nhiên:

– Lúc này bảo ở chơi đến tối, sao tự nhiên đòi về vậy? Anh mua bánh cho em nhiều lắm, ở lại ăn đã.

– Thôi, em ăn không nổi đâu, em thấy ớn cả người lên đây.

– Gì mà dữ vậy?

Vương Lan không trả lời, mà đi băng băng ra sân. Hoàng Trường nói với theo:

– Nhớ phải tập cười nhiều vào nghe Vương Lan. Những người xấu thì phải cười gắp đôi người thường, không thì sẽ càng xấu hơn đó.

Quốc Toàn quay qua Hoàng Trường, trố mắt nhìn anh chàng như không tin thằng bạn ngông nghênh của mình trêu chọc cả người không quen như vậy. Vương Lan thì tức càn hông, nhưng vẫn bỏ đi như không thèm nghe. Cô tự nhủ mai mốt sẽ không, không, và nghìn lần không đến nhà Quốc Toàn nữa. Không phải vì cô giận anh, mà là không ưa ông bạn có tính cách bông lơn của anh. Con trai gì nói chuyện lau chau bộp chộp, những người như vậy thì thường là rỗng tuếch.

Vương Lan bực mình đến nỗi đi suốt một đoạn đường mà cô chẳng hé miệng một câu. Quốc Toàn cũng hơi lúng túng. Bình thường, những lúc này Vương Lan hót như sáo. Im lặng thế này chắc là còn tức vì bị chọc ghẹo. Lần đầu tiên bị một người chê xấu chắc tức ghê ghớm lắm.

Anh cũng im lặng khá lâu. Nhưng chờ mãi không thấy cô nói, anh cũng buồn, bèn lên tiếng:

- Còn giận hả Vương Lan?
- Em không thích chứ không phải giận.
- Tại bị chê xấu nên không thích chứ gì?

Vương Lan nhéo vào hông Quốc Toàn một cái, mạnh đến nỗi anh oằn người la lên:

- Con nhỏ này, thành bà chằn hôi nào vậy?
- Còn anh, bị lây cái tính châm chọc đáng ghét hôi nào vậy? Từ lúc đưa cái ông bạn khùng khùng đó về nhà phải không?
- Tầm bậy! Nó chỉ hơi từng tưng, chưa đến nỗi khùng.
- Nhưng cũng đang trên đà đi tới đó rồi đó. Con trai gì mồm miệng tía lia

như con gái, em không hiểu sao anh chơi được với người có tính cách như vậy.

– Tính cách gì?

– Em chỉ thích mẫu người từ tốn và đứng đắn. Theo em thì những người như anh ta không hợp với anh em mình, anh ta rộng quá.

– Ê, stop! Mới gặp có một lần, khoan kết luận.

– Tính cách của một người thế nào, chỉ cần tiếp xúc năm phút cũng đủ để đánh giá. Em nói chuyện với anh ta có đến nửa giờ, kết luận vậy là chính xác rồi.

– Coi chừng gặp nó lần thứ hai em sẽ đánh giá khác đó.

Vương Lan khẽ bĩu môi không thèm nghe. Cô nói một cách ác cảm:

– Anh ta học chung với anh hả?

– Chung lúc phổ thông thôi, nó đang học trường Y.

– Tại sao chuyển sang ở chung với anh?

– Tại thấy hợp tính.

– Học với nhau mấy năm trời, bây giờ mới phát hiện ra là hợp nhau, coi chừng hai người...

Nói đến đó, cô cười phá lên. Nhưng Quốc Toàn cũng hiểu, anh hàm hồ:

– Nói bậy anh cú cho một cái bây giờ.

Vương Lan vẫn cười giòn giã, làm Quốc Toàn cũng phải cười theo:

– Con nhỏ này đầu óc sinh lầy hết biết.

– Nay, anh có thể khuyên anh ta đổi nghề không?

– Sao vậy?

– Anh ta mà làm bác sĩ thì tội nghiệp bệnh nhân lắm.

– Tại sao tội nghiệp?

– Máy người từng từng thường không làm gì nghiêm chỉnh. Sinh mạng của người ta mà giao cho họ, em thấy phiêu lưu quá.

– Làm gì có chuyện đó, bộ ai hay chọc ghẹo thiên hạ thì tính không nghiêm chỉnh à. Đừng có thành kiến quá, anh sợ tiếp xúc với nó lần thứ hai thì em sẽ đổi ý đó.

Vương Lan hình mũi:

– Không có lần thứ hai đâu, em không tới nhà anh nữa đâu. Nếu có tới mà gặp anh ta thì em sẽ lui ra cửa ngay.

Quốc Toàn khoát tay:

– Thôi được rồi, em tới hay không để bàn sau. Còn chuyện trước mắt là em đang về nhà, nếu chú hỏi thì nói làm sao đây.

Vương Lan lập tức nín thinh. Mới vừa bị mắng xong đã bỏ đi chơi, đi mà không nói với cả nhà, rồi lại còn đi suốt đến tối, không biết Quốc Toàn có cứu nổi cô không.

Nghĩ đến chuyện bị mắng lần nữa, Vương Lan thấy hết còn nhục khí đùa giỡn.

Quốc Toàn quay lại phía sau nhìn. Thấy khuôn mặt ỉu xìu của Vương Lan, anh vừa buồn cười vừa tội nghiệp, và an ủi bằng hành động thiết thực:

– Để anh ở lại chơi tối nay, anh sẽ rủ chú chơi cờ, có anh chắc chú không rảnh để mắng em đâu.

Vương Lan lập tức cười hớn hở:

– Hứa nhé, ở chơi đến sáng về há!

– Ừ.

Vương Lan thở nhẹ như trút được gánh nặng. Cô biết chắc nếu có Quốc Toàn thì cô sẽ không bị mắng mỏ, ít ra là có thể yên ổn tối nay. Không hiểu sao ba cô cả nể anh vậy nữa.

Khi cả hai về nhà thì thấy trong nhà vắng hoe, lặng yên, dù chỉ mới tám giờ.

Cả hai đứng giữa phòng khách ở tầng trên. Vương Lan đưa mắt nhìn Quốc Toàn:

- Không lẽ ba ngủ sớm như vậy?
- Không có đâu, chắc chú đi ra ngoài rồi.
- Cũng không phải, em thấy xe ba còn ở dưới nhà.

Vương Lan nói như cảnh giác:

- Nhưng mà anh cũng đừng về đó nghe.
- Ừ, nhắc hoài! Để anh vô thăm nội một chút.
- Em đi nữa.

Cả hai đi ra ngoài, đến phòng bà nội. Nhưng chưa đến cửa đã nghe loáng thoáng tiếng nói chuyện của ông Thành. Vương Lan bấm tay Quốc Toàn, nói nhỏ:

- Ba đang ở trong phòng nội. Hay là anh qua phòng em chơi đi, em mới mua bộ phim hay lắm.

Quốc Toàn rút tay ra:

- Anh vô gặp nội với chú luôn, phải chào một tiếng chứ. Em về phòng đi, lát nữa anh qua.

Vương Lan gật đầu đồng ý. Nhưng cô chưa kịp đi thì nghe tiếng ông Thành vọng ra, làm cô phải đứng lại. Giọng ông có vẻ phấn khởi:

- Con thấy bên gia đình đó cũng trông con Vương Lan qua. Cậu ta bảo hai tháng nữa về bên đây để hai bên gặp mặt, chuyện cưới thì chưa bàn tới, nhưng trước mắt là phải tạo điều kiện cho hai bên tìm hiểu nhau đã.

Vương Lan nghe mà muồn đứng cả tim. Cô chưa hiểu chính xác là chuyện gì, nhưng cũng phán đoán được ba cô đang định gả cô cho một người nào đó. Thật là khủng khiếp, nghe mà bàng hoàng cả người.

Cô đưa mắt nhìn Quốc Toàn, vẻ mặt sững sờ. Anh cũng có vẻ bất ngờ lẫn ngạc nhiên, nhưng không nói gì.

Vương Lan thì thảo một cách bồn chồn:

- Thế này là sao hả anh Toàn?

– Im đi, nghe tiếp đã!

Vương Lan lặng thinh, áp tai vào cửa nghe. Nãy giờ, cô không nghe bà nội nói gì. Nhưng giọng ba cô thì có vẻ hài lòng lắm:

– Con thấy cậu ta rất được. Cậu ta xem hình con Vương Lan mà có vẻ bằng lòng lắm, bảo con bé vẫn dễ thương như ngày trước. Chắc con bé cũng đồng ý cậu ta thôi.

Vương Lan chợt đám đám vào cửa, giọng lạnh lạnh:

– Nội ơi! Mở cửa cho con vô với!

Hành động của cô làm Quốc Toàn ngớ người không biết phản ứng thế nào. Anh định cản cô thì cánh cửa đã bật mở. Vương Lan lao vào phòng như tên bắn:

– Có phải ba với nội định cho con lấy chồng không? Con không chịu đâu. Sao ba với nội không hỏi ý con, con đâu có biết người đó là ai đâu mà lấy. Nhưng người đó ở đâu mà phải về, ba bảo họ đừng về đi.

Cả bà Tịnh và ông Thành đều ngạc nhiên về sự xuất hiện đột ngột của Vương Lan. Hai người chưa kịp nói gì thì cô đã nói tiếp như muốn khóc:

– Con còn đang học mà, làm sao có chồng được. Mà con có biết người đó đâu mà lấy, con không chịu đâu.

Bà Tịnh lên tiếng với vẻ nghiêm khắc:

– Hai đứa đi đâu về vậy?

Quốc Toàn nói đỡ cho Vương Lan:

– Tụi con đi nhà sách, Vương Lan nhờ con tìm giùm mấy quyển sách chuyên môn mà nó không có. Tụi con vừa định vào thăm nội thì nghe nói chuyện...

Bà Tịnh ngắt lời:

– Vậy là nãy giờ hai đứa đứng ngoài cửa nghe hết rồi phải không?

– Dạ, chỉ mới nghe vài câu, Vương Lan gọi cửa làm con cản không kịp.

Bà Tịnh quay qua Vương Lan:

– Chuyện gì thì từ từ nói, làm gì mà như nhà cháy vậy? Con lớn tật quá, dạy hoài không được, lớn rồi chứ có còn con nít đâu. Nhất là sắp lấy chồng, người ta thấy con láu táu thế này, người ta đánh giá cho.

Vương Lan nhăn mặt như sắp khóc đến nơi:

– Nhưng con không chịu có chồng đâu.

Ông Thành lên tiếng:

– Không ai bắt con phải có chồng ngay bây giờ, ba sẽ thu xếp cho hai đứa gặp mặt trước, chuyện cưới xin tính sau.

Vương Lan kêu lên hoảng vía:

– Nhưng con cũng không thích gặp người ta, rủi gặp rồi họ đòi cưới thì sao? Cách nói của cô làm Quốc Toàn phì cười. Nhưng anh vội ngậm miệng ngó lơ chỗ khác. Bà Tịnh thì mặt hằn vẻ nghiêm khắc lúc nãy, mà vẻ mặt trở nên âu yếm hẳn khi nhìn Vương Lan:

– Nhưng vậy thì tốt chứ sao con. Chỉ sợ họ không chịu con thôi. Con mà gặp được chỗ này thì tốt số lắm, như vậy nội mới yên tâm. Chẳng lẽ ba con với nội gả con cho một chỗ không xứng sao mà lo.

Vương Lan vẫn âm ứ:

– Nhưng con không thích có chồng. Bỗng nhiên có người lạ đến xem mặt mình, con dị ứng lắm, không chịu vậy đâu.

Ông Thành lên tiếng:

– Người này không phải lạ với nhà mình, con biết cậu ấy đó. Con có nhớ anh Thúc con bác Lâm không?

Vương Lan la oai oái:

– Anh lớn hơn con rất nhiều, chỉ coi nhau như anh em thôi. Đám cưới với anh, con xấu hổ lắm, không được đâu ba ơi.

– Có gì mà không được chứ, cậu ấy xem hình con và có vẻ hài lòng lắm.

Với lại, hai nhà đã hứa với nhau từ lúc con còn nhỏ, bây giờ người ta nhắc lại thì mình phải giữ lời hứa chứ.

Vương Lan buông người rơi phịch xuống ghế, muốn kêu trời lên nhưng không dám kêu, chỉ phản đối yếu ớt:

– Thời buổi bây giờ mà còn chuyện hứa hôn, kỳ cục lắm ba ơi.

Ông Thành bắt đầu cau mặt:

– Con đang phê phán ba đó hả, muốn nói ba phong kiến phải không?

– Không phải con nói vậy, nhưng chuyện xem mặt kỳ lắm. Con xem anh Thúc như anh, tự nhiên làm như vậy, con xấu hổ lắm, mà cũng không chịu đám cưới đâu.

– Tại sao con không chịu?

– Con không thích anh ấy. Lúc trước thì còn hơi thích, nhưng bây giờ nghe chuyện này con ghét. Anh ta mà càng thích con thì con càng ghét.

Ông Thành chợt quát lên:

– Nãy giờ ba để con nói năng tự do quá nên con đâm ra không cần biết trên dưới phải không?

Vương Lan giật bắn mình, sợ hết cả hồn. Cô ngồi im như thóc. Nhưng cứ chỉ đó vẫn không làm ông Thành dịu lại. Ông đang rất phẫn khởi vì mối quan hệ tốt đẹp với bạn bè thâm giao. Ông cứ nghĩ đám cưới của hai đứa con sẽ làm cho hai gia đình gần nhau hơn. Nhất là gia đình ông Lâm quá lý tưởng. Vậy rồi dùng một cái, Vương Lan phản đối quyết liệt. Không thể nào ông chấp nhận được sự hất hẫng này. Con bé còn đòi hỏi cái gì hơn nữa chứ. Ông tiếp tục quát một cách giận dữ:

– Con đã tiếp xúc với người ta chưa mà dám chê? Người ta để mắt tới con là may mắn lắm rồi, còn muốn làm cao tới đâu nữa? Dám chê gia đình bác Lâm thì quá quắt lắm!

Phản ứng dữ dội của ông Thành làm Quốc Toàn cũng run cho Vương Lan.

Anh liền lĩnh can thiệp:

– Dạ, không phải Vương Lan chê anh Thúc, mà tại vì nó có người yêu rồi.

Con nghĩ chú đừng nên ép buộc như vậy, Vương Lan nó khổ tội nghiệp.

Bà Tịnh sững sốt:

– Con nói cái gì?

Không phải chỉ mình bà, mà Vương Lan cũng ngạc nhiên ngó anh chăm chăm. Cả ông Thành cũng khựng lại:

– Con vừa nói gì, nhắc lại coi!

Quốc Toàn nhận ra mình bị hớ, nhưng đã lỡ phóng lao thì phải theo lao. Anh làm ra vẻ vô cùng nghiêm chỉnh:

– Dạ, người yêu của Vương Lan cũng không đến nỗi thua anh Thúc đâu chú.

Hai đứa nó cũng xứng đôi lắm. Nếu chú bắt Vương Lan lấy người khác thì chẳng khác nào chia rẽ tình cảm tụi nó, sợ là hậu quả...

Ông Thành quay qua nhìn Vương Lan:

– Con có bạn trai hồi nào, sao không nói với ba hả?

Vương Lan sợ líu lưỡi, không mở miệng được. Mà nếu không sợ thì cô cũng đâu biết gì để nói. Tự nhiên Quốc Toàn gán cho cô một người yêu không biết mặt mũi, cô đâu có đủ thông minh để dựng chuyện nói dối. Mà có thông minh đi nữa, thì cô cũng không dám mở miệng trước ông bố đang nổi trận lôi đình.

Không nghe Vương Lan trả lời, ông Thành nóng nảy quát tiếp:

– Vậy là quen cái thằng không ra gì nên mới giấu ba với bà nội phải không?

– Dạ không có.

Quốc Toàn thở dài rầu rĩ. Anh đâu có ngờ câu chuyện lại quay ra rắc rối như vậy. Có cho tiền anh cũng không dám thú nhận mình vừa nói dối. Đã phóng lao thì phải theo lao, anh liền lĩnh về chuyện cho tới nơi tới chốn, còn chuyện gì thì sau đó tính nữa. Anh nói một cách vững vàng:

– Chú đừng lo, thằng đó là bạn con. Gia đình nó con biết mà. Vương Lan là em con, không lẽ con để nó giao thiệp với người không xứng với nó.

Cách nói của anh làm ông Thành phải im lặng. Đúng ra là vì từ giờ Quốc Toàn rất có uy tín với ông. Thứ nhất, vì anh là con trai. Thứ hai, anh học giỏi và sống mẫu mực. Ông vẫn thường ao ước có đứa con trai như vậy, nên vô tình Quốc Toàn trở nên rất được tôn trọng. Trong khi đối với Vương Lan, ông luôn xem cô là con nít, và quên mất cô đã ngoài hai mươi tuổi.

Sự im lặng của ông Thành làm Quốc Toàn càng tự tin hơn, anh nói tiếp như phân tích:

– Nếu xét về tính cách thì con thấy anh Thúc ngang với bạn con. Cho nên chú không phải lo Vương Lan bị thiệt thòi. Còn chuyện hứa hôn lúc tụi nó còn nhỏ mà bây giờ bắt thực hiện thì hơi bị áp đặt, không thương nhau thì sống không có hạnh phúc đâu chú. Chú bắt Vương Lan chia tay với người yêu, lỡ nó buồn rồi tự tử thì sao?

Vương Lan giương mắt nhìn Quốc Toàn. Không ngờ anh đẩy chuyện đi quá xa như vậy. Cứ giống y như là thật. Mà nếu có là thật đi nữa thì cô cũng đâu có ý nghĩ tự tử. Thấy ghê lắm.

Nhưng cách dọa như vậy lại có tác dụng với bà nội. Bà lập tức lên tiếng ngay:

– Chuyện gì cũng từ từ giải quyết, không được nghĩ bậy nghe con. Nội với ba con chỉ bàn bạc vậy thôi, chứ chưa quyết định gì đâu, đừng nghĩ quần nghe không?

Gì chứ với bà nội thì Vương Lan tha hồ làm nư, cô thừa thắng xông lên:

– Nhưng hai tháng nữa anh Thúc về đây rồi. Người ta từ nước ngoài về chỉ để cưới vợ, không lẽ lúc đó mới từ chối, còn kỳ hơn nữa.

– Thì vẫn có cách giải quyết. Chuyện đó để người lớn lo, con không phải lo gì hết.

Có bà nội bảo kê thì hết ý. Vương Lan sung sướng như mở cờ. Nhưng ông Thành thì còn đầy băn khoăn, chuyện này ông khó mà bị thuyết phục ngay được. Ông nói với vẻ trầm ngâm:

– Chú chưa quyết định ngay bây giờ, dù sao thì chỗ người lớn với nhau, không thể nói ngược nói xuôi như vậy.

Ông nhìn Vương Lan một cách nghiêm khắc:

– Cuối tuần này, con đưa bạn con đến nhà cho ba biết mặt. Còn chuyện con có bạn trai mà giấu gia đình thì ba sẽ nói chuyện sau với con. Bây giờ về phòng đi!

Vương Lan rón rén đứng lên, đi ra ngoài. Quốc Toàn cũng đi theo cô. Cả hai đi qua phòng Vương Lan. Cô cẩn thận cài cửa lại, rồi đến ngồi trước mặt Quốc Toàn, cười khúc khích:

– Công nhận anh nhạy bén dễ sợ, anh đã cứu một bàn thua trông thấy, phục anh luôn. May là em với anh biết chuyện sớm. Chứ thôi, đợi đến lúc người ta về thì chết em luôn. Đùng một cái biết tin mình có chồng, thật muốn chết ngất được.

Quốc Toàn trầm ngâm:

– Đùng mừng vội, em chưa thoát nạn đâu. Bây giờ phải giới thiệu người yêu em với chú, anh không biết moi đâu ra ngay được đây.

Khuôn mặt Vương Lan vụt thay đổi, không cười nữa, mà chuyển sang lo lắng bồn chồn:

– Làm sao bây giờ anh Toàn, em không có bạn trai nào thân hết, người yêu cũng không luôn.

– Anh đâu có nói là giới thiệu bạn thật, bây giờ phải đối phó bằng cách nhờ ai đó giả làm người yêu của em.

Vương Lan đỏ mặt:

– Nhờ ai bây giờ? Tự nhiên giả làm chuyện này, em xấu hổ chết được. Phải

chỉ anh đừng bảo em có người yêu. Nói cái khác cũng được vậy.

– Không nói vậy thì khó mà thuyết phục chú. Chuyện gấp lắm rồi, phải nói vậy để ngăn chú đừng để người ta về chứ.

Vương Lan rầu rĩ:

– Bây giờ làm sao đây? Em đâu có thân với ai tới mức nhờ người ta đóng giả, khó xử muốn chết được.

Quốc Toàn im lặng suy nghĩ. Vương Lan cũng cắn cắn móng tay ngồi im. Càng nghĩ, cô càng thấy rối thật sự. Tối nay bỗng dưng xảy ra một chuyện động trời, rồi phải đối phó bằng một cách cũng động trời không kém, cô bàng hoàng rồi rãm mà chẳng nghĩ ra cách gì nổi.

Quốc Toàn chợt cười tủm tỉm:

– Anh có người để nhờ rồi đó, nhưng không biết em có chịu không?

Vương Lan hỏi nhanh:

– Ai vậy anh?

– Thăng Trường.

Vương Lan giương mắt nhìn Quốc Toàn:

– Gì? Ông khùng đó hả? Đẹp đẹp, chết còn sướng hơn nhờ ông đó! Đưa ông ta đến đây rồi ông ta nói nhăng nói cuội, mất uy tín luôn cả anh. Thấy người như ông ta, ba em còn gả gấp cho anh Thúc nữa. Đẹp lập tức cái ông đó, thấy ớn!

Quốc Toàn đưa tay chặn lại:

– Từ từ, làm gì mà la hoảng vậy, thằng đó không tệ như em nghĩ đâu.

Vương Lan vung tay:

– Không tệ, nhưng không đứng đắn. Nói chuyện với ba em mà cà rồn như kiểu ông ta, không chừng ba em đuổi về gấp. Thôi đi, cho em xin, ai cũng được, trừ cái ông man man đó.

– Em phải hiểu là chuyện của em khác thường lắm, không ai chịu nhảy vô

đóng vai người yêu của em ngang vậy đâu. Nhất là phải tới cho ba em chất vấn, anh còn chưa chắc chịu nữa là.

– Nhưng bộ anh hết bạn rồi sao mà phải nhờ cái ông không ra người không ra ngợm ấy.

Quốc Toàn có vẻ phật lòng:

– Em chẳng tôn trọng bạn anh chút nào cả.

– Không phải em coi thường bạn anh, nhưng người như anh ta không đáng tin tưởng. Anh đã nói người yêu em ngang ngửa với anh Thúc. Còn anh ta thì từng từng như con nít, ba em làm sao chấp nhận được.

– Nếu nó đóng đật vai thì sao?

– Em không tin chút nào.

– Thật tình là ngoài nó ra, không thằng bạn nào của anh chịu hy sinh kiểu đó đâu. Em phải chịu thôi.

Vương Lan rên rỉ:

– Sao số em xui thế không biết! Anh hại em rồi đó, tự nhiên nói em có người yêu chi vậy không biết.

– Anh cũng đâu có ngờ xảy ra tình huống như vậy. Bây giờ phải chữa cháy thôi. Em phải hợp tác với anh. Không thì cả hai đều chết như nhau.

Vương Lan thở dài ảo não:

– Đến mức này thì em chịu thôi, tới đâu hay tới đó. Tình huống xấu nhất là ba cấm em quen với anh ta, vậy cũng được, còn hơn là bị mắng vì nói dối.

– Nó không tệ như em nghĩ đâu, yên tâm đi.

Nhưng Vương Lan không yên tâm chút nào. Cô có tâm trạng đánh liều nên không còn sợ nữa, mà chuyển qua cái sợ khác:

– Nhưng rủi ba bảo đám cưới với người yêu này thì sao?

Quốc Toàn búng tay một cái:

– Trước mắt là đôi phở thôi, sao đó thiếu gì cách nói. Đợi chuyện anh Thúc

lắng xuống rồi thì em bảo không hợp tính nên chia tay.

Vương Lan mỉm cười:

– Anh thông minh thật.

Rồi cô lại thở dài:

– Tự nhiên có người yêu, nghĩ mà kinh khủng. Mà em cũng hy vọng bạn anh không làm gì để em bị ba mắng.

– Yên tâm đi nhỏ! Rồi em sẽ thấy em mới là người hời hợt.

Nói xong, anh nhìn đồng hồ, rồi đứng dậy:

– Thôi, anh về.

– Vậy sao lúc nãy anh bảo ở lại đến sáng mai.

– Lúc nãy là anh sợ em bị chú mắng. Bây giờ thì còn sợ gì nữa, anh về để thuyết phục thằng Trường nữa.

– Vậy thì anh về đi.

Thấy Vương Lan định tiễn, Quốc Toàn khoát tay:

– Khởi cần lịch sự với anh. Tốt nhất là tắt đèn ngủ đi, đừng để chú thấy em còn thức, coi chừng chú lại gọi em vào nói chuyện đó.

Thấy vẻ mặt ử dột của Vương Lan, anh biết cô rất dễ bị hù lúc này. Anh cười vang như thích thú, vừa đi vừa cười cho đến lúc ra khỏi phòng.

Quốc Toàn về nhà thì Hoàng Trường còn thức, đang ngồi hút thuốc ngoài sân, dáng điệu có vẻ lặng lẽ. Anh dựng xe, rồi đến ngồi xuống cạnh Hoàng Trường:

– Đi uống cà phê.

– Tao mới đi với thằng Quang về. Có chuyện gì vậy? Nói ở nhà được không?

Quốc Toàn mỉm cười. Chuyện không có gì đáng cười, nhưng cách nhay cảm của Hoàng Trường làm anh nhớ lại vẻ mặt cáu kỉnh của Vương Lan khi bảo Trường thật khủng. Con bé láu táu mà cứ thích đánh giá người khác, thật

buồn cười.

Quốc Toàn nói không cần màu mè:

- Có chuyện gì nghiêm trọng cần mày giúp, chỉ có mày mới chịu giúp thôi. Nếu mày từ chối thì không phải chỉ con Lan, mà tao cũng chết.

Hoàng Trường khoát tay:

- Nói ngay ra đi, đừng chận đầu! Kiểu này thì mày bắt tao nhận lời rồi, chứ nhờ vả gì nữa.

Quốc Toàn cười khi:

- Thì hôm na là vậy. Chuyện là thế này, lúc nãy tao đưa Vương Lan về, hai anh em mới phát hiện là ông chú tao định gả chồng cho nó.
- Rồi sao nữa?
- Nhưng con bé không chịu người đó.
- Không chịu người đó hay là không chịu lấy chồng?
- Không chịu hết hai thứ.
- Vậy thì liên quan gì đến tao mà nhờ cậy?
- Liên quan ở chỗ mày làm ơn giả làm người yêu của nó giùm.

Hoàng Trường quăng điều thuốc ra xa, nhướn mắt:

- Tại sao phải giả?
- Vì tao lỡ nói với ông chú tao rằng con Lan có người yêu rồi. Phải nói như vậy mới có lý do chính đáng mà từ chối, vì bên kia người ta sắp về nước xem mắt cô dâu rồi.

Hoàng Trường bật cười:

- Tao làm người yêu của cô nàng đồng đánh đó hả? Này, đừng ép người quá đáng chứ! Mày thừa biết tính em gái mày rất khó chịu, rất bả cựa và trên hết là cô nàng không ưa tao. Hết người để nhờ rồi hả?
- Đúng là không có ai để nhờ một chuyện kỳ cục thế này, chỉ có mày là chịu hy sinh cho bạn bè thôi.

– Nhưng tao không khoái làm Mạnh Thường Quân cho em gái mày.

– Coi như tao năn nỉ giùm nó, được không?

Hoàng Trường lặng thinh một lúc, rồi nheo mắt hài hước:

– Đóng vai người yêu thì được rồi, nhưng sao đó thì sao? Rủ chú mày bắt tao cưới thì sao? Đã là người yêu thì phải cưới, lúc đó tao biết trốn đi đâu đây? Mà bắt tao cưới cô cộp đó thì chết đời tao luôn.

Quốc Toàn bật cười:

– Đừng lo! Trước mắt là đối phó để nó không bị gả, chờ mọi chuyện yên ổn rồi thì bảo là chia tay vì không hợp. Trách nhiệm của mày đến đó là hết, tao cũng không bắt mày cưới nó đâu mà sợ.

– Có thể cho tao quyền suy nghĩ không?

– Không!

– Nghiêm trọng dữ vậy sao?

– Đó là pháp lệnh.

Hoàng Trường búng tay cái tách:

– Tao cũng thử liều lĩnh xem sao. Trò này cũng vui đó chứ. Nhưng chừng nào ra mắt gia đình nàng?

– Thứ bảy này tao với mày sẽ đến đó ăn tối, nhưng mày không phải đang là sinh viên, mà phải là một thực sĩ tin học, gia đình đang ở nước ngoài. Và điều quan trọng nhất là mày phải yêu Vương Lan một cách nhiệt tình.

– Nghĩa là phải biểu hiện cụ thể?

– Chú tao có mình nó nên cưng nó như đồ pha lê, mày mà không chiều chuộng con gái ông thì mất hết năm điểm.

– Dữ vậy hả?

– Cho nên cố mà tưởng tượng Vương Lan là người yêu, đừng nghĩ nó là bà chằn con. Nghĩ vậy mày yêu không nổi đâu.

Hoàng Trường cười cười:

– Tao sẽ vận dụng tất cả trí tưởng tượng như mày muốn, dù đó là việc làm khó nhất trên đời.

Quốc Toàn tỉnh bơ:

– Mày muốn châm chích nó bao nhiêu cũng được, nhưng nhớ, trước mặt chú tao là phải yêu nó một cách say đắm, yêu đến nỗi nếu không có nó thì mày sẽ chết.

– Được, tao sẽ làm một nhà tù thiện vĩ đại nhất trong những người làm tù thiện, được chưa?

– Ok.

Quốc Toàn liếc nhìn vẻ mặt hài hước của Hoàng Trường. Anh biết Trường sẽ hoàn hảo trong vai trò anh nhờ. Nhưng thái độ từng từng đó cũng không khỏi làm anh lo lo. Không biết Hoàng Trường có hiểu được nỗi lo của anh không. Chuyện như đùa, nhưng lại hết sức nghiêm trọng vì nó qua mặt người lớn, nhất là người khó tính như ông Thành. Lỡ như đổ bể thì anh đừng nghĩ tới chuyện xin lỗi, mà khôn hồn thì hãy biến khỏi tầm mắt của ông, nếu không thì có mà tới số.

Buổi chiều, Vương Lan bồn chồn đi tới đi lui trong phòng. Tối nay "người yêu" sẽ đến ra mắt bà nội và ba, không biết anh ta có sợ không, chứ cô thì lo đến phát ốm. Sợ nhất là anh chàng ba lơ ấy nói năng linh tinh làm ba nghi ngờ, lúc đó thì cô chết chắc. Không biết anh Quốc Toàn có làm công tác tư tưởng cho anh ta nhiều không. Thật căng thẳng muốn chết được, đến nỗi cô không còn tâm trí đâu mà thấy buồn cười về vở kịch của mình.

Chợt nghe tiếng chuông vọng lên, Vương Lan chạy ra ban công nhìn xuống. Cô thấy Quốc Toàn và Hoàng Trường đứng chờ dưới đường. Việc đầu tiên của cô là quan sát cách ăn mặc của anh ta. Nói chung là rất nghiêm chỉnh, ngoại hình có thể cho chín điểm. Nhưng nếu tính cách anh ta đứng đắn một chút thì sẽ hay hơn là chỉ nhìn ngoại hình.

Vương Lan vội thay đồ, chải sơ tóc rồi xuống nhà. Dưới phòng khách, bà nội đang ngồi tiếp Hoàng Trường. Còn Quốc Toàn đi đâu không thấy, chắc là lên phòng ba. Hình như bà nội nóng lòng muốn biết mặt bạn trai của cô lắm, nên mới thân chinh xuống tiếp anh ta như vậy.

Vừa đi xuống cầu thang, Vương Lan vừa quan sát cử chỉ của Hoàng Trường. Anh ta ngồi thẳng người, dáng điệu nghiêm chỉnh, lễ phép và khiêm tốn, khác xa với vẻ nhâng nháo lúc cô gặp anh ta. Tự nhiên cô thở nhẹ. Lạ trời cho anh ta cứ như vậy cho đến lúc về.

Cô đến ngồi xuống cạnh bà nội, tự hỏi không biết nên chào anh ta như thế nào, thì anh ta đã lên tiếng trước, giọng ngọt lịm:

– Chào em.

"Nhập vai thật" - Vương Lan nghĩ thầm, cô đưa mắt nhìn anh ta một cái, lúng túng không biết phải nói gì. Bảo nói chuyện ngọt ngào với anh ta thì chắc phải bẻ miệng đến tẹo hàm mất. Thôi, im lặng cho xong.

Cũng may cho Vương Lan, lúc đó ông Thành và Quốc Toàn đi xuống nên cô không cần phải mở miệng. Thấy ông Thành, Hoàng Trường đứng dậy chào với dáng điệu hết sức khiêm tốn:

– Thưa bác.

Ông Thành chỉ gật đầu, không thiện cảm cũng không ác ý. Vương Lan nhìn ông mà trong bụng cứ phập phồng lo lắng. Rủi mà anh ta làm ba không thích thì công của cô với anh Toàn trở thành công cốc.

Ông Thành chỉ ngồi một lát rồi đi ra ngoài, bảo là có hẹn với khách. Thái độ ông rất hoà đồng, nên Vương Lan cũng không biết được ông có thích Hoàng Trường hay không. Cô đưa mắt nhìn Quốc Toàn. Anh kín đáo gật đầu với cô, rồi sợ bà nội thấy, nên anh quay ra nói chuyện tỉnh bơ như không có gì. Bà nội có vẻ dễ tính. Bà hỏi thăm Hoàng Trường một cách thân mật:

– Bà nghe nói con học chung với thằng Toàn phải không?

– Dạ phải.

– Sao trước giờ không thấy con tới chơi? Nó hay dẫn bạn về chơi, nhưng sao nội không thấy con lần nào à.

– Dạ, con cũng hay đi chơi với Toàn, nhưng mấy lần đó chắc con bận nên không tới đây.

– Vậy mà nội cứ nghĩ con tới đây rồi gặp con Lan nên hai đứa mếu nhau.

Vậy là hai đứa là do thằng Toàn giới thiệu hả?

– Dạ.

– Hai đứa quen nhau bao lâu rồi mà sao nội không nghe con Lan nói gì cả? Sao lúc trước con không tới chơi?

Vương Lan buột miệng:

– Tới làm gì nội, anh ta mà tới thường chắc con điên lên mất.

Quốc Toàn nháy mắt với cô liên tục. Còn Hoàng Trường thì cứ cười cười không nói gì. Mà chẳng cần hai người lên tiếng. Vừa nói xong, Vương Lan đã thấy mình bị hớ, cô bùm miệng, ngồi lặng thinh như ngậm kẹo. Còn bà nội thì rầy ngay:

– Con nói gì kỳ vậy, đùa như vậy rủi ai nghe người ta bảo con không tôn trọng bạn trai. Mai mốt không được nói vậy nghe chưa.

Vương Lan dạ nhỏ. Quốc Toàn mỉm cười nhìn cô, rồi nói đỡ:

– Nhỏ này hay như vậy lắm nội. Ngay cả con, nhiều lúc nó còn không cho tới nhà đó.

Bà nội nhìn Hoàng Trường:

– Con bé này còn con nít lắm, tính lại hay khó chịu, con cũng đừng để bụng nghe.

Vương Lan thấy Hoàng Trường thoáng cười tinh quái. Cô hồi hộp vô cùng, sợ anh ta nói một câu gì đó hồng hét. Nhưng anh ta nghiêm chỉnh chưa từng thấy cử chỉ lễ phép không chê vào đâu được:

– Dạ, con biết tính Lan nên không giận đâu nội.

Quốc Toàn nói lảng qua chuyện khác:

– Nội còn ăn khó tiêu không?

Như được khơi trúng mạch, bà nội nói như than thở:

– Máy hôm nay chắc bao tử đau trở lại, nội khó chịu lắm, ăn gì cũng thấy khó chịu. Nội định đi khám lại xem sao.

Hoàng Trường hỏi một cách quan tâm:

– Nội thấy đau ở vùng nào ạ?

Cách quan tâm của anh khiến bà nội có vẻ thích, thế là bà nói tỉ mỉ những triệu chứng đã trải qua, y hệt như khai bệnh với bác sĩ. Thấy Hoàng Trường nghe chăm chú, bà càng kể dông dài những chứng bệnh khác. Vương Lan sợ kỳ nên vội chuyển qua chuyện khác nữa:

– Chiều nay nội phải đi khám thôi. Nói với anh ta thì anh ta chẳng hiểu gì đâu.

Bà nội lập tức rầy ngay:

– Con nói chuyện kỳ quá, xưng hô vậy là không được đâu, nội nghe mà cũng thấy chướng nữa đó.

Vương Lan cứng họng làm thinh. Nhưng Hoàng Trường thì không hề lúng túng, anh khoát tay:

– Con không giận đâu nội.

Và anh ta trở lại chuyện đã nói:

– Nội không phải bị bao tử đâu, chỉ là rối loạn tiêu hoá thôi. Để mai con gỏi thuốc qua, nội khỏi phải đi khám gì cả.

Bà nội ngạc nhiên:

– Sao con rành quá vậy?

Vương Lan hồi hộp nhìn Hoàng Trường. Anh ta cũng nhận ra mình bị hớ, nhưng cứ chỉ vờ điềm nhiên:

– Tại mẹ con ở nhà cũng hay bị như vậy, nên con rành lắm. Nội chỉ cần uống thuốc con đưa là khỏi ngay.

– Nếu được vậy thì tốt quá! Để nội uống thử coi, đi bác sĩ hoài nội cũng ngán lắm. Lần trước đến bác sĩ cũng cho thuốc bao tử, nhưng uống hoài không thấy hết.

– Có thể là do nội khai bệnh không kỹ, nội ạ.

"Anh ta có vẻ nhiệt tình trong vai trò bác sĩ quá. Chắc phải đuổi anh ta về thôi, thà bất lịch sự còn hơn để anh ta nói nhăng nói cuội" - Vương Lan nghĩ thầm một cách lo lắng, và cô nói một cách cương quyết:

– Máy anh về đi, em còn phải học bài nữa.

Bà nội cau mặt:

– Con nhỏ này, lần đầu bạn tới nhà mà đuổi về hả? Con kỳ lắm nghe, quá đáng lắm đó!

Quốc Toàn khoát tay:

– Tụi con phải về thôi nội. Tối nay đưa nào cũng bận, tại nội bảo nên phải tới, chứ tụi con bận túi bụi luôn.

– Ở lại ăn tối rồi hẵng về, nội đã bảo nó chuẩn bị rồi.

Vương Lan nháy mắt với Quốc Toàn, anh vội từ chối ngay:

– Để lúc khác con với nó tới ở lâu. Bây giờ con phải về nội ạ.

Bà nội cố giữ mấy, Quốc Toàn cũng không chịu ở. Cuối cùng, bà cũng phải nhượng bộ, nhưng có vẻ còn tiếc lắm, cứ dặn đi dặn lại mỗi tuần Hoàng Trường phải tới chơi với bà.

Vương Lan đưa khách ra cổng rồi mới quay vào. Cô thở phào nhẹ hẫng như trút một gánh nặng. Vở kịch vậy là hoàn hảo. Không biết mai một sẽ ra sao, nhưng bây giờ thế này là được rồi. Đã phóng lao thì phải nhắm mắt đừng nghĩ tới nữa, chứ cứ lo lắng mãi, mai một chắc điên lên mất.

Vương Lan đi xuống phòng ăn. Bà Tịnh và ông Thành đang chờ cô. Khi cô

ngồi vào bàn, ông nhìn cô một cái:

– Mai mốt dậy sớm một chút, nội chờ con dậy giờ đó.

Vương Lan nói nhỏ:

– Dạ, con xin lỗi.

Bà Khuê khoát tay:

– Chờ một chút thì có sao đâu, tại nội xuống sớm mà. Sáng nay có đi học không con?

– Dạ có, nhưng con nghỉ giờ đầu nên đi muộn một chút ạ.

– Con gọi điện bảo thằng Trường chiều nay đến nhà chơi, nội cũng thích nói chuyện với nó. Thằng bé có vẽ hiền đó.

Vương Lan giương mắt nhìn bà nội, nhưng không dám nói gì. Cô chỉ dạ một tiếng nhỏ, trong bụng thấy lo lo. Có chuyện này nữa sao? Vậy mà cô tưởng Hoàng Trường đến ra mắt một lần là đủ. Thế này thì mai mốt nội sẽ bảo anh ta đến chơi thường, chết thật rồi.

Vương Lan rầu rĩ vô cùng. Cô múc muỗng cơm đưa lên miệng mà đầu óc cứ để tạt đâu đâu. Rủi mà Hoàng Trường giờ chứng không thêm làm người yêu nữa, thì cô biết nói sao với cả nhà đây. Anh ta thất thường như thế, chắc gì anh ta chịu giúp tới nơi tới chốn. Mà thật ra, bắt anh ta đóng kịch hoài cũng phiền, anh ta đâu có rảnh rỗi mà làm chuyện tào lao mãi chứ.

Vương Lan lo đến nỗi không uống nổi ly sữa. Cô bỏ dở luôn đĩa cơm, lấy có là phải vào trường sớm. Rất may là bà nội và ba không để ý cử chỉ bồn chồn của cô, nên cô có thể rút lui một cách yên ổn.

Vương Lan lên phòng, lập tức gọi điện cho Quốc Toàn. Nhưng gọi mãi vẫn không có tín hiệu trả lời, làm cô càng thấy lúng túng. Cô ngồi chờ người suy nghĩ một lát. Cuối cùng mới nghĩ ra được một cách là phải đến nhà tìm, dù hình dung mình phải gặp Hoàng Trường ở đó là cô bực mình lên.

Vương Lan vội vã thay đồ, rồi chạy xuống sân lấy xe. Cô phóng như bay

trên đường cho kịp gặp Quốc Toàn trước khi anh đến trường.

Rất may là cửa nhà Quốc Toàn còn mở. Nhưng không có anh ở nhà. Mà người ra tiếp cô là Hoàng Trường. Anh ta đang chuẩn bị ra ngoài. Thấy Vương Lan, anh ta nhướng mắt một cái, trên môi là nụ cười như giấu cợt:

– Xin chào "người yêu", cô có khoẻ không?

Nghe cách nói, Vương Lan đã thấy ghét lên. Nhưng vì đang nhờ vả anh ta, nên cô ráng nói dịu dàng:

– Có anh Toàn ở nhà không anh Trường?

Nói xong câu đó, cô thấy Hoàng Trường lại nhướng mắt lần nữa. Anh ta cố ý làm ra vẻ hết sức ngạc nhiên:

– Chà! Nói chuyện nghe dịu dàng quá. Hỏi tôi đó hả?

Vương Lan tức càn hông, nhưng vẫn giả bộ không hiểu. Cô nói với vẻ sốt ruột:

– Tôi cần gặp anh Toàn gấp lắm.

Hoàng Trường thôi không đùa nữa, anh ta nói ngắn gọn:

– Nó không có ở nhà.

– Vậy anh đi đâu?

– Đi thực tập, tuần sau mới về.

Vương Lan đứng im. Vậy thì phải nói thẳng với anh ta thôi. Nhưng mở miệng nói chuyện nghiêm chỉnh với con người bông lơn này thật không dễ chút nào. Thế nào anh ta cũng cười phá lên hoặc nói nhây nhưa chọc tức cô. Chỉ nghĩ đến đó, cô cũng đã bực chịu không nổi.

Thấy Vương Lan cứ đứng ngẩn ngừ. Anh ta hỏi với vẻ quan tâm:

– Cô có chuyện gấp gì vậy? Có cần tôi giải quyết thay nó không?

Vương Lan nói ỉu xiu:

– Cần đấy. Thật ra là phải tìm anh chứ không phải anh Toàn, nhưng vì...

Hoàng Trường có vẻ chú ý:

– Cần tôi sao? Chuyện gì nữa vậy?

Vương Lan nói một cách cố gắng:

– Nội tôi bảo tối nay anh đến chơi.

– Sao?

– Sáng nay nội tôi bảo như vậy. Tôi cũng biết như vậy là phiền anh, nhưng chuyện đã lỡ rồi, tôi không dám từ chối vì sợ nội nghi ngờ.

– Đến lần này thì tất nhiên còn nhiều lần nữa, có nghĩa là từ đây về sau tôi phải đến làm rể chứ gì?

Vương Lan liếm môi, ngượng cứng cả người:

– Nói nôm na là vậy.

Hoàng Trường im lặng như suy nghĩ. Cử chỉ của anh ta làm Vương Lan hộp căng thẳng lên. Rủi anh ta không chịu thì cô chết chắc. Lần đầu tiên cô thấy anh ta là nhân vật quan trọng, dù phải xem cái người man man này quan trọng thì tức chết đi được.

Khuôn mặt đăm chiêu của Hoàng Trường thoát thay đổi, trở nên hài hước hẳn đi. Anh ta nhìn Vương Lan một cách cố ý:

– Làm rể thế này lỗ thật, chỉ có tiếng chứ không có miếng gì cả, người yêu gì mà không hề đi chơi riêng, không hề nói chuyện tình cảm, thiệt thòi quá. Để tôi suy nghĩ lại đã.

Vương Lan hỏi bồn chồn:

– Thế anh suy nghĩ trong bao lâu?

– Một tháng.

– Đừng đùa nữa mà, tôi xin anh đó. Nếu chiều nay anh không đến được thì để hôm khác cũng được, nhưng đừng kéo dài một tháng, ba tôi nghi thì tôi chết mất.

– Tôi chưa thấy ai lấy chồng mà chết cả. Mà cô cũng nên có chồng đi thôi, lúc đó may ra cô sẽ bớt cái tính khó chịu.

Ôi, thế này thì nổi điên lên mất! Giờ này mà anh ta còn đùa. Nếu mà được đốp chát cho anh ta đau đầu thì sướng miệng biết bao nhiêu. Nhưng bây giờ cô đâu được quyền chọc cho anh ta nổi giận, mà chỉ có quyền năn nỉ. Vương Lan hiểu điều đó lắm. Nên thay vì trừng mắt, cô chỉ nhìn anh ta một cách van nài:

– Anh muốn làm khó tôi bao nhiêu cũng được, nhưng làm ơn giúp tôi qua chuyện này, tôi sẽ nhớ ơn anh nhiều lắm.

Hoàng Trường tựa chân trên yên xe, mắt hơi nheo lại nhìn cô như quan sát, rồi khẽ lắc đầu ra vẻ hết sức thất vọng:

– Giá mà cô xinh một chút, dễ thương một chút thì tôi cũng còn hứng thú đóng kịch. Đàng này, cô vừa xấu người vừa xấu tính, bắt làm người yêu của cô, tôi khổ quá.

Vương Lan định hét lên. Nhưng kịp kìm lại, giọng cô nhỏ nhẹ đến mức phi thường:

– Tôi biết anh khó chịu lắm. Nhưng anh đã lỡ nhận lời rồi thì làm ơn giúp đến nơi đến chốn, tôi sẽ mang ơn anh lắm.

Không hiểu nghĩ gì mà Hoàng Trường cười phá lên. Sự nhẫn nhịn không hợp với Vương Lan chút nào. Cho nên cô càng nhịn, anh càng thấy buồn cười.

Vương Lan sôi cả người lên, những lời lẽ chua ngoa đưa lên miệng. Nhưng cô ráng bắt mình phải kìm lại. Rồi một ngày kia anh ta sẽ biết tay cô. Rồi một ngày kia...

Cô bặm môi, lén liếc Hoàng Trường một cái bén như dao. Không ngờ anh ta cũng còn đang nhìn cô, làm cô hoảng hồn cụp mắt xuống, cố giấu ánh lửa tức giận trong mắt.

Cử chỉ đó không qua khỏi mắt Hoàng Trường. Anh lại cười lớn hơn:

– Nếu bây giờ quăng được tôi xuống sông, chắc cô thích lắm nhỉ? Ghét thì

cứ biểu hiện ra, giấu làm chi cho khổ vậy không biết.

Vương Lan làm thính như không nghe. Cô thấy mình hết sức đại dốt nếu để anh ta phật lòng. Và cô tự nhủ mình phải im lặng như con nai ngơ ngác, mặc cho anh muốn nói gì thì nói.

Hoàng Trường thôi không cười nữa, anh ta hát mặt về phía cửa:

– Trễ giờ tôi rồi, cô phải về cho tôi đi chứ!

– Nhưng còn chuyện tối nay thì sao?

– Tôi đã bảo tôi cần suy nghĩ mà, sao cô gấp gáp vậy? Bộ cô nôn nóng muốn có người yêu như tôi lắm hả? vietlove.com

Nói xong, anh ta dắt xe ra cửa, buộc lòng Vương Lan phải tránh đường. Anh ta đưa chìa khoá cho cô, rồi nói tỉnh bơ:

– Bao giờ về thì cô khoá cửa nghe. Tạm biệt, chúc một buổi sáng tốt đẹp.

Rồi anh ta phóng xe như bay ra đường, Vương Lan nhìn theo mà tức nghẹn cả cổ. Trên đường về, cô thề nguyện rửa anh ta tội bởi, và tức luôn cả Quốc Toàn. Bộ hết người rồi sao mà đi nhờ cái người chết toi này. Tất cả là tại Quốc Toàn. Nếu anh không dựng chuyện thì bây giờ cô đâu phải khổ thế này.

Nghĩ tới nghĩ lui rồi, cô lại thấy lo đến phát sốt. Nếu anh ta giờ chứng không đóng kịch nữa thì cô biết làm sao đây. Giờ có muốn nhờ người khác cũng không được, người yêu chứ có phải bạn đâu mà thay đổi. Nếu cô bảo chia tay thì ba càng bắt phải lấy chồng, chưa kể là bị bà nội tra hỏi, sống sao nổi hờ trời.

Càng nghĩ, cô càng tức bầm gan tím ruột. Giá mà có thể bẻ răng anh ta được thì sướng biết mấy.

Nhưng suy cho cùng, giúp hay không là quyền của anh ta, lấy quyền gì mà bắt buộc người ta chứ. Người ta chịu giúp một lần cũng là may lắm rồi, tại mình đòi hỏi quá đáng thôi.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết nên ghét hay không ghét, Vương Lan đến trường mà trong lòng rối bời. Suốt buổi sáng, cô không nghe giảng nổi dù chỉ một lần. Tự nhiên vướng vào chuyện nghiêm trọng thế này, khổ sở chết được.

Suốt buổi chiều, cô loay hoay trong phòng, tâm trạng lo âu rối rắm. Cô chưa nghĩ ra được cách gì để nói dối với bà nội. Nội có phải con nít đâu mà dễ bị lừa chứ.

Càng đến tối thì Vương Lan càng rối ren. Đúng lúc cô nảy ra ý định trốn khỏi nhà thì chợt có tiếng gõ cửa, rồi chị giúp việc ló đầu vào phòng:

– Cô Lan ơi, có khách!

Vương Lan quay phắt lại:

– Ai vậy chị Ba?

– Dạ, cậu Trường.

Vương Lan thiếu điều nhảy lên vì mừng. Cô hồi hả thay đồ, rồi đi xuống dưới nhà. Đây là lần thứ nhất cô thấy anh ta hết sức dễ thương và sẵn lòng bỏ qua cái tội hoành hành cô lúc sáng. Anh ta cũng dễ chịu đó chứ.

Khi Vương Lan xuống phòng khách thì bà nội đã ngồi tiếp anh ta. Lạ thật, cô có cảm tưởng như nội chờ sẵn vậy. Hình như nội còn nóng ruột chuyện này hơn cả ba.

Vương Lan đến ngồi bên cạnh bà nội, cô đưa mắt nhìn Hoàng Trường, không biết chào anh ta kiểu thế nào. Và cô gật đầu theo kiểu chào bạn bè thông thường. Làm xong cử chỉ đó, cô mới biết mình đóng kịch quá dở. Vì Hoàng Trường nhìn cô rất ư là tình cảm, thậm chí anh ta còn đẩy cho sự việc đi xa hơn:

– Lúc sáng em có bị trễ học không?

Vương Lan hơi lúng túng:

– Cũng không trễ lắm.

- Sao anh gọi điện mà em không trả lời?
- Gọi hồi nào?
- Anh sợ em đi trễ nên gọi điện hỏi thăm, không nghe trả lời anh nóng ruột lắm.
- Vậy hả! Cảm ơn nghe.

Bà nội lên tiếng:

- Con nói chuyện nghe khách sáo quá! Hai đứa thân nhau quá rồi mà còn giữ kẽ như vậy, khó gần nhau lắm.

Vương Lan hơi hoảng. Cô đưa mắt nhìn Hoàng Trường, anh cười tỉnh bơ:

- Mỗi lần giận con là cổ nói chuyện khách sáo vậy đó nội.

Bà nội quay qua Vương Lan:

- Con làm gì mà giận nó?

Vương Lan lúng túng không biết nói thế nào. Về khoản dựng chuyện nói dối thì cô vừa chậm chạp vừa dốt nát, vì từ đó giờ có phải bị đối phó đâu mà biết nói dối.

Một lần nữa, Hoàng Trường lại tỏ ra hết sức nhạy bén, anh ta nói xen vào:

- Lúc sáng tại con tắt máy nên Lan gọi con không được, bắt cổ tới nhà tìm nên cổ giận con đó nội.

Bà nội tin không chút hoài nghi:

- Tính con nhỏ này hay hờn mát lắm, con đừng để bụng, mà cũng đừng chiều nó riết nó hư.

Hoàng Trường chưa kịp trả lời thì chị bếp bước ra:

- Thừa nội, con dọn bàn xong rồi.

Bà nội nhìn Hoàng Trường:

- Tối nay ở lại ăn cơm với nội nghe con. Ba con Lan đi ra ngoài rồi, có hai bà cháu ở nhà cũng buồn, con ở lại ăn cho vui.

- Dạ.

"Có chuyện này nữa sao hờ trời?" - Vương Lan lo lắng nhìn Hoàng Trường. Không phải cô sợ anh trở nên thân mật với gia đình, mà chỉ sợ nói chuyện lâu rồi sẽ có lúc bị hờ. Lúc đó nếu bà nội nghi ngờ hỏi gặng, cô biết trả lời thế nào đây.

Nghĩ vậy, cô lập tức phản đối:

– Anh Trường phải về sớm đó nội, năm nay thi tốt nghiệp nên anh...

Bà nội cắt ngang:

– Lâu lâu đến chơi một chút. Dù gì thì cũng đã mất một buổi tối rồi, ở lại thêm cũng đâu có sao. Con kỳ quá!

Vương Lan làm thinh. Cô lùi ra sau, nháy mắt với Hoàng Trường như ra hiệu. Anh thấy hết, nhưng vẫn nói tỉnh bơ:

– Không sao đâu, ở lại chơi cho nội vui. Tối về, anh học cũng được.

Vương Lan bực mình mà không biết nói sao, cô khẽ trừng mắt nhìn Hoàng Trường như đe dọa, nhưng chẳng ép phê gì với anh ta. Thậm chí, anh ta còn tỏ ra thân mật với cô bằng cách cố ý đi bên cạnh cô. Khi vào phòng ăn, anh ta lịch sự kéo ghế cho bà nội, sau đó là đến lượt Vương Lan. Cử chỉ đó làm bà nội hài lòng lắm. Còn Vương Lan thì anh ta càng lịch sự, cô càng bực mình. Khi nhờ thì năn nỉ, nhưng khi thấy anh ta đi quá trớn, cô lại đâm ra khó chịu. Giống y như thật vậy. Cô mà có người yêu thế này thì thà vào tu viện còn hơn.

Chưa hết, lúc chị bếp lấy thêm xúp đặt vào bàn, Vương Lan vô tình hươ tay trúng, làm nước xúp văng vào tay cô nóng bỏng. Hoàng Trường vội rút khăn ra, tự nhiên cầm tay cô lên lau lau:

– Em có sao không?

Vương Lan lập tức đẩy anh ta ra, la lên:

– Chu choa! Vừa phải thôi chứ, làm gì vậy?

Hoàng Trường ấn chân cô dưới gầm bàn như ra hiệu, làm cô giật mình nhớ

ra, vội nhả ra cười:

– Đau có chút xíu, không sao đâu.

Hoàng Trường quay qua chị bếp:

– Chị làm ơn lấy dầu kháng sinh cho tôi.

Nãy giờ chị bếp bối rối đứng nhìn, nghe Trường nói là lập tức đi ra ngoài.

Hoàng Trường cầm tay Vương Lan, nhìn cô như rất xót ruột:

– Nóng lắm phải không?

"Có nhất thiết anh ta phải nắm tay kiểu thân mật thế này không? Buông ra cũng được vậy, thật quá đáng" - Vương Lan nghĩ thầm một cách bực mình, nhưng không dám rút tay ra. Cô lén nhìn bà nội. Thấy bà cứ nhìn vào cô và Hoàng Trường, cô đành để yên, và quay ra bực mình chị bếp. Không biết chị ấy làm gì lâu vậy, phải để một người con trai mình không ưa nắm tay mình thân mật, thật khó chịu chết được.

Khi hộp dầu được mang ra, Vương Lan không kiên nhẫn nổi nữa, cô rút phắt tay về, nói cộc lốc:

– Để tôi tự làm!

Bà nội có vẻ không bằng lòng:

– Sao con nói năng kỳ vậy? Người ta chăm sóc con mà con khó chịu kiểu đó là phụ công người ta đó. Mai mốt không được như vậy nghe chưa!

Hoàng Trường cười khiêm tốn:

– Không sao đâu nội, con biết tính Lan mà, tại đau nên dễ quạu với con thôi.

– Đau gì thì cũng không được khó chịu như vậy, con gái phải dịu dàng chứ.

Hoàng Trường nhìn Vương Lan, một tia giễu cợt lấp lánh trong mắt. Như muốn bảo Vương Lan đâu có phải là con gái, một bà chằn con thì đúng hơn. May là anh ta biết giữ miệng ở đây, chứ nếu buột miệng nói ra, không biết anh ta sẽ làm cho bà nội kinh hãi đến đâu.

Mà cô biết chắc, nếu ở nhà thì thế nào anh ta cũng nói cho bằng được ý đó

để chọc tức cô. Hình như anh ta rất khoái chọc cho cô ghét.

Anh ta ở chơi đến tối mới về. Vì có bà nội nên Vương Lan phải tiễn khách ra cổng. Lúc đi ra sân, anh ta bắt đầu nói với vẻ nhạo báng:

– Liệu sau lần này thì tôi còn phải chịu khổ thêm lần nào nữa không đây?

Vương Lan làm ra vẻ không nhận ra cách nói xóc hông đó, cô trả lời mềm mỏng:

– Tôi sẽ cố thuyết phục để nội đừng gọi. Dù sao cũng cảm ơn anh rất nhiều. Tối nay làm phiền anh quá.

Hoàng Trường lập tức quay lại nhìn cô, nhướng mắt một cái:

– Chà! Không thể nào nhận ra cô được nữa, dịu dàng quá mức. Đừng nhát tôi chứ! Cô cứ cái kinh khó chịu mà tôi quen hơn, lịch sự thế này không hợp với cô chút nào.

Vương Lan rất muốn sút một cái cho anh ta bay vào gốc cây. Nhưng nhớ là mình còn phải nhờ vả anh ta, nên cô ráng đóng cho hết vai con nhà thực nữ. Cô nhắc lại với một sự cố gắng phi thường:

– Tôi nói thật đó, không phải nói để lấy lòng anh đâu.

Chẳng những không đánh giá cao sự cố gắng của cô, mà hình như điều đó làm Hoàng Trường thấy buồn cười thêm. Anh ta phá ra cười như pháo nổ:

– Sư tử có hiền mấy thì cốt vẫn là sư tử, tôi biết chắc trong đầu cô chẳng hề thấy cảm ơn tôi, mà nếu được thì sẽ bảo tôi cút cho khuất mắt. Này, làm ơn đừng lịch sự nữa, đừng làm tôi chết khiếp nữa, cô nương ạ!

Thế này thì quá đáng thật! Chịu hết nổi, Vương Lan quát nhỏ:

– Vậy thì anh biến nhanh giùm đi. Thật không sao chịu nổi anh. Anh có giúp nữa hay không tôi cũng cóc cần. Đóng giả người yêu như anh thà tôi chơi với con gấu còn sướng hơn.

Hoàng Trường nhìn cô chăm chú, rồi gật đầu:

– Đó cũng là một sở thích hay, cô không hợp với những người tao nhã, chỉ

thích kết bạn với động vật hung dữ. Người ta bảo đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu, quả là không sai.

Vương Lan tức điên cả người, cô quay phắt lại, liếc anh ta một cái bén như dao:

– Hừ! Anh làm ơn biến khỏi đây cho tôi!

Rồi cô ngoe nguẩy bỏ vào nhà. Mặc kệ anh ta có ra đường hay chưa, cô xuống bếp bảo chị giúp việc ra đóng cổng, rồi đi lên phòng mình, trong lòng cảm thấy bức bối kỳ lạ. Tối nay anh ta không đến thì phải lo sợ phập phồng, còn đến thì lại bị chọc tức. Cô không hiểu nổi mình đã làm gì mà bị anh ta coi thường như vậy.

Vương Lan tức Hoàng Trường đến nỗi suốt buổi tối cô chẳng làm được gì, chỉ nghĩ quanh quẩn về anh ta, tìm mọi cách để chấm dứt mối quan hệ với anh ta. Cuối cùng thì cô cũng đi đến quyết định, sẽ nói thẳng với bà nội là cô đã chia tay với anh ta, nói càng sớm càng tốt.

Đợi thi học kỳ xong, cô sẽ giải quyết chuyện này. Nghĩ vậy nên cô cố ngồi vào bàn học. Càng nghĩ càng thấy số mình xui không thể tưởng. Trong khi giờ này bạn bè vô tư lo học thì mình cứ loay hoay đối phó với chuyện lấy chồng. Chuyện đưa đẩy mình đi càng ngày càng xa. Càng nghĩ càng thấy rối như mê cung.

Tiếng chuông đồ đồn làm Quốc Toàn giật mình mở mắt. Nửa đêm mà nghe chuông điện thoại thế này, ai cũng phải thấy căng thẳng, không hiểu chuyện gì nghiêm trọng đây. Quốc Toàn bước xuống giường, mắt nhắm mắt mở đi ra phòng khách. Anh ngồi xuống ghế, cầm ống nghe một cách uể oải:

– Alô.

Giọng Vương Lan lên gấp rút:

– Anh Toàn ơi, đến ngay đi! Hai anh đến ngay đi!

– Chuyện gì vậy nhỏ?

- Nội bị lên máu, nhà chỉ có mình em thôi, em sợ quá. Anh gọi cả anh Trường qua nữa nghe, qua liền nghe!
- Được rồi! Chờ đó đi, anh qua ngay!
- Quốc Toàn gác ống nghe, rồi đi vào phòng. Anh định gọi Hoàng Trường, nhưng Trường đã thức từ lúc nào và đang ngồi trên giường chờ với vẻ ngạc nhiên:
- Chuyện gì vậy? Ai gọi giờ này vậy?
- Con Lan. Nó bảo nội bị lên máu.
- Hoàng Trường đứng ngay dậy, đi đến tủ lấy chiếc áo mặc vào:
- Tao đi với mày.
- Cả hai nhanh nhẹn dắt xe ra ngoài. Quốc Toàn giành chở. Anh phóng như bay trên đường, đến nỗi Hoàng Trường phải kéo áo anh như nhắc nhở:
- Coi chừng không tới nhà mà phải tới bệnh viện đó ông, chạy vừa thôi!
- Quốc Toàn giảm tốc độ lại, nhưng có vẻ còn lo lắng:
- Không biết nội có sao không đây.
- Nội có bị như vậy lần nào chưa?
- Vài lần, nhưng chỉ nhẹ thôi.
- Vậy mấy lúc đó ai lo?
- Có chú tao. Còn nếu không có chú ở nhà thì tao qua.
- Vương Lan không biết cách săn sóc à?
- Con nhỏ đó cái gì cũng sợ, nó biết gì mà lo. Bảo gì thì nó làm nấy, chứ tự nó thì không nghĩ ra được gì hết, nhát như thỏ.
- Sao thấy cô ta sắc sảo lắm mà.
- Nó chỉ giỏi đấu đá bằng miệng chứ sắc sảo gì. Coi vậy chứ con nít chịu không nổi, đến tao nhiều lúc còn thấy mệt với nó.
- Phải tập săn sóc người già cho quen chứ, chuyện gì cũng sợ, rui không có ai để cô ta nhờ thì sao?

– Con nhỏ đó nói không được đâu. Khờ mà bướng. Mà có giỏi thì nói với nó đi.

– Cô ta ấy hả? Tao với cô ta chỉ có chuyện châm chích nhau thôi, nói chuyện nghiêm chỉnh không được đâu.

Quốc Toàn định nói, nhưng đã tới nhà nên anh là thính. Trong nhà đèn sáng choang. Chắc Vương Lan sợ quá nên bật tất cả các đèn, không biết làm như vậy có ích chỗ nào.

Quốc Toàn vừa thắng xe thì cổng đã lập tức mở. Vương Lan ló đầu ra nhìn, rồi mở rộng cửa. Cô nhìn Hoàng Trường và cười rụt rè với vẻ làm quen.

Trông cô lúc này hết sức nhu mì dễ thương, khác hẳn với vẻ cáu kỉnh khi bị chọc giận. Nếu là lúc khác chắc Trường sẽ nhắc cho cô nhớ cách đây mấy ngày cô đã chỉ tay ra cửa bảo anh biến. Nhưng bây giờ không phải lúc để đùa giỡn. Và lại, thấy cô nàng có vẻ căng thẳng quá, nên anh không muốn chọc ghẹo làm gì.

Vương Lan đưa hai người lên phòng bà nội. Bà đang nằm trên giường, có vẻ mệt mỏi chứ không tươi tỉnh như ngày thường. Hoàng Trường xem mạch, đo huyết áp cho bà. Không ai thấy vẻ ngạc nhiên trong mắt bà khi nhìn cử chỉ thành thạo của anh, nhưng bà chỉ im lặng cho anh khám, như thừa nhận anh là một bác sĩ chứ không phải một thực sĩ toán học như Vương Lan đã giới thiệu.

Khi Trường khám xong, Vương Lan hỏi với vẻ bồn chồn:

– Có sao không anh Trường? Có cần đến bệnh viện không?

– Không sao đâu, đừng lo!

Và anh vô tư lục tìm trong tủ thuốc, lấy mấy viên ra đưa bà nội:

– Nội uống thuốc này là được rồi. Nội trữ chi mà nhiều thuốc quá, coi chừng lẫn lộn, thứ nào không xài con bỏ nghe nội.

– Ừ.

Hoàng Trường quay qua Vương Lan:

– Cô lấy nước cho nội đi!

Không ai để ý cách nói chuyện nghiêm chỉnh đó, kể cả Quốc Toàn. Còn Vương Lan thì vừa nghe nói đã lập tức đi lấy nước.

Cô mang vào đưa bà nội. Bà cũng im lặng làm theo sự chăm sóc của ba người. Uống thuốc xong, bà khoát tay:

– Chắc nội không sao đâu, hai đứa con về đi. Con Lan cũng đi ngủ đi.

Vương Lan ngồi im có vẻ nghe lời. Nhưng Hoàng Trường lắc đầu:

– Con với Toàn ở lại đây ngủ, còn phải theo dõi bệnh của nội nữa mà nội.

Bà nội khoát tay:

– Nội không sao đâu con, cũng bị thế này mấy lần rồi. Với lại, con đã cho uống thuốc rồi, chắc không có chuyện gì đâu.

– Nhưng con không yên tâm về nhà. Tụi con ở lại sáng về cũng được mà nội.

Vương Lan sốt sắng:

– Hai anh ở lại là hay nhất, có gì em khỏi cần gọi. Để em qua chuẩn bị phòng cho hai anh nghe.

Rồi cô nhanh nhẩu đi qua phòng bên cạnh. Khi cô trở qua thì bà nội đã ngủ.

Cô nói nhỏ:

– Hai anh qua ngủ đi, em dọn phòng xong rồi đó.

Hoàng Trường khoát tay:

– Cô cũng nên về phòng đi, cứ yên tâm ngủ, không phải lo lắng gì cả.

Rồi anh và Quốc Toàn đi ra. Vương Lan bước đến kéo mền lại cho bà nội, rồi đến tắt đèn. Nhưng lúc cô định đi ra thì bà nội chợt lên tiếng:

– Thăng Trường là thạc sĩ toán mà có khiếu làm ngành Y quá hả con? Xem nó khám bệnh, nội thấy nó là bác sĩ thì đúng hơn.

Vương Lan quay trở lại ngồi bên giường, gật đầu vô tư:

– Thì ảnh sắp làm bác sĩ mà nội. Còn một năm nữa là ảnh ra trường, con nghĩ chắc cũng biết khám bệnh chút ít, nội đừng lo.

Bà nội buông một câu nhẹ tênh:

– Vậy mà nội tưởng nó học về bên khoa học. Lúc trước, con giới thiệu với ba con như vậy nên nội chỉ biết nghe vậy thôi.

Vương Lan đưa tay lên bụm miệng. Cô ngồi im như hoá đá, muốn mở miệng nhưng chẳng biết nói thế nào. Nếu mà có Hoàng Trường ở đây thì chắc anh ta sẽ nhanh miệng hơn rồi. Chẳng lẽ nội đã đoán ra? Có đoán ra không? Cô muốn hỏi nhưng cũng không dám hỏi thẳng. Và chỉ biết ngồi chết dí một chỗ.

Bà nội chột lên tiếng với giọng bình thản:

– Con về ngủ đi. Nội mệt lắm, để nội nghỉ.

Vương Lan rút rề:

– Nội còn nhức đầu không? Có bệnh thật không hả nội?

Bà nội khoát tay:

– Con về phòng ngủ đi!

Vương Lan đành đứng lên, cô len lén nhìn mặt bà, rồi lững thững đi ra khỏi phòng. Vừa đi, cô vừa cau trán cố hiểu cho ra xem nội nói vậy là sao? Là đã nghi ngờ hay chỉ vô tình. Ôi trời ơi! Nếu nội biết thì làm sao nữa đây.

Về phòng, cô ngồi bó gối trên giường mà suy nghĩ. Giờ cô mới nhận ra nói dối là khổ đến nhường nào. Cứ phải đề phòng, dè dặt. Lúc trước, cô nói Hoàng Trường là thạc sĩ vì đơn giản sợ anh ta thua kém Thúc. Với lại, là bạn anh Toàn thì phải học giống như vậy. Lúc đó rồi quá chẳng nghĩ xa xôi gì cả, mà cô cũng đâu có ngờ càng ngày câu chuyện càng trở nên rắc rối thế này.

Vương Lan suy nghĩ lung tung một hồi, cuối cùng lẫn ra ngủ say sưa. Cô định hôm sau sẽ nói chuyện này với Quốc Toàn. Nhưng khi cô dậy thì hai

người đã về lúc sớm. Cô cũng quỳnh quáng đến trường, nên cũng không có thời gian để nói, vài ngày nữa nói cũng được.

Buổi trưa ở trường về, Vương Lan vào phòng bà nội. Thấy bà đang ngủ nên cô yên tâm trở về phòng mình. Cô thay đồ, xuống ăn trưa, rồi lên ngủ một giấc đến chiều.

Khi thức dậy, Vương Lan đi qua phòng bà Tịnh. Thấy bà vẫn nằm mê mê trên giường, cô sợ thật sự. Cô lay lay tay bà:

– Nội ơi, nội làm sao vậy?

Bà Tịnh mở mắt cười với cô:

– Nội hơi mệt một chút, không sao đâu con.

Nghe chữ mệt, Vương Lan thấy hoảng sợ ngay. Chẳng nói nhiều, cô lao ra phòng khách gọi điện cho Quốc Toàn. Nhưng gọi mãi mà chẳng thấy anh trả lời. Cô định gọi cho Hoàng Trường, nhưng sau đó mới nhớ là không biết số máy của anh ta. Thật muốn cốc vào đầu mình một cái cho đỡ tức. Tại ghét anh ta nên chẳng thèm xin số điện thoại, bây giờ cần thì không biết làm sao liên lạc. Gặp toàn chuyện rồi ren thế này, chắc điên lên mất.

Vương Lan thay đồ rồi dắt xe ra đường. Cô phóng thật nhanh đến nhà Quốc Toàn. Nhưng khi đến thì không có ai ở nhà. Đứng ngoài đường nhìn cánh cửa đóng im ỉm, Vương Lan vừa thất vọng vừa chán nản. Cô quay đầu xe trở ra mà về mặt ử dột như trời sau cơn mưa.

Xui cho Vương Lan, vừa lúc ra đầu đường thì cơn mưa đổ ập xuống không kịp đỡ. Cô lách thếch dắt xe vào trú dưới một hiên nhà bên đường. Ở đó có vài người đang đứng tránh mưa như cô. Vương Lan không nhìn ai, cô dựng xe, rồi lặng lẽ đến đứng nép vào cửa nhìn ra ngoài trời, về mặt rầu rĩ.

Đứng một lát, Vương Lan có cảm giác như người đứng bên cạnh mình quen quen, hay ít ra anh ta cũng đang nhìn mình. Cảm giác mơ hồ đó làm cô quay lại. Và... trời ơi! Cái người mà cô đang cần gặp muốn chết lại đang đứng

bên cạnh cô, đang nhìn cô với nụ cười vừa chế giễu vừa trông chờ. Một nụ cười rất quen thuộc khi mỗi lần anh ta gặp cô.

Vương Lan mừng suýt hét lên. Cô kêu khê một tiếng:

– Ủa! Sao anh lại đứng đây?

– Sao tôi lại không thể đứng đây được?

– Trời ơi! Nãy giờ ở đây mà tôi lại không thấy có anh, sao kỳ quá vậy?

Không biết mắt mũi tôi để đâu ấy.

– Để ngoài đường.

Vương Lan bỏ qua cách nói tung tung đó, cô đang quá mừng vì gặp anh ta, nên nói líu lo:

– Gặp anh tôi mừng quá, anh đi đâu vậy?

Hoàng Trường bỏ qua câu hỏi của cô, chỉ chú ý đến khía cạnh khác:

– Định nhờ tôi chuyện gì nữa vậy?

– Sao anh biết tôi nhờ anh?

– Cô có hai khuôn mặt dành cho tôi, một khuôn mặt cau có khi không có việc gì cần, và một vẻ hết sức khả ái khi muốn nhờ vả chuyện gì đó. Nói đi, chuyện gì vậy?

Vương Lan cười mím mím:

– Đúng là tôi đang rất cần anh đó... nhưng anh không đến cũng được, để tôi gọi anh Toàn cũng được. Thật ra là tôi đang tìm anh ấy đó chứ.

Hoàng Trường bỏ qua cách nói chống chế của cô, anh hỏi thẳng thắn:

– Nói thẳng ra đi, chuyện gì vậy?

– Bà nội vẫn chưa khỏe, tôi...

Hoàng Trường ngắt lời:

– Nội của ai? Của chúng ta hay của cô?

Cách hỏi châm chọc làm Vương Lan đỏ mặt, cô bắt đầu bực mình lên.

Nhưng nhớ ra mình đang cần anh ta, nên cô dặn lòng không được nổi giận,

và vẫn nói chuyện nhỏ nhẹ nhưng không nhận ra ánh mắt tinh quái của anh ta:

– Nội tôi đang bị nhức đầu, cả ngày nay vẫn nằm trên giường chứ không dậy như mọi khi, mà nhà tôi thì không có ai cả, ba tôi vẫn chưa về.

Hoàng Trường đứng im, nghe một cách chăm chú:

– Rồi sao nữa?

– Lúc nãy tôi gọi điện cho anh Toàn, nhưng không liên lạc được. Anh ấy là vua tắt máy, không biết để làm gì nữa.

– Rồi sao nữa?

Thái độ của Hoàng Trường làm Vương Lan càng thấy khó nói. Anh ta có vẻ không nhiệt tình như hôm qua. Chắc anh ta không muốn bị làm phiền hoài. Nói ra sợ anh ta từ chối thì quê, nhưng không thể không nói được. Vương Lan liếc môi ngường ngường:

– Tại vì không gọi cho anh Toàn được nên tôi đến nhà tìm, nhưng cũng không gặp.

– Rồi sao nữa?

– Đâu có sao đâu, tôi vừa từ trong nhà đi ra thì gặp mưa nên vào đây.

– Vậy lát nữa hết mưa, cô sẽ làm gì?

– Thì tôi về nhà, ơ không, chắc tôi phải trở lại tìm anh Toàn.

Miệng nói vậy, nhưng Vương Lan thầm mong anh ta bảo anh ta sẽ đến nhà cô. Nhưng mà anh ta cứ im lặng, làm Vương Lan thấy thất vọng vô cùng.

Nãy giờ anh ta rất lơ là chứ không sốt sắng như lần trước. Đúng là anh ta không muốn bị làm phiền thật rồi. Thật khó mà mở miệng nhờ cậy.

Hoàng Trường chột lên tiếng:

– Cô cứ coi như không tìm được thằng Toàn đi, sao cô không tự mình giải quyết mọi chuyện, cô có thể tự săn sóc bà nội. Nếu thấy nặng quá thì đưa vào bệnh viện, chuyện đó cô làm được mà.

Vương Lan đáp ứng:

– Tôi...

Hoàng Trường ngắt lời:

– Cô cứ vô tư như một cô bé hoài, đâu có được, phải tập tữ mình giải quyết chuyện trong gia đình chứ. Cô như vậy thảo nào ba cô cứ xem như con nít, nên ông ấy xem chuyện lo tìm chồng cho cô cũng là tất nhiên, cô chẳng có ý kiến nào là của mình cả.

Vương Lan gân cổ lên cãi:

– Tôi đã từ chối rồi đó chứ, vì từ chối nên mới vương vào anh đó.

– Nhưng từ chối như vậy là rất dở. Mà ngay cả chuyện đó cũng là thằng Toàn giúp chứ cô thì không thể tự mình đấu tranh được.

Nói xong, anh ta khẽ nhún vai một cái như chê Vương Lan quá tệ. Cử chỉ đó làm cô tự ái điếng người, nhưng chẳng thể nào mở miệng được, vì anh ta nói đâu có sai.

Cô đứng im, lặng lẽ nuốt tự ái vào lòng. Bỗng nhiên cô thấy bức mình. Mưa gì mà mưa mãi vậy? Không chịu dứt cho người ta đi cho rồi, đứng đây để nghe người ta chỉ trích mình, thật bức chịu không nổi.

Hoàng Trường có vẻ không để ý vẻ mặt lăm lăm của Vương Lan. Anh thản nhiên nói tiếp:

– Ở tuổi của cô, có người đã lấy chồng, đã gánh vác trách nhiệm lo cho người khác. Còn cô thì ngay cả người yêu cũng chưa có, để người lớn phải lo cả chuyện bạn trai cho cô. Cứ trẻ con thế này thì bao giờ cô mới trưởng thành được.

Vương Lan không thềm nghe, cô bước ra ngoài, giơ tay hứng xem mưa đã nhỏ chưa. Trời không còn vần vũ như lúc nãy, nhưng chưa ngớt lấm, đi ra ngoài chắc chắn sẽ bị ướt. Nếu về đến nhà thì chắc chắn sẽ thành con mèo bị nhúng nước.

Vương Lan đứng im phân vân. Giữa việc đội mưa với việc đứng đây nghe Hoàng Trường chỉ trích, cô không biết cái nào khó chịu hơn. Dù sao anh ta cũng sẽ không đến giúp cô chiều nay, không việc gì cô phải đứng đây chờ anh ta lên lớp. Nghĩ vậy cô quay lại, liếc anh ta một cái:

– Tôi về đây.

Rồi cô ngoe nguẩy dắt xe ra đường, Hoàng Trường cũng không cản. Anh ta cũng biết điều, chứ nếu mà cản thì sẽ biết tay cô, sẽ không nhịn nữa đâu.

Vương Lan chạy xe trên đường với tâm trạng rầu rĩ lẫn sợ sợ. Hôm nay xem như một mình cô phải lo cho bà nội, nếu bị nặng hơn thì biết làm sao đây.

Ra khỏi khu nhà của Quốc Toàn thì đường bị ngập nước, Vương Lan vẫn nhắm mắt chạy liều, chiếc xe phía trước văng nước bắn cả vào mặt cô, khiến cô đưa tay lau không kịp. Vừa tức mình vừa khốn khổ giữa con đường đầy nước, cộng với cảm giác bất an, chiều nay cô thấy mình khổ sở vô cùng.

Và như muốn thử sức chịu đựng của Vương Lan, chiếc xe bỗng nhiên tắt máy. Phát khóc lên được. Cô đành bước xuống dẫn bộ. Vừa dắt xe, vừa phải đi giữa dòng nước dơ bẩn, con đường trước mặt dài mịt mù không biết bao giờ tới. Đi một đoạn cô đã mệt rũ rời, nước mắt chảy lã chã xuống mặt. Cô đâm ra tức Hoàng Trường. Và trút hết tức giận vào anh ta, nếu anh ta không bỏ mặc cô thì đâu có đến nỗi khổ thế này.

Chợt nhớ ra, Vương Lan đứng lại, cô lấy máy gọi về nhà, định bảo chú tài xế của ba mang xe đến đón cô. Nhưng cô còn đang chờ trả lời thì chợt bị ai đó khều vai một cái. Cô giật mình quay lại, Hoàng Trường đang đứng kế bên cô, chống tay nhìn cô một cách chê trách. Anh ta nói y như khẳng định:

– Gọi điện về nhà cầu cứu phải không? Hay là gọi cho bạn vậy?

Vương Lan háy anh ta một cái, không thèm trả lời. Cô tiếp tục chờ máy.

Hoàng Trường cũng im lặng nhìn cô chờ theo. Khá lâu mới có chị bếp trả lời. Vương Lan mừng rỡ nói nhanh:

– Chị Ngọc hả? Chú Tư còn ở nhà không chị?

– Chú Tư đi đón ông chủ rồi cô, mới đi cách đây mười phút nè.

Vương Lan tưởng như trời sụp xuống đến nơi, cô nói như hét:

– Sao đi nhanh vậy? Tối, ba tôi mới về mà, đón kiểu gì kỳ vậy?

– Dạ, chú nói đi rửa xe rồi qua đón ông chủ luôn.

Vương Lan thất vọng đến nỗi không còn muốn nói gì nữa. Cô tắt máy, tức mình đập tay lên cổ xe một cái, miệng méo xệch muốn khóc, rồi cuối cùng đứng giữa đường khóc một cách tức tưởi.

Nãy giờ Hoàng Trường đứng một bên theo dõi cô, bây giờ mới chịu lên tiếng:

– Không có ai ra đón rồi phải không?

– Kệ tía tôi!

Hoàng Trường cười cười:

– Đừng có gai góc như vậy chứ! Bây giờ cô phải sử dụng tuyệt chiêu của cô thôi, cô đang cần tôi giúp mà.

Vương Lan vẫn cau kỉnh:

– Tuyệt chiêu quỷ gì? Anh nói cái gì vậy?

Hoàng Trường khẽ nhún vai, giọng hơi dài ra như cố ý:

– Khi nhờ tôi cái gì đó, cô trở nên dễ thương làm người khác nhói cả tim.

Bây giờ cô đang tức, nhưng cũng phải ráng nhịn đi thôi, cô đã từng như vậy rồi mà.

Sao anh ta biết mình đã từng nhịn anh ta nhỉ? Chẳng lẽ anh ta đọc được ý nghĩ của mình? Mình có bao giờ nói cho anh ta biết chuyện đó đâu - Vương Lan đứng thừ người suy nghĩ. Cô khẽ liếc nhìn Hoàng Trường, đoán đo cân nhắc trong đầu. Không biết có phải anh ta cố ý đi theo cô. Chắc là anh ta cố ý thật, vì nếu vô tình thì anh ta đi đường này làm gì, và ở đâu lại có chuyện xuất hiện đúng lúc như vậy chứ.

Cô hỏi với giọng bết cau có một chút:

- Vậy bây giờ anh muốn gì đây?
- Phải hỏi là cô muốn gì ở tôi mới đúng.
- Nhưng tôi có đi theo anh đâu.

Hoàng Trường hỏi lại:

- Sao cô biết tôi đi theo cô?

Vương Lan ngắc ngứ không biết nói sao. Cô xụ mặt, vẻ ảm đạm như đưa đám:

- Sao anh thích chọc cho tôi nổi giận vậy? Anh không lịch sự với tôi được sao? Có nhất thiết phải làm cho tôi bực anh mới chịu không?

Hoàng Trường không trả lời, anh giằng xe ra khỏi tay Vương Lan, dắt đi một cách thản nhiên, Vương Lan cũng lách thếch đi theo. Nước vẫn ngập đến gối, mỗi lần bước đi là nước văng lên áo. Nhìn con đường trước mặt dài dằng dặc, cô thấy ngán ngẩm vô cùng. Và cô lội nước với vẻ mặt như đưa đám.

Thỉnh thoảng, Vương Lan liếc nhìn qua Hoàng Trường. Anh ta tỉnh bơ, thậm chí còn hát nho nhỏ. Khi thấy cái nhìn của cô, anh ta còn cười thoải mái như trêu chọc. Vương Lan cũng muốn cười lại với anh ta, nhưng cô cười không nổi. Không hiểu anh ta có phải là người bình thường không. Trong hoàn cảnh khổ sở thế này mà còn cười được, đúng là người không bình thường. Hình như anh ta không bình thường thật. Từ đó giờ cô chưa thấy anh ta có thái độ nghiêm chỉnh bao giờ. Sao một người đứng đắn như anh Toàn lại có thể chơi được với một người nông cạn như vậy nhỉ?

Khi hai người về đến nhà thì trời đã tối. Vương Lan mệt đến giờ chân lên không nổi. Cô để mặc Hoàng Trường ở trong phòng bà nội, còn mình thì về phòng tắm xong là nằm soài trên giường. Chưa bao giờ cô thấy mệt rũ rời thế này. May là có Hoàng Trường, chứ không thì cô chẳng biết phải làm sao

với bà nội. Có anh ta, cô cũng yên tâm, vì chắc chắn anh ta sẽ chăm sóc nội rất chu đáo.

Cô đang nằm thì nghe tiếng gõ cửa, và giọng Quốc Toàn vọng vào:

– Anh vô được không Lan?

Vương Lan ngóc đầu lên, giọng mệt mỏi:

– Cửa không khoá đâu, anh vô đi.

Quốc Toàn đẩy cửa bước vào. Anh đến ngồi xuống phía bàn, nhìn nhìn

Vương Lan:

– Em mệt lắm hả?

– Em lội nước cả buổi chiều, mệt không chịu nổi. Sao lúc chiều em gọi điện mà anh không trả lời?

– Máy anh hết pin.

– Chán anh quá, lúc có chuyện gấp thì không cách nào liên lạc được với anh. Em phải chạy qua nhà tìm đó.

Quốc Toàn cau mặt nhìn cô:

– Em vô tư quá, không tốt đâu Lan.

Vương Lan ngược lên nhìn anh:

– Vô tư gì kia?

– Nếu không có anh thì em ráng tự lo cho nội, sao kéo thẳng Trường về làm gì. Nó tốt với mình, nhưng dù sao cũng chỉ là bạn bè, làm phiền nó hoài anh cũng thấy ngại đó.

– Vậy hả!

– Mà em cũng vô tâm lắm, nội mình mà em lại bỏ mặc cho nó lo. Đáng lẽ lúc này em phải bảo dọn cơm cho nó. Đàng này lại rúc về phòng mà nằm, anh thấy em quá đáng thật đó.

Vương Lan ngồi im, trán cau lại suy nghĩ. Nhưng cô chưa kịp nghĩ ra hết thì Toàn nói tiếp:

– Nó đi công việc từ hồi trưa, đã mệt mà còn gặp em, giải quyết chuyện xe cộ cho em cũng đã oải rồi, vậy mà về nhà em cũng không mời được ly nước, vô tâm quá mức rồi đó. Em có nghĩ nó đang rất mệt không?

Vương Lan nói ỉu xiu:

– Em không biết chuyện đó. Lúc chiều thấy anh ta tỉnh bơ, còn cười và chọc tức em, có thấy anh ta mệt mỗi gì đâu.

– Đợi người ta phải nói ra em mới chịu hiểu sao? Sao em không nghĩ cho người ta gì hết vậy. Thật ra, thằng Trường không đơn giản như em nghĩ đâu, coi chừng người đơn giản là em đó.

Vương Lan nhìn Quốc Toàn với vẻ biết lỗi, nhưng không biết nói gì. Cái nhìn của cô hình như làm Quốc Toàn tội nghiệp. Anh vốn quen nuông chiều Vương Lan, chuyện này quá đáng với Hoàng Trường nên buộc lòng anh phải nói. Chứ thấy vẻ ỉu xiu của cô anh cũng tủi lòng.

Vương Lan không biết cô có gương mặt gợi cảm làm người ta khó mà nổi giận. Nhất là lúc này, khi biết lỗi, đôi mắt cô chớp chớp, môi trên hơi cong lên như trẻ con, ỉu xiu như đứa trẻ bị phạt. Một gương mặt khó làm cho ai bực lâu được.

Quốc Toàn khẽ vuốt sống mũi lúng túng. Mỗi lần Vương Lan ỉu xiu là anh thấy mình quá có lỗi. Và quên mất là anh đang vạch ra lỗi của cô, anh bèn đứng dậy, giọng dịu lại:

– Thôi ngủ đi, anh qua với nội.

Rồi anh đi ra. Vương Lan vẫn ngồi chống cằm trên giường, trán cau lại suy nghĩ. Vì Quốc Toàn nói nên cô buộc phải thừa nhận Hoàng Trường bị mệt vì cô, chứ chỉ nhìn cung cách của anh ta thì không thể nào hiểu nổi. Làm sao anh ta có thể cười được trong hoàn cảnh như lúc chiều được nhỉ? Đủ thứ chuyện khó khăn vậy mà anh ta chẳng than thở một tiếng, thậm chí kêu trời ọi cũng không. Và khi gặp nội, anh ta còn tỏ ra rất ân cần, rất chu đáo khi

chăm sóc. Không biết tại anh ta không đơn giản hay tại tính cô hời hợt, chứ cứ như vậy thì có trời mới biết anh ta nghĩ gì.

Mấy hôm nay trong nhà rất yên lặng. Bà nội bệnh kéo dài cả tuần làm không khí rất nặng nề. Vương Lan là người hoang mang nhất. Lúc trước, nội cũng hay bệnh, nhưng gần như không khi nào nằm trên giường lâu như vậy. Nội ít nói chuyện với cô và hay nghĩ chuyện gì đó. Thái độ xa vời đó càng làm cô sợ hãi hơn, lúc nào cô cũng có cảm giác một điều gì đó ghê gớm sắp xảy ra cho mình.

Mỗi ngày đi học về, Vương Lan chỉ quanh quẩn trong phòng bà. Quốc Toàn và Hoàng Trường cũng thay nhau đến thăm, dù đã có ông Thành ở nhà.

Không hiểu sao Vương Lan không tin tưởng Quốc Toàn bằng Trường. Mỗi lần có anh ta là cô có cảm giác bình yên ảm áp. Cảm giác như nếu trời có sập thì anh ta cũng biết cách chống đỡ cho cô.

Điều này thì Vương Lan không tìm thấy ở Quốc Toàn. Cô cũng không hiểu tại sao như vậy. Cô chưa bao giờ suy nghĩ tại sao mình tin cậy Hoàng Trường. Cái đó là cảm giác lặn vào trong. Còn điều xảy ra hàng ngày là lúc nào cô cũng bực mình và không ưa anh ta.

Tối nay chỉ có Trường và Vương Lan trong phòng bà nội. Ngoài kia trời mưa lất phất. Không khí lạnh lẽo tạo một cảm giác bất an. Chưa bao giờ nội bệnh mà cả nhà lại lặng lẽ như vậy.

Bà Tịnh ngả người tựa lưng vào thành giường. Vương Lan quỳ trên giường, đắp đắp vai cho bà. Hoàng Trường ngồi bên cạnh giường, không nói gì, nhưng từ cử chỉ và vẻ mặt đều toát lên vẻ ân cần quen thuộc. Anh đến từ lúc chiều để thăm bệnh cho bà. Vào lúc anh định đứng dậy về thì bà Tịnh lên tiếng:

– Tối nay nội thấy hơi khỏe. Nội muốn bàn với hai đứa một chuyện quan trọng.

Vừa nói, bà vừa chặn tay Vương Lan ra hiệu cho cô đừng đấm vai nữa. Chờ cô ngồi xuống ngay ngắn, bà nói tiếp, giọng vừa như hỏi ý nhưng lại vừa như bàn bạc:

– Nội thì nay bệnh may yếu, không biết còn sống được bao lâu. Mà điều nội lo nhất là chuyện đám cưới của con Lan.

Vương Lan nói nhanh:

– Xong hết rồi, ba bảo người ta đừng về rồi, có gì nữa đâu mà lo chứ nội.

– Im! Nội chưa nói hết, sao lạnh chanh quá vậy.

Vương Lan ngượng nghịu ngồi im. Bà Tịnh hơi nhìn qua Hoàng Trường, rồi nói tiếp:

– Thật ra, nội cũng chưa biết gia đình đó ra sao, mà cũng chưa thật sự yên tâm là ba con đồng ý thẳng Trường, nội không muốn hai đứa con phải chia tay vì chuyện đó.

Cả Vương Lan và Hoàng Trường đều im lặng nhìn bà đăm đăm, như chờ nghe tiếp. Bà Tịnh thừa hiểu tâm trạng phập phồng đó, nên cố ý nói chậm rãi:

– Ba con im lặng chứ đâu có nói là huỷ bỏ chuyện hứa hẹn ngày trước, nên nội thấy hai đứa chưa chắc chắn lắm đâu.

Vương Lan thở hắt một tiếng, làm Hoàng Trường phải quay qua nhìn cô.

Nhưng rồi anh lại im lặng, vẻ mặt kín bưng. Ít khi nào anh ta có thái độ trầm lặng như vậy. Hình như anh ta cũng căng thẳng lắm. Ý nghĩ đó làm Vương Lan lại thở dài. Lại có chuyện rắc rối nữa rồi, không biết lần này anh ta có tiếp tục giúp cô nữa không.

Chợt cô quay phắt lại, tim như ngừng đập khi nghe giọng nói nghiêm trọng của bà nội:

– Nội thấy hai đứa nên tổ chức đính hôn đi. Lúc này còn khoẻ, nội sẽ đứng ra lo hết. Sợ mai một nội nằm một chỗ rồi ba con có cấm cản hai đứa thì nội

cũng không làm gì được.

Vương Lan kinh hãi ngó qua Hoàng Trường. Cô thấy anh ta vẫn trầm lặng, nhưng rõ ràng là anh ta cũng rất căng thẳng. Mặt anh ta cũng nghiêm trọng chứ không thản nhiên như lúc nãy. Còn cô thì thấy tim đập loạn vì sợ. Cô xua tay nhanh như xua ong:

- Đừng có làm gì hết nội oi, con sợ lắm. Chuyện kia tránh được là con yên ổn rồi, giờ lại đến chuyện này nữa, con trốn nhà đi bụi luôn cho nội coi.
- Con nói chuyện nhăng nhít gì vậy Lan?
- Chứ ai cũng bắt con có chồng, con chịu sao nổi. Có nhất thiết phải lấy một trong hai người này không, bộ không còn ai khác sao?
- Con bé này, trước mặt anh Trường mà con nói năng không suy nghĩ gì vậy à? Không sợ người khác giận sao chứ?

Vương Lan bướng bỉnh:

- Nhưng đó là thật mà.

Hoàng Trường nhìn Vương Lan đăm đăm như ra hiệu. Nhưng đã muộn, khi cô nhìn đến anh và nhớ ra thì nói lời nói không rút lại được nữa. Cô làm bà nội bực mình thật sự, bà cau mặt:

- Vậy chứ con còn muốn ai khác nữa, gả con cho người con thích chứ nội đâu có ép con lấy người không thích, con còn muốn gì nữa. Vậy là hai đứa không phải thương yêu nhau à? Hai đứa muốn gặt gẫm nội à?

Vương Lan la hoảng lên:

- Dạ không có! Con thương thật, con không dám gặt. Con với anh ta thương nhau rất nhiều mà nội.

Cử chỉ hấp tấp của Vương Lan làm Hoàng Trường quay mặt chỗ khác cười một mình. Còn bà Tịnh thì nghiêm mặt:

- Nếu như vậy tại sao không chịu để gia đình hai bên biết nhau đàng hoàng? Chuyện đứng đắn không chịu làm, con thích lén lút hơn à? Làm chuyện

minh bạch không muốn mà lại muốn giấu giếm hơn sao?

Vương Lan đuối lý, quả thật không biết nói thế nào để chống đỡ. Nhưng bảo nghe lời thì kinh dị quá sức tưởng tượng. Từ chối Thúc để gặp Hoàng Trường thật chưa biết ai đáng kinh dị hơn. Tự nhiên cô oà lên khóc ngon lành.

Hoàng Trường nhìn cô sững sờ, nhưng không thể nói gì được. Bà Tịnh thì lắc đầu với vẻ tức giận:

– Con làm cái gì vậy Lan? Bộ con còn con nít đó hả? Chuyện nghiêm chỉnh như vậy mà con khóc lóc như bị ai ép uống vậy. Tội con quen nhau là do gia đình bắt buộc đó à?

Vương Lan quệt mũi, thút thít:

– Không có ai ép con hết, nhưng con không muốn lấy chồng, con không thích lấy anh ta.

– Anh ta là ai vậy? Con gọi bạn trai của mình như vậy à? Bây giờ đôi ý không thích người cũ phải không? Hay là con chọn thằng Thúc, nội sẽ nói với ba con.

Vương Lan khóc lớn hơn:

– Con cũng không có chọn người đó, đừng nói mà nội!

– Nội chưa thấy ai như con, hai đứa thương yêu nhau thì gia đình hai bên bước tới, vậy mà không chịu. Nếu con từ chối đám hỏi này thì nội để mặc ba con giải quyết, nội không can thiệp nữa.

Vương Lan rụt rè:

– Ba con giải quyết là sao nội?

– Cứ để ba con làm sui với gia đình cậu Lâm, nội không dính vô chuyện của con nữa.

Vương Lan quỳnh quáng:

– Nội đừng bỏ mà, con xin nội đó. Đừng bắt con chịu anh Thúc, con không

thích người đó đâu.

Bà Tịnh không nói với Vương Lan nữa, mà quay qua Hoàng Trường, giọng nhẹ nhàng nhưng nghiêm nghị:

– Chuyện hai đứa quen nhau nội không cấm, nhưng nội muốn chuyện gì cũng phải đường hoàng danh chính ngôn thuận. Nếu con thật lòng thương nó thì về nói gia đình bước tới, nội sẽ gả mà không đòi điều kiện gì hết. Còn con không tính chuyện nghiêm chỉnh thì buộc lòng nội phải cấm hai đứa tới lui. Nội không khó, nhưng đâu phải ra đó, con hiểu chứ?

– Dạ, con hiểu.

– Vậy ý con thế nào?

Hoàng Trường nói khéo léo:

– Dạ, vì con còn chưa ra trường nên thời gian này con chưa lo được gì. Con định khi nào ổn định sẽ nói chuyện nghiêm chỉnh với Lan, nội ạ.

– Chuyện đính hôn chỉ là hình thức để hai gia đình biết nhau chứ nội không bắt cưới ngay, cho nên con cũng không phải lo gì nhiều. Vấn đề là con có muốn hay không thôi.

– Dạ, con rất nghiêm túc khi quen với Lan, nhưng xin cho con thêm thời gian để suy nghĩ được không nội?

– Con cứ suy nghĩ đi, nhưng đừng để lâu quá, đến lúc đó nội không chắc là còn lo cho con Lan được đâu.

Nói xong, bà khoát tay:

– Thôi, con về đi, tối rồi. Mai một bận thì đừng qua thăm nội, con cứ lo công việc đi.

– Dạ.

Hoàng Trường đứng dậy chào rồi về. Vương Lan vội đi theo anh xuống sân.

Vừa đi, cô vừa nói một cách lo lắng:

– Làm sao bây giờ đây, anh Trường?

Hoàng Trường làm ra vẻ không hiểu:

– Làm sao là làm sao, ý cô muốn hỏi gì?

Vương Lan nóng nảy:

– Tôi muốn nói chuyện bà nội, nội muốn như vậy thì phải làm sao đây?

– Cô muốn đính hôn với tôi lắm à? Gấp dữ vậy sao, nhìn cô có vẻ nôn nóng quá.

Vương Lan đứng ngay lại, quát nhỏ:

– Tôi không có đùa, đây không phải là lúc để anh đem tôi ra làm trò cười.

Phải làm cái gì đi chứ, anh định đối phó thế nào?

– Tôi đối phó được gì bây giờ. Hai anh em cô đặt tôi vào hoàn cảnh đã rồi, người giải quyết là anh em cô chứ không phải tôi.

– Vậy sao lúc nãy anh nói với nội là cần suy nghĩ.

– Thế chẳng lẽ tôi từ chối dứt khoát, hoặc gật đầu mà bảo sẽ đưa gia đình tôi đến xem mắt cô. Nếu phải làm chuyện đó thì tôi chết nửa cuộc đời mất.

Vương Lan rất ghét cái giọng bông đùa châm chích đó, cô quát lên vừa đủ để anh ta điếc tai:

– Còn tôi thì chết nguyên cuộc đời nếu đính vào anh. Ngay cả lúc nghiêm trọng thế này mà anh còn đùa, thì anh nghiêm chỉnh lúc nào chứ hả?

– Tôi thấy không có gì nghiêm trọng cả, vì chuyện này đâu phải do tôi sắp đặt. Đáng lẽ tôi phải trách ngược lại cô mới đúng, bỗng nhiên tôi bị gia đình cô bắt phải cưới hỏi cô, đến giờ mà tôi vẫn chưa hết kinh hoàng đây.

– Trời ơi! Làm ơn nghiêm chỉnh lại giùm đi. Anh bảo kinh hoàng, thế tôi không kinh hoàng sao? Tôi sung sướng lắm chắc. Anh có biết chuyện này nghiêm trọng thế nào không? không còn đóng kịch được nữa rồi, phải làm một cái gì thôi.

Cô nói như rên rỉ:

– Tại sao ai cũng bắt tôi phải có chồng cả vậy? Bộ không có mấy người đó

thì tôi không sống được hay sao? Tôi có tội gì kia chứ?

– Nói như cô thì những cô gái trên đời này đều tội lỗi ngất trời, vì vậy nên họ mới có chồng.

Vương Lan phẩy tay:

– Nói chuyện với anh chắc tôi điên lên mất. Anh làm ơn biến giùm đi!

Rồi cô dùng dùng bỏ vào nhà. Chuyện nghiêm trọng thế này, hy vọng anh ta có cách đối phó, thế mà anh ta chẳng những không giúp lại còn bông đùa, tức điên lên được.

Cô rối quá nên không nhận ra Hoàng Trường nói rất đúng, anh ta là người bị đặt vào tình thế dở khóc dở cười. Thậm chí, anh ta còn khổ sở hơn cô, vì bị bắt làm cái chuyện chủ động. Thật ra, trong chuyện này, người có quyền trách móc là anh ta chứ không phải cô.

Vương Lan đi lên phòng với tâm trạng rối tinh như mớ bòng bong. Cô vào phòng bà nội, định thuyết phục bà đổi ý. Nhưng chưa kịp mở miệng thì bà đã lên tiếng trước:

– Lúc này con làm nội khó xử với thằng Trường quá. Trước mặt nó, nội không tiện mắng con, chứ con cư xử không đúng chút nào cả.

Vương Lan nói khổ sở:

– Có thể đừng dính hôn không nội, đợi vài năm nữa cũng được mà, con...

Bà Tịnh ngắt lời:

– Hai đứa quen nhau lâu mà không để người ta bước tới, làm vậy không quang minh chút nào cả. Nó không thiệt thòi gì, nhưng con là bị thiệt đó, hiểu không.

– Con chẳng thấy thiệt gì cả. Mà nếu có thì con cũng chấp nhận được, không sao đâu nội.

– Nhưng nội thì không chấp nhận như vậy. Nếu con cãi nội thì nội để ba con muốn làm gì thì làm, nội không can thiệp cho con nữa.

Vương Lan định mở miệng thì bà khoát tay:

– Con về phòng đi, nội muốn yên tĩnh một chút.

Vương Lan len lén nhìn mặt bà nội. Thấy bà nhắm mắt như không muốn nói chuyện, cô đành bỏ ý định năn nỉ và thở dài một cách đau khổ.

Tiếng thở ai oán của Vương Lan, bà Tịnh nghe hết, nhưng vẫn không phản ứng gì. Chờ cô ra khỏi phòng, bà ngồi lên, nghiêng người qua bàn bấm số điện thoại của Quốc Toàn, vì biết chắc giờ này anh đã về nhà.

Đúng như bà đoán, người trả lời là Quốc Toàn. Anh có vẻ ngạc nhiên khi nghe giọng bà:

– Có chuyện gì không nội?

– Ngày mai học xong, con qua đây gặp nội, đi một mình chứ đừng rủ theo thằng Trường nghe chưa.

– Có chuyện gì không nội?

– Qua đây đi rồi nội nói.

Không để Quốc Toàn kịp hỏi thêm, bà gác máy, rồi ngả lưng xuống giường, lần này thì bà ngủ một cách nhẹ nhàng thanh thản hơn.

Trưa hôm sau, Quốc Toàn đến ăn trưa. Đúng như bà dặn, anh chỉ đi một mình chứ không rủ theo Hoàng Trường. Trong bữa ăn, bà Tịnh không dă động gì đến chuyện cưới hỏi của Vương Lan. Nhưng khi ăn xong, bà gọi Quốc Toàn vào phòng riêng:

– Con lên phòng nội một chút. Nội muốn hỏi một chuyện.

– Dạ.

Quốc Toàn không nói gì. Nhưng nhìn vẻ mặt anh, bà biết anh đang lo lo và hồi hộp. Không có cái gì qua được mắt bà. Và bà sẽ có cách để biết những gì cần phải biết.

Khi Quốc Toàn ngồi yên vị trước mặt bà, bà nhìn anh bằng cặp mắt tinh tường và hỏi thẳng:

– Tụi con dựng chuyện nói dối nội với chú con phải không?

Bị hỏi đột ngột, Quốc Toàn ngớ người ngay. Quả thật, anh không hề liệu trước tình huống này nên vô cùng lúng túng. Và anh chỉ biết ngồi im.

Tối qua về, Hoàng Trường đã nói mọi chuyện với anh. Anh cứ chuẩn bị tinh thần để thoái thác ý kiến của bà nội. Không ngờ hôm nay câu chuyện lại đột ngột rẽ hướng như vậy.

Thấy Quốc Toàn cứ ngồi ngậm thóc, bà Tịnh hỏi tiếp như thể đã biết từ lâu:

– Vậy tụi con định gạt người lớn đến chừng nào? Khi nào tụi con kết thúc vở kịch đây hả?

Đúng là không có gì qua mắt được những người già - Quốc Toàn nghĩ mà ớn cả người. Anh không còn cách nào hơn là thú nhận:

– Sao nội biết chuyện của tụi con vậy nội?

Bà Tịnh điềm nhiên:

– Nhìn cách con Lan tiếp xúc với thằng Trường là nội biết. Thằng Trường thì kín đáo lắm, nhưng con bé kia thì qua mắt nội sao được. Tụi con nghĩ nội là con nít chắc.

Quốc Toàn gãi gãi đầu:

– Con đâu có nghĩ như vậy, tại tình thế bắt phải đối phó mà nội.

– Bây giờ nội muốn nhà thằng Trường bước tới, vậy tụi con định đối phó bằng cách nào đây?

Quốc Toàn cười cầu tài:

– Nội đã biết rồi thì còn bắt nạt tụi con làm gì? Nội bao che tiếp cho tụi con đi mà.

– Thì nội bao che lâu rồi đó chứ. Nhưng tụi con cứ qua mặt người lớn hoài, nội không chịu như vậy chút nào. Bây giờ nội muốn gả con bé nhà này cho bạn con, nội buộc con phải giúp nội. Con Lan cũng chịu nghe lời con lắm đó.

Quốc Toàn nhăn nhó:

– Nội biết tội nó không quen biết gì nhau thì còn bắt cưới hỏi làm gì. Con cũng không biết thế nào nữa, nội làm khó tội con chi mà nội.

Bà Tịnh điềm nhiên:

– Lúc trước không biết, nhưng bây giờ biết rồi, con đã làm mai cho tội nó thì phải làm cho đến nơi đến chốn, không được trốn trách nhiệm.

Quốc Toàn kêu lên:

– Nhưng nội biết cái đó là giả mà, bây giờ nội bảo thật làm sao con làm được.

– Nếu không làm được thì nội giao cho con làm gì chứ. Nội thích thằng Trường lắm, nó là người tốt đó. Nội không hiểu sao con không chịu tìm cho em con một người tốt như vậy, con làm anh mà vô tâm quá.

Quốc Toàn nhăn nhó:

– Tội nó không hợp nhau đâu nội ơi. Con không biết thằng Trường nghĩ gì, nhưng con bé nhà mình ghét nó lắm, ghét thật chứ không phải màu mè đâu.

– Ghét cũng không sao, con nhỏ đó mà thích ai bao giờ. Lớn rồi mà như con nít, đến tuổi này mà vẫn chưa có bạn trai, thật không yên tâm được với nó.

– Nó mới hai ba tuổi, còn nhỏ mà nội. Với lại, nó đẹp chứ có xấu đâu mà nội sợ.

– Đẹp như vậy mà không có bạn trai đeo đuổi mới đáng lo đó. Còn phải xem lại tính tình nó nữa.

– Con trai đeo thì thiếu gì, vấn đề là không ai hợp thì nó không chọn. Con nhỏ đang đi học mà nội với chú bắt lo chuyện chồng con, tội nó quá.

– Chuyện đó không đáng tội bằng chuyện đến giờ nó vẫn chưa có ai. Nó cứ vô tư như vậy, người lớn không lo thì biết chừng nào nó mới có chồng như người ta.

Quốc Toàn suýt phì cười. Nhưng sợ bà nội nên anh ráng ngậm miệng. Một

cô gái như Vương Lan mà sợ không lấy được chồng thì buồn cười vô cùng. Đúng là người già có những cái lo quá vô lý.

Mà cũng dễ hiểu, bà nội yêu quý Vương Lan hơn cả vàng ngọc, nếu có lo lắng quá đáng thì cũng không khó hiểu.

Bà Tịnh thấy và hiểu hết ý nghĩ của Quốc Toàn, nhưng vẫn bỏ qua như không hiểu. Bà nói tiếp như ra lệnh:

– Nội không biết thằng Thúc ấy tính tình ra sao, nhưng tính thằng Trường thì nội chịu. Chưa hẳn gia đình kia giàu là con Lan có hạnh phúc, cho nên nội muốn gả con bé cho thằng Trường, con khuyên nó đi.

– Khuyên ai hả nội?

– Khuyên cả hai đứa.

Quốc Toàn khoát tay liên tục:

– Bạn con không dễ bị thuyết phục đâu, trừ phi nó thích con Lan, còn thì không có cái gì trói buộc được nó. Nó giúp đến đâu hay đến đó, bây giờ nội bắt nó cưới như vậy chắc nó sẽ rút lui đó.

Bà Tịnh cười một cái:

– Thì cứ làm bài toán xem sao, nội biết tính nó hơn cả con nữa đó. Vì biết nên nội ra điều kiện như vậy, nếu thằng bé đó rút lui thì con Lan cũng không có gì mất mát, nội không làm hai đứa nó thiệt thòi đâu.

Quốc Toàn lơ mờ đoán, nhưng không diễn đạt hết ngay được. Nhưng trong thâm tâm, anh thầm khâm phục bà nội, rõ ràng bà làm chuyện này không phải là vô lý, mà phải nói là rất sâu sắc.

Tự nhiên anh bật cười:

– Con hiểu rồi, công nhận nội thâm trầm ghê. Nội làm vậy bắt buộc thằng Trường phải chọn lựa phải không? Mà như vậy con cũng sẽ hiểu tình cảm của nó.

– Nó từ chối hay đồng ý gì thì cũng có cái hay riêng, nhưng nội nghĩ nó sẽ

không từ chối. Nếu nó không thích con Lan thì không có gì ép được nó đâu. Quốc Toàn nói với vẻ khó nghĩ:

- Nhưng con Lan thì con không biết thuyết phục bằng cách nào, con bé rất ghét thằng Trường.
- Nhưng nó đang sợ làm nội buồn. Nội đang bệnh mà, con bé làm sao dám trái ý nội. Chưa kể là nội đã dọa sẽ để ba nó lo chồng cho nó, không đến nỗi khó thuyết phục đâu.

Quốc Toàn nghĩ nghĩ một lúc, rồi hỏi tò mò:

- Cho là làm lễ đính hôn được, nhưng sau đó thì sao hả nội? Con sợ tụi nó không thích nhau rồi thì còn khó hơn, con Lan mang tiếng có chồng.
- Nếu thằng Trường không thích thì chắc chắn sẽ không có đính hôn. Còn con bé kia thì nội tin, trước sau gì nó cũng sẽ chịu. Con gái mà, người nào tốt với mình thì cũng dễ mềm lòng lắm.

Quốc Toàn mỉm cười:

- Nếu con Lan lấy được chồng thì sau này nó phải cảm ơn nội, vì nhờ nội ép mà nó gặp được người tốt. Bạn bè nên con biết thằng đó hay lắm nội.
- Nội nghĩ là nội biết rành hơn cả con nữa.
- Thì đúng rồi, con mắt của người già bao giờ cũng tinh tường hơn tuổi trẻ cả.

Bà Tịnh mỉm cười:

- Vậy bây giờ con còn muốn phản đối nội không?
- Con sẽ làm theo ý nội. Sao con không nghĩ ra chuyện này sớm nhỉ?
- Bây giờ làm cũng không muộn, con nói chuyện với con Lan đi. Nói thế nào để nó chịu là tùy con, chừng nào không được sẽ đến lượt nội.

Quốc Toàn đứng dậy. Chợt nghĩ ra, anh hỏi tò mò:

- Mà nội không bệnh nhiều đó chứ? Con nghĩ có đúng không?

Bà Tịnh mỉm cười:

- Con đã biết ý đồ của nội thì còn thắc mắc chuyện đó nữa sao?
- Con hiểu rồi, coi như chuyện này chỉ có mình con biết thôi.

Thấy Quốc Toàn định đi ra, bà hỏi thêm:

- Con định chừng nào về?
- Để con qua gặp con Lan. Lát nữa, con về.
- Thôi được, con đi đi!

Quốc Toàn ra ngoài, anh đi qua phòng Vương Lan. Anh vừa gõ cửa đã thấy cô ló đầu ra. Thấy anh, cô kéo tay vào phòng, hỏi với vẻ nôn nóng:

- Nội nói gì với anh vậy? Có phải chuyện của em không?
- Ừ.
- Em đoán đúng lắm mà. Vậy bây giờ làm sao đây anh?
- Ý em muốn làm sao?

Vương Lan có vẻ căng thẳng:

- Chắc phải nói thật với nội thôi, đến mức này thì không giấu được đâu.

Quốc Toàn nhìn cô như nhìn một sinh vật lạ:

- Em nói gì đó? Em có biết nội đang ở tình trạng thế nào không? Muốn nội chết luôn hả?

Vương Lan khoát tay bỏn chồn:

- Vậy phải làm sao đây? Em nghĩ mãi mà không biết nói sao để đừng ảnh hưởng đến nội. Nhưng làm theo thì không được rồi, em...

Quốc Toàn chận lời, giọng hết sức thản nhiên:

- Em phải chịu thôi, rồi từ từ tính nữa.
- Cái gì?

Quốc Toàn nhìn đôi mắt tròn xoe của Vương Lan, anh cười tự nhiên:

- Nội không khoẻ, em đừng có làm nội mệt thêm. Em biết người già thường dễ bệnh nặng khi gặp chuyện buồn không?
- Có nghĩa là em phải... nghĩa là anh thấy em nên nghe lời nội? Trời đất ơi,

em chết mất!

- Anh chưa thấy ai đính hôn mà chết cả.
- Anh nói chuyện giống y như anh ta. Tất nhiên chẳng ai chết vì lấy chồng, nhưng lấy người mình không thích thì chẳng khác nào lòng mình chết đi.
- Anh có bảo em lấy nó làm chồng đâu, đã nói là giả rồi mà. Lúc trước là đóng kịch thì giờ cứ coi như diễn tiếp cảnh hai, em không thể rút lui được đâu.

Vương Lan lắc lắc tay Quốc Toàn:

- Anh làm ơn nghĩ cách khác đi. Giả chuyện bồ bịch thì được, nhưng đính hôn mà làm giả thì không được đâu, đến lúc đó khó chia tay lắm.
- Em sợ lúc đó em thương nó nên chia tay không được hả?
- Làm ơn đừng đùa lúc này mà! Em mà thương anh ta thì trời sập mất. Thậm chí, em ghét anh ta vô cùng. Nếu phải lấy chồng thì thà em lấy anh Thúc chứ dứt khoát không chọn anh ta.
- Sao vậy, thằng Trường cũng đẹp trai đó chứ?
- Đẹp thì mặc kệ anh ta! Em làm gì với cái đẹp đó chứ, em không quan tâm chuyện đó.

Quốc Toàn hỏi với vẻ quan tâm:

- Vậy em ghét nó vì cái gì?
- Em nói nhiều lần rồi.
- Nhắc lại xem, anh quên rồi.
- Em thích người nghiêm túc và cử chỉ đứng đắn. Còn anh ta thì lúc nào cũng bông lơn bông cợt. Ghét nhất là anh ta cứ nhè vào em mà chọc ghẹo, như vậy làm sao nói chuyện nghiêm chỉnh được chứ.
- Ngoài ra, còn gì nữa không?

Vương Lan nói bừa:

- Còn nhiều lắm, em không nhớ hết.

Cô phẩy tay với vẻ sốt ruột:

– Thôi, đừng phân tích tính tình anh ta nữa, anh làm ơn nghĩ cách giúp em đi, làm sao để không dính hôn mà vẫn không ảnh hưởng tới nội. Để em nói thật rồi xin lỗi nội, được không anh?

Quốc Toàn nghiêm mặt:

– Em muốn nội chết sớm hả? Nếu làm đơn giản vậy được thì anh đã làm rồi, đâu cần tới em nhờ.

Không để Vương Lan mở miệng, anh tiếp luôn:

– Anh là người khổ nhất vì phải đứng giữa, phải thuyết phục em rồi thuyết phục thằng Trường, em phải giúp anh chứ.

Vương Lan thở dài ảo não:

– Sao em khổ thế này, chỉ vì chưa có người yêu mà phải đối phó đủ thứ. Bạn em khỏi đùa chưa có người yêu, vậy mà có ai bắt nó lấy chồng đâu, có đùa nào gặp cảnh như em đâu. Sao em muốn đi tu quá.

Quốc Toàn phì cười:

– Không chừng em đi tu là cách hay nhất đó, anh chắc nội sẽ đồng ý liền.

Hay là xin nội cho em đi tu nghe?

Vương Lan cau mặt:

– Em nói vậy mà anh cũng nghe nữa hả? Trời! Thật chết được luôn, riết rồi cả anh cũng châm chọc em. Chơi với anh ta rồi anh bị lây cái tính đáng ghét đó, coi chừng mai một em ghét luôn cả anh đó.

Quốc Toàn cười xoà:

– Anh làm sao mà lây cho được. Anh đâu có trình độ hài hước như nó, nếu làm được thì cũng đã làm rồi.

Thấy Vương Lan sắp nổi giận, Quốc Toàn vội nói tiếp với giọng nghiêm chỉnh:

– Không đùa nữa! Bây giờ cả anh và em đều phải nghĩ tới sức khoẻ của nội,

cứ đính hôn rồi sau đó có dịp thuận tiện thì huỷ bỏ, em đừng làm khó anh nữa. Vấn đề là thằng Trường có chịu giúp mình không đây nè.

Vương Lan thở dài làm thinh. Quốc Toàn đã nói như vậy, cô hết còn dũng khí để phản kháng. Và lần đầu tiên, cô chịu ngồi nghe thuyết phục mà không chí choé từ chối, chỉ thở dài liên tục một cách khổ sở.

Vương Lan khoác tay Khánh Linh đi vào khán phòng. Các dãy ghế đã đầy người. Tiếng nói chuyện vang lên nhẹ nhàng chứ không ồn ào như ở các nhà hát. Cả hai nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế ở gần cửa hông. Khánh Linh cẩn thận đặt mấy bó hoa trên chân. Nhìn cử chỉ nâng niu của cô nàng, Vương Lan phì cười, buông một nhận xét vừa chế giễu vừa thân mật:

- Sến chịu không nổi.
- Cái gì sến?
- Cách thể hiện tình cảm với thần tượng ấy.

Khánh Linh hiểu ra, cô nàng nhăn mũi:

- Kệ tui, tui thích vậy đó!

Vương Lan châm chọc:

- Có đem giấy viết theo không?
- Chi vậy?
- Để xin chữ ký chứ chi! Tặng hoa rồi phải xin chữ ký mới thể hiện hết tình cảm. Sau đó đem chữ ký tặng lộng vào một khung kính thật to, đặt ở giữa phòng, mỗi đêm trước khi đi ngủ ngắm một lần.
- Hứ! Nói quá, làm như ta là con nít không bằng.
- Chứ gì nữa mà không con nít! Mỗi lần đi nghe nhạc với mi, ta xấu hổ muốn chết được.
- Xấu hổ cái gì?
- Lần nào cũng ôm theo hoa với gấu, bộ không làm vậy thì chịu không nổi hả?

Khánh Linh nguẩy đầu:

– Hừ! Ni thì biết gì là lịch sự mà nói. Không thềm cãi nữa!

Rồi cô nàng nguẩy đầu chỗ khác như rất tức. Vương Lan cười tỉnh bơ.

Chuyện Khánh Linh là fan hâm mộ nghệ sĩ làm cô thấy rất buồn cười. Cô cũng có vài thần tượng, nhưng thích đến mức phải tặng hoa thì không.

Khánh Linh mê trò đó lắm. Có lần cô nàng ôm cả một con búp bê bằng bông to dùng tặng một nam ca sĩ nổi tiếng. Chuyện đó làm một thời gian dài, mỗi lần nhớ lại, Vương Lan hầy còn buồn cười.

Cô loay hoay lấy bánh Snack ra ăn. Cô đưa Khánh Linh, nhưng cô nàng giận đến nỗi không thềm. Mặt cô nàng hầm hầm, mắt nhìn thẳng lên sân khấu, dấu hiệu của sự giận dữ quyết liệt. Vương Lan cười cười, im lặng ăn bánh một mình. Cô rất muốn nói cảm ơn vì Khánh Linh đã để cô ăn một mình, nhưng biết cô nàng đang tức nên cô thôi không chọc nữa.

Bức màn nhung trên sân khấu đã mở. Một MC bước ra giới thiệu tiết mục đầu tiên của một nghệ sĩ piano Việt kiều. Khánh Linh nắm tay Vương Lan, nghiêng đầu qua nói nhỏ:

– Ta nghe tiếng anh ấy lâu rồi. Lần trước, anh ấy đến nhạc viện nói chuyện một buổi rồi, nói hay lắm, nguyên lớp ta bỏ học để xuống nghe luôn.

– Vậy hả!

– Ảnh nổi tiếng ở nước ngoài lắm. Cách đây mấy năm, báo chí của mình viết về ảnh nhiều lắm.

– Sao mi biết rành vậy?

– Thì đọc báo nên biết, có vậy cũng hỏi.

Vương Lan ngồi im. Cô không rành về âm nhạc lắm và cũng không quan tâm đến những nghệ sĩ nổi tiếng. Cho nên cái cách Khánh Linh yêu mến thần tượng làm cô không sao hiểu nổi.

Cô định chọc Khánh Linh một câu. Nhưng cô nàng đã chăm chú ngó lên sân

khẩu, gương mặt có vẻ háo hức, làm cô cũng không muốn nói chuyện.

Vương Lan quay người nhìn lên. Cô chợt dụi mắt nhìn kỹ một lần nữa. Thật không sao tin được, nghệ sĩ vừa bước ra sân khấu là Lâm Thúc. Chắc chắn đó là anh, dù đã mấy năm không gặp, cô vẫn nhận ra anh rất rõ. Nhưng Lâm Thúc về nước lúc nào sao cô không biết nhỉ? Và một vấn đề quan trọng nữa là anh có ý định đến nhà cô không đây?

Vương Lan bần khoản ngồi im. Một lát sau, cô quay qua hỏi khẽ vào tai Khánh Linh:

– Anh ta về đây lúc nào, mi có biết không?

– Làm sao ta biết được, báo không có đưa tin. Nhưng chắc về để biểu diễn thì về trước một hai ngày chứ gì.

– Rồi bao giờ anh ta đi?

Khánh Linh hơi gất:

– Hỏi mấy chuyện đó làm sao ta biết. Im cho ta nghe, hỏi hoài!

Vương Lan ngồi ngay ngắn lại, cô ngó chăm chăm lên sân khấu. Bình thường, cô rất thích nghe bản Xô- nát ánh trắng, nhưng bây giờ không có đầu óc đâu mà thưởng thức. Cô không sợ Lâm Thúc đến nhà, chỉ thấy thắc mắc không biết anh ta chỉ về biểu diễn hay còn ý định nào khác.

Mà anh ta nổi tiếng thế sao cô không biết nhỉ? Mấy năm trước, anh ta còn ở Việt Nam, cô chỉ biết anh là một nhạc sĩ, nhưng tên tuổi, tầm vóc ra sao thì cô không rõ, thậm chí tính tình cũng không biết. Bây giờ anh ta trở thành người của công chúng, nghĩ cũng lạ lạ.

Vương Lan mãi nghĩ lẩn thẩn, không để ý Khánh Linh đang chuẩn bị lên tặng hoa. Đến khi cô nàng đứng dậy, cô bèn kéo tay cô nàng lại:

– Thôi đi, đừng tặng!

– Sao vậy?

– Kỳ quá, giống con nít quá!

– Hừ! Ta tặng chứ bộ bắt mi lên sao mà sợ. Lảng nhách!

Rồi Khánh Linh hăng hái lên sân khấu tặng hoa. Không phải chỉ có cô nàng, rất nhiều người khác cũng vậy. Vương Lan ngồi nhìn lên, nhớ lại Lâm Thúc trước kia, cô thấy hình ảnh này vô cùng lạ lùng. Trước kia, cô còn có cảm giác thân quen với anh, giờ thì trở thành xa xôi tí tì. Vậy mà cái người này đã từng có ý định xem mắt mình, và gia đình mình đã từng hứa gả mình cho anh ta, ngộ nghĩnh thật.

Khánh Linh tặng hoa xong, trở xuống chỗ ngồi, mặt có vẻ rất hí hửng, cô nàng kể tai Vương Lan, nói nhỏ:

– Chờ lát nữa anh ấy về, mình xin chữ ký.

– Cái gì? Trời trời! Có chuyện đó nữa hả, vừa thôi nghe!

– Ta xin chứ bộ bắt mi xin sao mà la.

– Vậy thì đi một mình chứ đừng kéo ta theo, con nít không chịu nổi.

Khánh Linh háy cô một cái, không thèm trả lời. Cả hai lại ngồi im lặng, mắt nhìn lên sân khấu. Khánh Linh còn làm cái chuyện tặng hoa cho thêm hai nghệ sĩ nữa mới thôi. Thỉnh thoảng, cô nàng nhìn ra cửa với vẻ bồn chồn, chắc là chờ nghệ sĩ Lâm Thúc ra để xin chữ ký.

Đến cuối buổi diễn, cả hai chen nhau ra ngoài. Vương Lan nhìn quanh, không thấy Lâm Thúc đâu, cô nghĩ anh ta đã về rồi. Thế là uống mất thời cơ của Khánh Linh, như vậy không chừng lại hay, chứ để cô nàng xin chữ ký thì xấu hổ chết được.

Cả hai đi ra sân. Chợt Khánh Linh quay ra sau, rồi ríu rít kéo tay Vương Lan đi trở lại. cô vừa nhận ra Lâm Thúc đang đi ra. Vương Lan chưa kịp phản ứng thì cô đã nhanh nhẹn lấy quyền sở, chìa về phía anh:

– Anh cho em xin chữ ký đi ạ.

Lâm Thúc cầm quyền sở, anh ký tên xong và đưa lại Khánh Linh. Vừa lúc đó anh cũng đã nhận ra Vương Lan. Cô lúng túng không biết nên đến chào

hay làm ngơ, thì Lâm Thúc đã đi đến phía cô:

– Lan phải không?

Vương Lan không thể tránh được, cô cười gượng:

– Em nhận ra anh lúc anh lên sân khấu, nhưng không biết chào bằng cách nào.

Lâm Thúc có vẻ không để ý điều đó, anh cười rất ân cần:

– Em lớn lên rất nhiều, nhưng vẫn không khác trước bao nhiêu. Nếu biết tối nay em đến đây thì anh đã gửi vé mời rồi.

– Sao anh về mà không đến nhà em chơi?

Lâm Thúc cười tủm tỉm:

– Anh nghe ba em kể lại chuyện của em rồi, cho nên anh đến làm gì.

Từ nãy giờ Khánh Linh đứng nhìn hai người một cách kinh ngạc, bây giờ nôn nóng xen vào:

– Bộ Lan quen với anh ấy thật hả? Quen sao không nói với mình? Trời đất ơi, thật không tưởng tượng nổi!

Lâm Thúc mỉm cười:

– Gì mà ngạc nhiên vậy cô bé?

Khánh Linh vẫn nói với giọng ngạc nhiên:

– Nó biết anh mà không nói gì hết. Khi em tặng hoa, nó còn bảo em con nít nữa, bây giờ em xấu hổ quá.

– Cô bé là làm anh rất cảm động, đừng nên xấu hổ. Nếu khán giả nào cũng như Vương Lan thì nghệ sĩ tụi anh buồn lắm.

Khánh Linh chưa kịp trả lời thì một phóng viên bước tới phía Lâm Thúc, chìa tay ra:

– Hân hạnh được làm quen với anh.

Lâm Thúc bắt tay anh ta:

– Cảm ơn.

– Tôi là phóng viên phụ trách trang văn hoá của tờ Thời báo, có thể phỏng vấn anh vài điều được không ạ?

Lâm Thúc gật đầu dễ dãi:

– Rất hân hạnh, anh cứ hỏi tự nhiên.

– Xin anh cho biết lần về nước này, anh có ở lại lâu không?

Anh ta chìa máy ghi âm về phía Lâm Thúc. Khánh Linh và Vương Lan nhìn một cách ngưỡng mộ. Còn Lâm Thúc thì trả lời rất tự nhiên:

– Trước khi về, tôi định sẽ ở lại một tuần. Nhưng về đây rồi thì có thể sẽ ở lại lâu hơn, vì phải tham gia một số buổi diễn khác nữa.

– Như vậy là anh sẽ còn lưu lại lâu hơn?

– Vâng.

– Anh vui lòng cho biết một số chương trình mà anh sẽ tham gia sắp tới.

– Lần này tôi không chỉ diễn ở các thánh phòng, mà sẽ mở rộng phục vụ trong các chương trình ca nhạc, cụ thể là chương trình Tiếng hát từ trái tim sắp tổ chức ở Nhà hát Thành phố.

– Một câu hỏi có tính chất riêng tư, xin anh cho biết người bạn gái thân nhất của anh có hoạt động trên lĩnh vực nghệ thuật không ạ?

Tự nhiên Khánh Linh chỉ vào Vương Lan:

– Nó đây nè. Nó không biết tí gì về âm nhạc cả, nó hoạt động bên ngành du lịch.

Cách lau chầu của Khánh Linh làm Vương Lan hết hồn ngó cô nàng trân trân. Lâm Thúc chỉ cười, không đồng tình cũng không phủ nhận. Anh phóng viên thì nắm bắt ngay cơ hội. Anh ta cầm ngay máy ảnh lên:

– Xin phép được chụp anh chị một kiểu.

Thấy anh ta nhanh nhẹn quá, theo bản năng, Vương Lan cũng lập tức xua tay từ chối:

– Ê, không được! Đừng...

Cô định bước lui ra sau. Nhưng Khánh Linh đã đẩy cô đến đứng gần Lâm Thúc. Một ánh chớp lập tức loé lên, làm Vương Lan trở tay không kịp. Chưa hết, khi chụp xong, anh phóng viên giơ tay chặn lại khi thấy cô định đi chỗ khác:

– Kiểu đó chưa được chuẩn lắm, cô vui lòng đứng lại để chỉnh kiểu khác.

Vương Lan lắc đầu:

– Thôi, một kiểu là đủ rồi!

Anh ta mỉm cười khôn ngoan:

– Nếu không chụp lại, để đưa kiểu lúc nãy lên báo thì xấu lắm cô ạ.

Vương Lan không còn cách nào khác, cô khẽ lườm Khánh Linh một cách tức tối, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng cạnh Lâm Thúc. Anh phóng viên đề nghị Lâm Thúc đặt tay lên vai cô, làm cô ngượng cứng người. Nhưng cô không tức anh ta, mà chỉ trút hết tội lỗi lên Khánh Linh. Nếu bà nội biết thì sẽ mắng cô đến đâu. Không chịu cho người ta xem mắt mà chụp hình chung với người ta, rồi đưa lên báo chí rùm beng, chuyện này tới tai bà nội thì Khánh Linh sẽ tới số với cô.

Chưa hết, khi chụp hình xong, Vương Lan định đứng nói chuyện vài câu rồi rút lui. Nhưng lúc đó lại có vài phóng viên khác đến xin phỏng vấn Lâm Thúc. Nhưng anh chỉ hẹn với họ, rồi đề nghị đưa Vương Lan và Khánh Linh về.

Vương Lan định từ chối, nhưng Khánh Linh đã nắm tay cô một cái, rồi cười hớn hỡ:

– Được đi chung với anh thì còn gì bằng, hân hạnh quá.

Rồi cô đề nghị một cách hết sức trẻ con:

– Hay là anh đừng đưa tụi em về, mà hãy tới nhà anh, anh soạn cho em một tấm ảnh có lời đề tặng, được không anh?

Vương Lan nhăn mặt nhìn chỗ khác. Con nít đến vậy thì không tưởng tượng

nổi. Cô thấy quê với Lâm Thúc vô cùng. Cô định cản Khánh Linh, nhưng anh đã cười dễ dãi:

– Chuyện tặng ảnh dễ thôi, anh hứa sẽ gửi tặng cô bé sau. Còn bây giờ chúng ta tìm một quán cà phê nói chuyện. Em có cần gọi điện về báo với gia đình không Lan?

Vương Lan định từ chối chuyện uống cà phê, nhưng Khánh Linh lại nói hót một lần nữa:

– Khởi gọi cũng được anh ạ. Tại lúc đi, tụi em nói với bà nội là Vương Lan đến nhà em ngủ, bây giờ khởi cần xin phép thêm nữa.

Lâm Thúc nhìn vẻ mặt nhăn nhăn của Vương Lan, rồi cười lịch sự:

– Nếu Lan không muốn đi thì thôi vậy.

Cách nhã nhặn của anh làm Vương Lan thấy mình hơi bất lịch sự, cô vội gật đầu:

– Lâu không gặp anh Thúc, em cũng muốn hỏi thăm nhiều chuyện. Em biết cuối đường có quán cà phê nhạc rất hay, mình đến đó vậy.

Khánh Linh nhảy lên, vỗ tay:

– Tuyệt thật!

Vương Lan lườm cô nàng một cái, rồi quay qua Lâm Thúc:

– Anh Thúc đi xe gì?

– Anh có xe đưa đón, nhưng anh sẽ cho tài xế về. Lan có đồng ý làm tài xế cho anh không?

– Dạ được anh ạ. Đi thế này tự do hơn, anh chờ tụi em đi lấy xe nha.

Cô và Khánh Linh đi đến phía chỗ giữ xe. Đi dọc đường, Khánh Linh cười híp mắt:

– Mấy nhỏ bạn ta mà biết ta được uống cà phê với nghệ sĩ nổi tiếng, bọn nó sẽ lé mắt luôn.

Vương Lan nổi sùng quạt cho cô nàng một trận:

– Mi con nít vừa vừa thôi, có thích người ta mẩy đi nữa cũng đừng lộ liễu như vậy. Mi làm ta xấu hổ chết được.

Khánh Linh xụ mặt:

– Xấu hổ cái gì?

– Cho dù người ta có nổi tiếng mấy thì họ cũng là người như mình. Mi thể hiện tình cảm ồn ào quá, người ta giữ bề ngoài lịch sự, nhưng trong bụng thì cười thầm đó, hiểu không?

Khánh Linh bĩu môi:

– Thôi đi bà cụ, chỉ giỏi tưởng tượng. Anh ấy là người lịch sự thật chứ không màu mè như mi nghĩ đâu.

Chợt nhớ ra, cô háo hức kéo tay Vương Lan:

– Nay, mi quen với anh ấy lâu chưa? Có thân lắm không, thân ở mức độ nào?

– Không phải ta, mà ba mẹ ta thân với ba mẹ anh. Lúc anh còn ở bên đây thì ta còn nhỏ, coi nhau như anh em vậy đó.

– Vậy sao lúc này mi không chịu tới chào anh, làm như mi né không muốn gặp vậy?

Có cho vàng Vương Lan cũng không dám kể với Khánh Linh chuyện hứa hôn. Cô bèn nói qua chuyện khác:

– Nay, mi làm ơn đừng có thân tượng anh quá, người ta cười cho đó. Có thích thì cũng giấu bớt, làm ơn đừng xin ảnh được không? Thật xấu hổ với mi chết được.

Khánh Linh lắc đầu:

– Chuyện xin ảnh thì có gì đâu mà xấu hổ? Ta xin chứ bộ bắt mi xin sao.

Vương Lan bực mình:

– Muốn làm gì làm, ta không thèm nói nữa đâu.

– Hứ! Làm gì dữ vậy!

Hai người không thèm nói chuyện nữa. Cả hai bực nhau đến không chịu nổi. Mạnh ai nấy im lặng đến lấy xe. Nhưng lúc trở lại nhà hát thì không còn ai nhớ chuyện bực lúc này nữa. Khánh Linh lên tiếng trước:

- Mi đi với anh ấy, ta chạy theo, hay có phải tránh né gì không?
- Ai nói với mi là ta tránh né?
- Ta thấy mi rất kỳ.

Vương Lan không trả lời. Cô ngừng xe trước mặt Lâm Thúc:

- Anh chạy xe này không rành đâu phải không? Để em chở cho!

Lâm Thúc bước đến ngồi lên phía sau cô, nói như nhắc:

- Cẩn thận nghe Lan! Anh rất ngán cách chạy xe ở đây và cũng ít ra đường lắm. Anh không đến nhà em một phần cũng là vì vậy đó.

Vương Lan định trả lời thì lúc đó có một chiếc xe chạy ép sát vào cô, làm cô phải lách qua một bên. Lâm Thúc thì kêu lên một tiếng hoảng hốt. Động tác của anh làm Vương Lan cười lên giòn giã:

- Không sao đâu, em chạy xe cứng lắm.

Nhưng Lâm Thúc có vẻ không yên tâm lắm. Chạy có một đoạn mà anh nhắc Vương Lan có đến chục lần. Đến lúc xe ngừng trước quán cà phê, anh mới thở phào, buông một nhận xét rất vô tư:

- Bên đây người ta chạy không luật lệ gì cả, anh có cảm tưởng họ sắp đâm xe vào mình, sợ quá.

Vương Lan không nói gì, mà chỉ cười tủm tỉm. Cô không ngờ Lâm Thúc nhát quá như vậy. Khánh Linh mà biết thần tượng của nó vừa la hoảng lên thế này, không biết nó có thấy buồn cười không.

Ba người bước vào quán. Lâm Thúc lịch sự kéo ghế cho Vương Lan và Khánh Linh. Hành động ga lăng đó làm Vương Lan chợt nhớ tới Hoàng Trường. Không biết trong những trường hợp thế này, anh ta có ga lăng với cô không? Cô và anh ta chưa bao giờ vào quán cà phê thế này nên cô không

biết, nhưng chắc anh ta không làm vậy đâu. Anh ta mà ga lăng với cô thì trời sập mất.

Mà không chỉ dừng ở mức độ đó, khi ly nước mang ra, Lâm Thúc còn khuấy lên cho Vương Lan một cách chu đáo, khiến cô tự nhiên thấy cảm động, thỉnh thích. Được chăm sóc như vậy ai mà không mềm lòng chứ, cô cũng vậy. Với lại, cô đâu có ghét Lâm Thúc, có xúc động cũng đúng thôi.

Lâm Thúc hỏi bằng thái độ vô tư vị tha:

- Nghe nói Lan có bạn rồi phải không?
- Tất nhiên! Bạn thì ai cũng có cả, em cũng vậy.

Và cô chỉ Khánh Linh, cười khúc khích:

- Nó cũng là bạn của em đó.

Khánh Linh hứ một tiếng:

- Đừng có làm bộ không hiểu, hỏi như vậy con nít cũng biết người ta muốn hỏi gì.

Lâm Thúc cũng cười:

- Lúc nhỏ Lan rất hay đùa, bây giờ cũng vậy. Nhưng anh hỏi nghiêm chỉnh mà.

Vương Lan cũng trở lại vẻ mặt nghiêm chỉnh:

- Sao anh Thúc biết vậy? Ai nói với anh?
- Tất nhiên là người nhà của em nói.. Thật tình là lúc đầu nghe từ chối, anh rất buồn, nhưng nghĩ lại anh thấy buồn cười, thời đại bây giờ mà còn chuyện hứa hôn, nghe liêu trai quá phải không?

Khánh Linh kêu lên:

- Cái gì? Anh với nó có hứa hôn hả?

Vương Lan lắc đầu như bực mình:

- Chuyện đó xưa rồi. Nhưng mà không có thực hiện, làm ơn đừng nói lung tung nghe.

Khánh Linh không nói gì, chỉ cười rúc rích một mình như rất lạ lùng và thú vị. Vương Lan làm lơ như không thấy gì. Cô nhìn Lâm Thúc, trả lời một cách thành thật:

– Thật tình là em rất sợ, em từ chối không phải vì không thích, mà chỉ vì sợ thôi. Em chưa muốn có chồng, cũng không hình dung nổi chuyện đó, cho nên khi nghe ba em báo tin, em sợ đến hoảng lên.

Lâm Thúc có vẻ chú ý khía cạnh khác:

– Em có nói dối không Lan? Thật ra, anh biết nhiều hơn em tưởng. Anh biết chuyện em đính hôn với bạn của Quốc Toàn mà.

Mình đính hôn à? Hồi nào nhỉ? - Vương Lan ngơ ngác nhìn Lâm Thúc. Rồi nhớ ra, cô buột miệng:

– Đó là giả đó, chỉ là đối phó thôi.

Lâm Thúc ngạc nhiên:

– Em nói gì?

Khánh Linh cũng ngó Vương Lan sững sốt:

– Mi nói gì vậy? Có chuyện đính hôn giả nữa hả? Công nhận mi có nhiều chuyện vui thật, khác người dễ sợ.

– Có gì đâu mà khác người, gặp chuyện như ta thì mi cũng phải đối phó thôi.

Lâm Thúc không nói gì, chỉ gật đầu như tâm đắc điều gì đó, nhưng không nói ra. Vương Lan cũng không tò mò muốn biết anh nghĩ gì. Nhưng cô đoán anh đang hài lòng, nhìn mặt anh có vẻ vui vui.

Ba người chỉ ngồi một lát rồi Vương Lan đề nghị về. Lâm Thúc nhờ cô đưa anh trở lại khách sạn. Còn Khánh Linh thì rẽ qua đường khác về một mình. Trước khi chia tay, cô nàng còn dặn một cách cẩn thận, là Vương Lan phải lấy ảnh của Lâm Thúc về cho cô.

Lúc chia tay ở cổng khách sạn, Lâm Thúc không lên ngay, anh nhìn Vương

Lan, mỉm cười:

– Anh có rất nhiều chuyện muốn hỏi Lan, em vào phòng khách chơi thêm chút nữa được không?

Vương Lan lắc đầu từ chối:

– Thôi, khuya rồi, để em về.

– Bây giờ em về nhà em hay đến nhà bạn em?

– Chắc em về nhà luôn.

– Vậy mình có thể gặp nhau lần nữa không? Anh còn ở đây lâu, hôm nào anh mời em đi uống nước được không?

Vương Lan gật đầu:

– Sao anh nói chuyện khách sáo quá. Nãy giờ em có cảm tưởng như anh xem em là người lạ vậy? Trước kia anh rất thoải mái với em kia mà.

– Có lẽ vì bây giờ Lan khác trước nhiều quá nên anh đâm ra ngại. Với lại, em đã cho anh một cú rất đau.

Vương Lan nhảy cảm hiểu ngay. Cô nói thẳng thắn:

– Chuyện em từ chối làm anh bận lòng thật sao? Đúng là em không ngờ, em cứ nghĩ anh quên em mất tiêu, còn chuyện xem mắt là do người lớn sắp đặt chứ không phải anh.

– Do cả hai phía chứ không phải riêng gia đình anh. Thật ra, chuyện không thể gọi là nghiêm trọng, nhưng cũng không phải đùa, anh định chờ gặp em rồi mới quyết định.

Vương Lan mân mê chiếc chìa khoá trên tay. Cô thật sự không biết nói gì.

Tối nay gặp Lâm Thúc đã là bất ngờ. Nghe cách anh nói chuyện cô càng bất ngờ hơn. Hai cái bất ngờ đến cùng một lúc làm cô không biết nói gì. Có lẽ cô cần suy nghĩ thêm, tất nhiên là suy nghĩ khi chỉ có một mình.

Thấy vẻ ngơ ngơ của Vương Lan, Lâm Thúc hiểu là không nên nói nhiều, anh khoát tay:

– Lan về đi! Hôm nào anh sẽ gọi điện, anh em mình đi uống cà phê được không?

– Dạ được chứ.

– Anh gọi về nhà sợ là bất tiện, cho anh số riêng của em đi.

Vương Lan đọc số của mình cho Lâm Thúc nhập vào máy. Cô định xin số của anh, nhưng nghĩ lại, lại thôi. Hình như là không nên. Cô không hiểu cụ thể tại sao, nhưng cảm thấy có gì đó không ổn lắm.

Cô về nhà với tâm trạng rất lạ, thấy vui vui và một chút lãng mạn. Quả thật, tối nay không giống những buổi tối bình thường chút nào, gần như là một biến cố nhỏ trong cuộc sống của mình.

Khuya, Vương Lan nằm ngửa trên giường. Ánh trăng ngoài cửa sổ chảy tràn vào phòng, rọi vào khuôn mặt cô một vẻ mơ mộng lãng mạn. Cô nhớ phong cách nghệ sĩ của Lâm Thúc khi bước ra sân khấu, nhớ vẻ ngưỡng mộ của mọi người khi nhìn anh, rồi đến cách lịch sự khi anh trả lời các phóng viên. Tối nay Lâm Thúc xuất hiện với vầng hào quang chói lọi, làm cô thấy mình cũng trở thành một fan hâm mộ anh.

Cô không làm những trò trẻ con như Khánh Linh, nhưng cũng không thể không bị lung lạc trước hào quang của Lâm Thúc.

Hôm sau chủ nhật nên Vương Lan cho phép mình dậy muộn. Cô nằm sấp trên giường, thả cho những ý nghĩ bay bổng đi lan man. Lần đầu tiên trong đời, cô sống trong tâm trạng mơ mộng như vậy. Và dĩ nhiên tên của người làm cô mơ mộng là Lâm Thúc chứ không phải ai khác.

Chợt có tiếng gõ cửa phòng, rồi tiếng bà Tịnh vọng vào:

– Lan dậy chưa Lan?

Vương Lan tung người ngồi lên:

– Con dậy rồi.

Bà Tịnh đẩy cửa bước vào, vẻ mặt hơi nghiêm:

– Có thằng Thúc đến tìm con kìa, nghe nói là cho vé mời con đi nghe nhạc. Con xuống tiếp khách đi rồi lên đây nội hỏi.

Vương Lan ngồi im sững sốt. Sao Lâm Thúc có thể đến đây nhanh như vậy chứ? Mà lại để cho mọi người biết anh tìm cô. Chuyện này hình như làm bà nội không hài lòng, mặt nội có vẻ không vui. Vương Lan lăm lét nhìn bà, rồi hỏi rụt rè:

– Anh đến lâu chưa nội? Có nói chuyện với ai trong nhà không?

– Nó tới khá lâu rồi, nãy giờ nói chuyện với nội. Con xuống tiếp nó đi!

Vương Lan vào toa- lét rửa mặt, rồi vội vã thay đồ. Khi cô xuống phòng khách thì thấy Lâm Thúc đang đứng ngắm bức tranh treo trên tường. Thấy cô, anh quay hắt lại, mỉm cười:

– Bác Thịnh có tặng ba anh một bức y như thế này, đến giờ ba anh vẫn còn treo trong phòng, có vẻ quý nó lắm.

– Vậy hả! Nhưng anh Thúc đến lâu chưa vậy?

– Cũng khá lâu! Anh gặp nội, nói chuyện cũng thích lắm. Nội cũng còn nhớ nhiều chuyện về anh, anh cảm động thật đó.

Anh đứng lại ngắm Vương Lan một chút, rồi lên tiếng:

– Sáng nay thấy Lan rất đẹp.

– Cảm ơn rất nhiều. Nhưng em thấy anh phóng đại rồi, em mới ngủ dậy thế này, xấu như ma thì có.

– Nếu ma mà được như em thì thiên hạ rất thích làm ma. Này, em chưa ăn sáng phải không?

– Vâng.

– Vậy thì rủ anh đi đi! Anh cố ý tới sớm vì muốn em dẫn đi ăn sáng, đi một mình anh buồn lắm.

– Chờ em một chút, để em lên nói với nội.

Nói xong, Vương Lan chạy lên lầu tìm bà Tịnh, bà vẫn còn ngồi trong phòng

cô. Vương Lan hỏi dè dặt:

– Nội! Anh Thúc rủ con đi ăn sáng, đi được không nội?

Bà Tịnh hơi cau mặt:

– Con nhận lời rồi mới lên báo cho nội biết chứ gì?

Vương Lan nhăn nhó:

– Lâu lâu, anh mới về một lần, mời đi ăn cũng từ chối thì kỳ lắm nội.

– Cho nên nội có cấm con đi đâu. Cứ đi đi, về nội sẽ nói chuyện sau.

Vương Lan dạ nhỏ một tiếng. Cô đến tủ chọn một chiếc áo thay ra, rồi đi xuống dưới. Thái độ không hài lòng của bà nội làm cô áy náy kỳ lạ. Có cảm giác như nội không đồng ý cô liên lạc với Lâm Thúc. Nhưng anh và cô đâu có xa lạ gì nhau, trước kia cô đã từng thân với anh như thân với Quốc Toàn kia mà.

Nói vậy cũng không đúng. Thì cũng có thân, nhưng bảo là Quốc Toàn thì không đúng, chỉ là biết nhau nhiều mà thôi.

Cũng như hôm qua, lần này người làm tài xế vẫn là Vương Lan. Cô đưa Lâm Thúc vào quán và phê mà cô và Quốc Toàn thường đến ăn sáng. Anh có vẻ rất thích không khí ở đây. Khi ngồi vào bàn, anh nhìn xung quanh rồi gật đầu tán thưởng:

– Yên tĩnh quá. Lan rất biết cách chọn một nơi thư giãn tuyệt vời.

– Bộ anh ghét không khí ồn ào lắm hả?

– Ừ, anh không thích đám đông và sự ồn ào.

– Thế mà em tưởng anh ghét chỗ vắng vẻ. Anh thường xuất hiện trước đám đông và hay tiếp xúc với giới văn nghệ, em nghĩ anh thích sự náo nhiệt hơn.

Lâm Thúc lắc đầu:

– Đâu phải ai làm nghệ thuật cũng thích chỗ náo nhiệt. Anh cũng không thích làm người nổi tiếng, chỉ thích làm người bình thường thôi.

– Anh khiêm tốn thật.

Vương Lan nhìn Lâm Thúc một cách thán phục. Anh bản lĩnh thật. Một người không cần hào quang thì người đó đúng là biết vượt lên trên tất cả những điều tầm thường. Điều đó làm cô thấy kính nể anh hơn.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện không ngớt, chủ yếu là bình phẩm về những thứ trong quán, từ cách trang trí đến các món ăn. Càng nói, Vương Lan càng nhận ra là cô có nhiều điểm rất giống Lâm Thúc. Anh cũng thích uống cà phê nhiều đường như cô, cũng thích đi chơi trên những con đường vắng, và trên hết là rất không thích để người lớn sắp đặt cuộc đời mình, dù đó là những người mình thương yêu nhất.

Nói tới chuyện đó, tự nhiên cả hai trở nên trầm ngâm. Trong đầu mỗi người đều lớn vồn chuyện sắp đặt của người lớn. Lâm Thúc hỏi thẳng thắn:

– Tại sao Lan từ chối anh? Cứ nói thẳng đi, có phải Lan không thích không?

Vương Lan hơi lúng túng:

– Nếu bảo không thích thì không đúng. Trong trí nhớ của em thì anh rất dễ thương, nhưng chỉ có vậy. Đùng một cái, phải xem anh như người khác thì em không tiếp nhận được.

– Anh đâu có nói là phải cưới, cứ tìm hiểu rồi đi đến quyết định. Em có thể rút lui sau khi tìm hiểu. Vậy mà em cắt đứt ngay từ đầu, phải nói là anh rất bị sốc.

– Em không ngờ chuyện đó tác động tới anh nhiều như vậy. Em bị ba áp đặt nên em nghĩ anh cũng vậy.

– Gia đình anh cũng muốn làm thân với gia đình em, nhưng chủ yếu là anh quyết định. Anh rất thích tìm hiểu thêm về em, nhưng bây giờ muộn rồi phải không?

– Em không biết. Ngay bây giờ thì em không biết mình muốn gì, mà em thì không thích hứa hẹn vội vã.

– Em kể chuyện đính hôn của em đi. Sợ lấy anh tới mức phải tìm ngay

người khác để từ chối dứt khoát, anh có đáng sợ vậy không?

Vương Lan ngồi im, cau trán suy nghĩ. Thật tình, cô không biết phải giải thích thế nào cho ổn. Nói thật thì kỳ với Hoàng Trường, mà phớt lờ thì ngại với Lâm Thúc.

Cuối cùng, cô quyết định nói thật:

– Lúc nghe ba em báo là anh sắp về nước để đám cưới, em sợ quỳnh quáng, anh Toàn thấy vậy nên phải giúp em...

Lâm Thúc ngắt lời:

– Bằng cách làm mai cho em bạn của nó?

– Không phải là làm mai, chỉ nhờ người đóng kịch thôi.

– Tại sao phải làm tới mức vậy? Em có thể từ chối kia mà, từ chối suông cũng được vậy.

– Tại anh Toàn sợ như vậy thì không thuyết phục được ba em. Anh biết tính ba em rồi, rất độc đoán, nếu em có người yêu thì ba không thể ép em lấy người khác, vậy đó.

– Và vậy là em đính hôn với anh ta?

– Tại bà nội muốn vậy, em không dám cãi nội.

– Vậy em có thích anh ta không?

Vương Lan lắc đầu thành thật:

– Tụi em không hợp nhau.

– Vậy nếu nội bắt đám cưới luôn thì sao?

Vương Lan cúi đầu rầu rĩ:

– Em cũng không biết nữa. Anh Toàn bảo đợi lúc thuận tiện sẽ nói với gia đình là chia tay.

Lâm Thúc cười khẩy:

– Liệu anh ta có chấp nhận không?

– Có chứ! Anh ta cũng đâu có thích em, anh ta chỉ giúp em thôi. Anh Toàn

phải năn nỉ lắm anh ta mới chịu giúp, mà em nghĩ cũng không thể nhờ người ta hoài được.

– Chuyện của em kể ra giống như hư cấu vậy. Nếu nghe người khác nói chắc anh không tin trên đời lại có thật như vậy.

– Bạn em cũng nói như vậy, nhưng vì em ở trong cuộc nên chẳng thấy gì lạ cả.

Lâm Thúc nhìn Vương Lan rất lâu, rồi hỏi chậm rãi:

– Em nghĩ là anh ta chịu huỷ hôn dễ dàng sao?

– Tất nhiên rồi, anh ta chỉ giúp em vì lòng tốt với anh Toàn, chứ thật ra anh ta không ưa em.

– Em làm rồi, anh ta thích em đó.

Vương Lan mỉm cười:

– Anh suy đoán không đúng đâu. Em là người trong cuộc nên em biết, em và anh ta chẳng có điểm nào giống nhau cả.

Lâm Thúc nói một cách khẳng định:

– Vì em bị bức bách nên em phải chịu có người yêu giả, nhưng anh ta thì đâu có bị ai bức bách, em không hiểu sao?

– Có đấy, anh ta với anh Toàn rất thân nhau.

– Cho là vì bạn bè nên người đó chịu giúp. Nhưng chỉ ở mức độ thôi, không ai giúp tới mức đưa gia đình đến xem mắt một người mà mình không yêu chỉ vì muốn giúp bạn. Em thì không ý thức hết, nhưng người đó là con trai, anh ta biết anh ta đang làm gì.

Thấy Vương Lan có vẻ hoài nghi, anh nói thêm:

– Nếu anh ta không thích thì sẽ không có tình bạn nào bắt anh ta chịu trói buộc tới mức đó. Không ai tốt quá mức vậy đâu, người ta còn phải có bản năng riêng chứ.

Vương Lan mở to mắt:

– Ý anh muốn nói là... anh ta xem chuyện đính hôn là thật?

– Anh dám chắc như vậy.

Vương Lan lạc giọng:

– Không thể được!

– Tại sao không được?

– Chắc chắn chuyện đó không thể xảy ra, anh ta đâu có thích em.

– Đừng nghe anh ta nói, mà hãy nhìn cách người ta hành động, em sẽ thấy là anh đoán không sai. Trừ phi đó là người không có bản lĩnh và quá nhu nhược, còn thì không ai chịu để người khác giật dây đâu.

Vương Lan lặng thinh. Cô không biết Hoàng Trường nghĩ gì mà giúp cô, nhưng chắc chắn anh ta không phải là người nhu nhược. Anh ta mà nhu nhược thì đã không dám chọc cho cô nổi giận một cách tinh bơ như vậy.

Tự nhiên Vương Lan thở dài. Những gì Lâm Thúc nói làm cô thấy rối rắm. Đâu phải chỉ có mình con gái khó hiểu, con trai cũng không thể nào hiểu nổi. Nhưng gì thì gì, thà Hoàng Trường ghét mà cô dễ chịu hơn là anh ta thích cô.

Cô cố nói như phủ nhận:

– Em không biết tại sao anh ta giúp em, và cũng không cần hiểu anh ta nghĩ gì, nhưng em dám chắc là họ không hề có tình ý nào cả.

– Vậy sao em không hỏi thẳng anh ta?

Vương Lan lắc đầu nguầy nguậy, nhưng vẫn im lặng. Cô mà hờ môi hỏi Hoàng Trường chuyện đó, thế nào anh ta cũng cười cho một trận.

Hình dung cái nhướng mắt nhạo báng của anh ta, cô đã phát ngán. Rủi mà anh ta cười vào mũi rồi phủ nhận thì không biết cô cất mặt đi đâu.

Vương Lan còn đang suy nghĩ thì Lâm Thúc đã nói tiếp:

– Anh không dám khẳng định anh nói đúng. Nhưng anh nghĩ, không chừng bà nội đã đoán ra vở kịch của em đó.

Vương Lan giật nảy mình. Đúng là Lâm Thúc đưa cô khám phá hết chuyện này đến chuyện khác, mà chuyện nào cũng kinh dị như nhau. Cô kêu lên thảng thốt:

– Làm sao mà nội biết được? Chẳng lẽ anh Toàn nói? Không thể nào, nếu nói ra thì anh cũng sẽ bị mắng mà.

Vẻ xúc động của Vương Lan làm Lâm Thúc nhận ra mình đã làm cô sợ. Anh khoát tay, nói một cách nhẹ nhàng:

– Anh chỉ nói những gì anh suy đoán thôi chứ không phải kết luận. Có thể là anh nói sai, muốn biết chính xác thì em phải tìm hiểu chứ.

– Nhưng sao anh lại đoán ra như vậy?

Lâm Thúc nói như lập luận:

– Rất đơn giản, em đang đi học, người kia cũng chưa ra trường, vậy mà nội lại bắt phải đính hôn, tất nhiên là nội sẽ lập luận thế nào đó cho chính đáng.

Nhưng anh đã quen nhìn việc làm của người khác hơn là nghe lý giải.

– Không phải nội biết đâu. Nếu biết thì nội đã mắng cho một trận chứ không làm vậy đâu.

– Có thể nội thật sự muốn gả em cho người đó, vì anh ta có gì đó vừa ý người lớn.

Vương Lan mở to mắt nhìn Lâm Thúc, nhưng chỉ biết im lặng. Bây giờ cô đang có tâm trạng rối như tơ vò. Quá nhiều giả thuyết nên không biết manh mối nào mà lần ra. Có lẽ Lâm Thúc nói đúng, cô phải tìm hiểu thôi.

Lâm Thúc chợt đặt nhẹ tay lên tay Vương Lan:

– Em đã tự quyết định số phận một lần, thì phải quyết định thêm lần thứ hai, đừng để người lớn đặt vào chỗ mà em không muốn. Em có thích đám cưới với anh ta không?

Vẻ mặt Vương Lan ửng đỏ như đưa đám, nghe hỏi cô chỉ lắc đầu chứ không nói. Cử chỉ đó làm Lâm Thúc phì cười:

– Em đừng có sợ quá đáng như vậy. Nếu em bị áp đặt thì cũng không phải là khổ, vì ai cũng lo cho em mà.

Vương Lan thở dài:

– Lo cái kiểu khủng bố tinh thần, em mệt mỏi lắm. Lúc trước là chuyện của anh, giờ đến lượt anh ta, chuyện sau còn nặng gấp mấy lần chuyện trước, em không biết trốn đi đâu bây giờ.

– Chẳng cần phải trốn, chỉ cần em dũng cảm từ chối như đã từng từ chối anh, nội sẽ không ăn thịt em đâu. Khó như ba em mà còn bỏ qua, huống gì là nội.

Vương Lan lại ngồi im. Từ nãy giờ cô cứ rơi vào trạng thái trầm lặng như vậy. Cô chỉ nghe Lâm Thúc nói mà không hiểu ra nổi tại sao anh nói như vậy, vì lòng tốt hay vì muốn gì đó ở cô. Tất cả những chuyện xảy ra làm cô thấy mình người lớn chứ không còn hồn nhiên như trước kia nữa. Cảm giác đó thật nặng nề.

Một Thời Lãng Quên

Tập 2

Con mưa bất chợt đổ xuống thành phố, như hồi hã trút cho hết những giọt nước cuối cùng của mùa mưa. Mặt đường loang loáng nước. Nước bắn tung tóe từ những vòng xe quay cuồng. Hàng cây hai bên đường cũng nghiêng ngã dưới những giọt nước. Nhưng đe dọa nhất vẫn là tiếng sâm rít trên không trung.

Vương Lan choàng vội chiếc áo mưa, vắn lì lợm phóng xe trên đường. Đầu óc cô ngập chìm trong những ý nghĩ khắc khoải, không còn tâm trí đâu để cảm nhận những thứ xung quanh mình.

Cô rẽ vào con đường đến nhà Quốc Toàn. Chiều nay cô đến tìm mà không hẹn trước với anh. Nếu Quốc Toàn ở nhà thì tốt, còn không thì gặp Hoàng Trường. Cả anh ta, cô cũng cần tìm để hỏi cho ra lẽ.

Vương Lan ngừng xe trước cổng nhà. Người mở cửa cho cô là Trường chứ không phải Quốc Toàn. Hôm nay anh có vẻ lặng lẽ. Lần đầu tiên thấy Vương Lan mà anh không nhướng mắt nheo mày giễu cợt, làm cô cũng thấy hơi lạ.

Vương Lan cởi áo mưa khoác trên xe, rồi bước vào phòng khách. Cô nói như giải thích:

- Tôi đến tìm anh Toàn, có anh ấy ở nhà không vậy?
- Không.
- Anh đi đâu anh biết không?
- Không.
- Vậy chừng nào anh về?
- Không biết.

Vương Lan khó chịu nhìn anh ta rồi làu bàu một mình:

- Không làm gì coi được cả.

Quả thật hình như bất cứ điều gì ở anh ta cũng đều làm cô bức mình. Mấy lúc Trường ồn ào thì cô ghét, chỉ muốn thấy anh ta nghiêm chỉnh. Giờ anh ta nghiêm chỉnh, cô cũng không hài lòng được. Có nhất thiết phải nói năng cộc lốc vậy không?

Vương Lan ngồi im, cô đợi Trường lên tiếng trước. Ít ra là anh ta cũng phải hỏi có chuyện gì để cô còn có thể nói cái điều làm mình ầm ức. Đằng này anh ta cứ ngậm miệng như con nghêu, bức mình không chịu nổi.

Cô cố ý im lặng thật lâu xem anh ta im được bao lâu. Vậy mà anh ta im thật.

Hôm nay hình như anh ta không bình thường!

Vương Lan liếm môi, nói một cách bực dọc:

– Tôi muốn gặp anh là để hỏi một chuyện.

Cô ngừng lại nhìn, chờ Trường lên tiếng. Nhưng anh ta cũng không mở miệng mà mắt chỉ nhướng lên một cái như hỏi rồi thôi. Anh ta làm Vương Lan thấy bực không chịu nổi, ít nhất cũng phải hỏi một tiếng chứ. Cô đang rất khó nói còn gặp anh ta nữa. Thái độ bất hợp tác kiểu đó khó chịu thật, làm sao ai mở miệng cho được.

Cô bỗng hỏi một cách cáu kỉnh:

– Hôm nay anh làm sao vậy?

– Ý cô muốn hỏi gì?

– Anh không nói gì cả.

– Ừ, đang không muốn nói chuyện. Sao?

– Anh cô tình làm khó tôi phải không?

– Tại sao tôi phải làm khó cô?

– Rõ ràng là anh có ý như vậy.

– Làm khó chuyện gì mới được chứ? Bình thường, cô cũng đâu có muốn nói chuyện với tôi. Sao hôm nay kiếm chuyện vậy?

– Hôm nay khác, hôm nay tôi muốn hỏi anh một chuyện quan trọng.

– Vậy thì nói đi.

Vương Lan thấy hơi dễ chịu một chút. Ít ra anh ta cũng phải thoáng một chút chứ. Cô hỏi thẳng không cần rào đón:

– Tại sao anh lại chịu đính hôn với tôi?

Hỏi xong, Vương Lan nhìn Trường chăm chăm, lòng hồi hộp muốn nổ tung lồng ngực. Cô thấy anh ta nhướng mắt một cái như ngạc nhiên. Có lẽ anh ta không ngờ cô lại hỏi như vậy. Anh ta lại nói nửa đùa nửa thật:

– Tại thích được nêu gương người tốt việc tốt.

Vương Lan vùng tay lên bút rút:

– Tôi không có đùa. Tôi đến đây không phải để đùa, anh nói thật đi.

Hoàng Trường ngả người ra sau nhìn cô như nhìn một nhân vật lạ:

– Hỏi chi vậy?

– Tôi biết lý do thật.

Rồi nhớ những gì Lâm Thúc đã nói, cô tuôn ra một tràng:

– Nếu không có ý đồ gì đó thì anh đã không đưa gia đình anh đến nhà tôi.

Người ta chỉ tốt ở giới hạn nào thôi, không ai đem cả gia đình mình ra giúp người khác như vậy. Anh có thể từ chối mà.

– Sao hôm nay lại đem chuyện đó ra phân tích vậy?

– Anh biết để làm gì?

– Nếu không cần phải biết thì tôi không cần trả lời được không?

– Anh...

Vương Lan tức nghẹn họng. Ghét nhất là cách nói chuyện ngang như cua đó. Cô quát lên nho nhỏ:

– Anh là con trai mà lại ăn thua đủ với con gái, không quân tử chút nào.

– Làm quân tử chi vậy? Tôi đâu có thích danh hiệu đó.

Vương Lan cố nén tức, cũng không thèm trả đũa, cô phẩy tay:

– Nói tiếp chuyện lúc nãy đi! Rõ ràng anh không vô tư khi giúp tôi. Có thật sự là anh vì anh Toàn tới mức vậy không? Thế nếu anh ấy bảo anh chết anh có chết không?

– Nó không bảo vậy đâu.

– Tôi không có đùa.

– Tôi cũng không đùa. Đùa với một người cau có như cô chắc chết. Cô làm bà già thì đúng hơn.

– Tôi thế nào mặc kệ tôi.

Nói xong, Vương Lan im lặng. Cô nhận ra nãy giờ mình cứ đi theo đuôi Hoàng Trường. Anh ta nói một câu là cô cứ bám theo đó mà cãi. Tại sao cô không tìm cách làm chủ câu chuyện chứ.

Nghĩ vậy, Vương Lan ráng dần cơn tức, cô nói nghiêm nghị:

– Tôi muốn biết lý do khiến anh nghe lời bà nội tôi. Anh phải nói thật vì chuyện đó có liên quan đến tôi.

Hoàng Trường không nói gì. Anh nhìn nhìn vẻ nghiêm trọng của Vương Lan, một nụ cười tinh quái ở khóe môi. Nhìn cách cười đó mà Vương Lan nổi nóng. Đó là dấu hiệu cợt nhả mà cô ghét nhất. Cô muốn làm gì đó để chặn lại nhưng không biết làm cách nào.

Đúng như Vương Lan, Hoàng Trường dùng cái cách bông lơn để trả lời:

– Cứ cho là tôi yêu cô đến phát điên lên, nên ai nói gì cũng nghe đi. Giải thích vậy được chưa?

– Tôi đã nói là tôi không đùa.

– Không, cô đem chuyện đó ra hỏi đùa thì còn đỡ, chứ hỏi nghiêm chỉnh thì quá buồn cười. Cô có biết xấu hổ là gì không vậy?

– Tại sao tôi phải xấu hổ khi hỏi những chuyện liên quan đến mình chứ?

Không hề!

Hoàng Trường hỏi thẳng:

– Có phải cô nghĩ tôi có ý đồ gì đó với cô phải không?

Không đợi Vương Lan trả lời, anh nói luôn:

– Nếu nói thẳng ra thì cô sẽ hỏi có phải tôi thích cô nên lợi dụng bà nội để tìm cách trói buộc phải vậy không?

Vương Lan đỏ mặt:

– Tôi không nghĩ như vậy.

– Nhưng cái cách cô tra gạn hỏi thì rõ ràng là như vậy? Cô bảo người ta không ai hy sinh cả gia đình để giúp bạn bè kiêu đó, còn tôi thì đã làm như

vậy. Vậy thì chỉ có thể kết luận rằng vì tôi thích cô nên làm bất cứ chuyện gì kể cả chuyện kỳ quái.

– Tôi...

Đến lượt Hoàng Trường không để cô được mở miệng, anh nói luôn:

– Tôi chưa thấy cô gái nào thiếu khiêm tốn như cô. Cô nghĩ cô quá xinh đẹp hay quá dễ thương nên ai cũng tìm cách chiếm hữu cô? Sao cô không biết khiêm nhường gì hết vậy?

Vương Lan đỏ bừng mặt, đỏ đến tận chân tóc. Cách chế giễu của Hoàng Trường quả có tác dụng, nó làm cô thấy mình lố bịch kỳ lạ. Đến lúc này cô mới nhận ra mình nói năng hờ hênh và ấu trĩ quá. Giá mà mình cẩn thận một chút thì không đến nỗi.

Vương Lan ngồi cúi gằm mặt, vừa tức mình vừa xấu hổ. Cô cố nghĩ ra câu gì đó gỡ cho mình khỏi tình trạng này, nhưng nghĩ không nổi.

Hoàng Trường nghiêng đầu nhìn cô như quan sát rồi lại tự lắc đầu với vẻ thất vọng:

– Nhiều lúc thấy cô đến tuổi này mà vẫn chưa có người yêu, tôi tội nghiệp cũng muốn yêu giùm nhưng yêu không nổi. Tiêu chuẩn chọn người yêu của tôi rất thấp nhưng cô vẫn không vào được... chắc, thấy tội nghiệp quá!

Thấy đôi môi mím chặt của cô, anh cười một cách khoan khoái và nói tiếp:

– Phải chi cô bớt xấu một chút, tính tình dễ thương một chút, một chút thôi cũng có thể lọt vào mắt xanh của tôi rồi. Đằng này... có cho điểm hào phóng lắm thì cô cũng chỉ được số năm thôi, làm sao tôi yêu cho nổi. Cho nên cô cứ yên tâm đi, tôi không có ý đồ gì đâu.

Vương Lan ngẩng đầu lên:

– Không cần phải hạ người ta như vậy! Tôi sẽ nói thật hết với nội. Thà là chọn anh Thúc chứ tôi không thèm mượn anh làm bình phong. Chỉ cần nghe đến tên anh thôi tôi cũng đã phát điên lên rồi, thấy mặt nữa chắc có ngày tôi vỡ tim vì ghét. Hứ!

Nói xong cô đứng phắt dậy, dùng dùng bỏ ra về. Hoàng Trường cũng không giữ lại. Anh đi theo ra sân, lịch sự dắt xe cho cô. Nhưng Vương Lan đã đẩy anh ta ra, rồi hăm hăm dẫn xe ra cổng.

Đi trên đường mà cô cứ tức đến tối mặt tối mũi. Chưa bao giờ cô bị anh ta làm cho tức đến vậy. Nếu lúc nãy anh ta ở nhà mình thì cô đã không ngần ngại bảo anh ta cút xéo. Chưa bao giờ cô bị sỉ nhục và bị coi thường như vậy. Đến chết, cô cũng sẽ không quên những gì anh ta đã nói hôm nay. Tại sao trên đời lại có người ăn nói khó thương đến vậy. Một người như vậy mà anh Toàn chịu làm bạn thì anh ấy đúng là khùng, đúng là điên, đúng là không có mắt có mũi...

Ngay bây giờ về nhà, cô sẽ nói hết mọi chuyện với nội rồi có ra sao thì ra.

Bất quá thì cô phải làm theo sự đặt để của bà. Chuyện đó đâu có gì đáng sợ

nhất là sau khi cô đã gặp Lâm Thúc.

Bây giờ cô thấy hết sức hối hận. Nếu lúc trước cô không hấp tấp làm theo kế hoạch của anh Toàn thì bây giờ đã không khổ sở như vậy. Sao mà cô ghét Hoàng Trường quá trời là ghét, đến mức không thể ghét một ai nhiều hơn như vậy.

Rất may cho Vương Lan là khi cô về nhà thì Quốc Toàn đang từ trong nhà đi ra. Không nói nhiều, cô dựng xe rồi lập tức túm lấy áo anh nói thật nhanh:

– Lúc này em mới vừa đến tìm anh. Nếu không gặp anh ở đây thì tối nay em sẽ trở lại gặp cho bằng được. Anh khoan về, đến đây, ngồi xuống đây nói cho ra ngô ra khoai. Em chịu hết nổi các anh rồi.

Quốc Toàn gỡ tay Vương Lan ra:

– Chuyện gì từ từ nói, làm gì níu kéo giống như đòi nợ vậy? Buông anh ra đi chứ!

Nhưng Vương Lan không để ý cách phản ứng đó, cô lôi Quốc Toàn đến phía băng đá. Vừa ngồi xuống, cô vừa hỏi thẳng ngay:

– Anh phải nói thật với em, có phải nội biết chuyện đóng kịch của mình rồi không?

Quốc Toàn giật mình:

– Sao em biết?

– Anh Thúc nói với em.

Quốc Toàn nhú mày:

– Gì? Em với anh thân nhau nhanh vậy à? Anh nghe nội kể, nhưng anh không ngờ hai người lại thân nhanh như vậy. Lúc trước em không chịu anh ta mà.

– Không chịu lấy chồng chứ không phải từ chối làm bạn. Bây giờ em phát hiện ra anh rất thú vị, nói chuyện với anh vui lắm chứ không như ông bạn quý hóa của anh.

– Anh ta bảo với em là nội biết chuyện bí mật của mình à?

Vương Lan gật mạnh đầu:

– Anh chỉ suy đoán và lập luận rất lô-gic.

Rồi cô kể hết những gì Lâm Thúc nói với cô trong quán cà phê hôm ấy.

Quốc Toàn ngồi im chăm chú nghe. Anh trầm phục cách phán đoán sâu sắc của Lâm Thúc, nhưng đồng thời cũng hơi bất mãn. Anh ta nói Vương Lan để làm gì chứ.

Kể xong, Vương Lan bức bối kéo tay Quốc Toàn:

– Anh thấy anh nói có đúng không? Nghĩa là có phải không? Vì nội biết nên nội muốn gả em cho anh ta phải không?

– Nếu có vậy thì cũng là vì nội lo cho em. Thăng Trường thuộc mẫu người lý tưởng của con gái, chỉ có em không nhận ra thôi.

Vương Lan cong mồm lên, giọng mát mẻ:

– Chắc em không phải người quá, nên em không nhận ra nỗi chuyện đó. Em cũng ráng tìm một điểm hay ở anh ta, nhưng tìm muốn nổ tung mắt mà vẫn không thấy. Em đâu phải là người đâu mà thấy chuyện cao siêu đó.

Quốc Toàn bật cười:

– Có cần phải châm chích vậy không? Thật ra, em đâu có thua gì nó, nói chuyện như xóc vào đầu người ta, hợp nhau quá rồi còn gì.

Vương Lan sốt ruột khoát tay:

– Không nói chuyện đó nữa! Vậy là nội biết rồi phải không? Có thật là biết rồi không? Anh khẳng định đi!

– Cứ cho là vậy đi, thì sao?

Vương Lan hăm hờ:

– Tốt rồi! Vậy thì em sẽ nói với nội là em chia tay anh ta. Nói ngay lập tức, không đợi thêm ngày nào nữa hết, phải good bye anh ta ngay.

Quốc Toàn cười cười:

– Quen hồi nào mà good bye vậy?

Vương Lan giãy nảy:

– Anh còn đùa nữa hả? Nếu không phải tại anh đạo diễn thì em không khổ sở như ngày hôm nay. Mà phải chi anh giới thiệu người đứng đắn thế còn đỡ khổ. Lại đâu nhè ông bạn thật khủng, không ra người không ra ngợm, nói chuyện thì như chọc vào đầu anh ta thật nổi điên lên khi nghe tới tên anh ta.

Quốc Toàn chậm lại:

– Thôi, stop! Làm gì mà tố nó dữ vậy, nó lại chọc em chuyện gì nữa hả?

Vương Lan hung hăng:

– Còn hơn là chọc, phải nói là anh ta phỉ báng em, không thể nào chấp nhận được.

Không đợi Quốc Toàn hỏi, cô kể tỉ mỉ những gì Hoàng Trường nói lúc nãy, nói với tất cả cơn tức hừng hực. Cơn tức vẫn còn nóng hổi dù đã trải qua hơn tiếng đồng hồ.

Nghe xong, Quốc Toàn cứ ngồi im, không hỏi cũng không bình luận một câu. Cuối cùng, anh hỏi một câu mà Vương Lan không hề ngờ tới:

– Những chuyện em nói có phải từ Thúc phân tích không?

– Sao anh biết?

– Nếu anh ta không gợi ý thì em đã không suy nghĩ gì khác, em vẫn vô tư với những chuyện đã xảy ra.

Vương Lan liêm môi:

– Anh nói vậy là tốt chứ sao, nhờ vậy em mới nhận ra em rất ngu. Thật không hiểu nổi em, sao em có thể không đoán ra những chuyện quanh mình chứ.

– Anh không biết như vậy là hay hay dở, để cho em biết cũng tốt.

– Anh Thúc còn bảo anh Trường mượn tay bà nội để ràng buộc em.

Quốc Toàn cau mặt:

– Nói vậy là sống sướng quá. Thật ra, ngay từ đầu nó chỉ làm theo ý nhà mình, chứ có gợi ý bất cứ chuyện gì đâu. Em nên nhớ là cho đến lúc giới thiệu là người yêu, nó mới biết mặt em thôi, ý đồ gì chứ?

– Nếu như vậy tại sao anh ta tốt quá mức với mình như vậy?

Và cô lặp lại như thuộc bài:

– Một người bản lĩnh sẽ không để ai điều khiển một cách thô bạo đời tư của mình hoặc là anh ta quá nhu nhược.

– Nó không nhu nhược đâu.

– Thế thì tại sao anh ta tốt quá đáng như vậy?

Quốc Toàn cười cười:

– Nội cũng đã làm một bài toán đấy chứ! Nếu thằng Trường đồng ý đưa gia đình nó tới thì có nghĩa là nó rất nghiêm chỉnh, nghĩa là nó không xem vớ kịch lúc đầu là giả nữa.

Vương Lan kêu lên:

– Nói vậy là nội cố ý gán em cho anh ta? Ôi trời đất ơi! Nội có biết anh ta là người man man không?

Quốc Toàn nhún mày:

– Em chẳng những không hiểu hết người ta mà còn đánh giá sống sướng, không sợ xúc phạm nó hả?

Vương Lan tiu ngiu mặt nhưng cô lập tức gân cổ lên cãi:

– Bạn anh mà, làm sao anh không bình được. Em nói thật, có đến mười năm nữa em vẫn không quên những gì anh ta miệt thị em đâu. Anh ta bảo em xấu mà cứ nghĩ mình là công chúa, và anh ta cố gắng lắm vẫn không thể có cảm tình. Em không tha thứ cho câu nói đó đâu.

– Vậy khi em chà đạp lòng tốt của người ta, em có đáng được tha thứ không?

– Em làm gì mà chà đạp, anh phóng đại quá.

– Sao em không tự phân tích những gì em đã nói. Và em thử đặt em vào trường hợp của nó để tìm hiểu xem nó nghĩ gì? Phải nói là em xúc phạm người ta quá đáng đó.

Không để Vương Lan mở miệng, anh nói luôn:

– Thử nghĩ xem, nói giúp mình vô tư như vậy. Sau đó em quay ra tra gạn xem nó có ý đồ gì? Và em nói như thể nó là kẻ thù. Nếu là anh thì anh sẽ trả lời thô bạo chứ không dùng cách cách đùa đùa như vậy đâu.

Vương Lan kêu lên:

– Anh ta nói thật chứ đùa gì.

– Thằng Trường vẫn thường dùng cách đó khi muốn che giấu tâm trạng thật. Em làm người ta buồn rồi quay lại lên án người ta. Em cứ thiếu tế nhị thế này, rồi thì có ngày nó cũng sẽ chán em thôi.

Vương Lan khoát tay với vẻ sốt ruột:

– Không nói nhiều nữa! Bây giờ nội biết hết thì em càng dễ nói. Em sẽ bảo với nội là hủy bỏ đính hôn, em không thích anh ta đến nhà mình nữa.

– Chỉ sợ nội không chịu thôi.

– Nhưng em không thích anh ta.

– Và em bắt đầu thích anh Thúc phải không?

Vương Lan ngần ngừ một tí rồi gật đầu:

– Anh không biết anh nổi tiếng thế nào đâu, đi với anh ấy hãnh diện lắm.

– Nếu chỉ có vậy mà em thích thì coi chừng có ngày em trả giá về sự nông nổi của mình.

Vương Lan khoát tay:

– Em không chỉ thích ảnh vì ảnh nổi tiếng, mà còn thích tính cách của ảnh nữa. Ảnh rất khiêm tốn, không thích làm người nổi tiếng, không thích đám đông và chỉ thích nơi yên tĩnh.

– Còn gì nữa không?

– Còn chứ! Ảnh sâu sắc và cư xử rất ga-lăng với em, ảnh chiều chuộng em chứ không giống anh Trường.

– Anh không biết cái đó có phải là tình yêu sâu sắc không vì anh ta chỉ mới gặp lại em có mấy ngày.

– Nhưng trước đó anh ta xem ảnh và chọn em rồi mà. Em với ảnh cũng biết nhau từ lúc nhỏ đó thôi.

– Nhưng lúc đó em còn nhỏ quá.

– Chuyện đó đâu có lớn, vấn đề là hợp tính nhau thôi.

Quốc Toàn nín lặng một chút rồi nói với vẻ không vui:

– Thành Trường yêu em đó. Anh nói để em biết mà suy nghĩ. Còn chọn ai thì tùy em, anh không can thiệp chuyện tình cảm của em nữa.

– Anh cứ đứng ngoài như vậy mà em dễ xử hơn. Đừng áp đặt như ba em chắc em chết mất.

– Anh không làm em khó xử đâu. Nhưng em nên suy nghĩ cho chín chắn một chút, coi chừng cuối cùng em mất hết đó.

Nói xong, Quốc Toàn đứng dậy, đến dắt xe ra về. Thái độ đột ngột của anh làm Vương Lan ngồi im ngơ ngác. Nhưng cô chỉ nhìn chứ không chạy theo hỏi.

Vương Lan ngồi một mình ngoài sân rất lâu, đến tối cô mới đi vào nhà. Ý nghĩ Hoàng Trường thích mình làm cô bồn thần cả người.

Vương Lan đi qua phòng bà nội, cô mở hé cửa phòng nhìn vào. Thấy bà đang ngồi trầm ngâm bên bàn, cô bèn mạnh dạn đi vào:

– Nội không ngủ hả nội?

Bà Tịnh quay lại, rồi nhìn Vương Lan từ đầu đến chân:

– Trưa không ngủ mà qua đây làm gì?

Vương Lan ngồi xuống ghế, tay cô vô tình xoắn vào nhau với vẻ bút rút bồn chồn:

– Con không ngủ được nên mới qua nói chuyện với nội:

– Chuyện gì?

Vương Lan lén nhìn mặt bà Tịnh rồi nói dè dặt:

– Chuyện đính hôn của con đây, bây giờ con hồi hận lắm. Lẽ ra con không nên dựng chuyện như vậy. Bỏ đi nha nội.

Bà Tịnh đã quá hiểu tính Vương Lan nên vẻ mặt vẫn điềm nhiên:

– Chuyện quan trọng vậy mà con nói bỏ bỏ nhẹ hững vậy sao?

– Chứ tại con không thích anh ta mà nội. Con ghét anh ta kinh khủng.

Cô lăm lét nhìn mặt bà Tịnh:

– Nội biết chuyện tụi con nhờ anh ta làm người yêu giả rồi phải không?

– Biết.

Vương Lan liêm môi, rụt rè:

– Biết sao nội không mắng con, sao nội không nói gì hết vậy?

– Con đã muốn giấu thì nội nói làm gì.

Giọng bà trở nên cứng rắn hẳn:

– Còn chuyện con muốn chia tay với thằng Trường thì nội cấm con không được nói với nó mà cũng không được làm gì để ảnh hưởng đến người lớn cả.

Vương Lan kêu lên:

– Sao vậy nội? Không quen nữa thì phải nói dứt khoát, kéo dài làm gì cho khổ thêm ra. Con không thích anh ta đến nhà mình nữa đâu, thấy mặt là con chịu không nổi rồi.

– Nếu ghét nó thì sao chịu để nó đưa gia đình đến? Con đã làm gì thì phải chịu trách nhiệm việc làm của mình chứ, đâu phải vui thì nói thế này còn buồn thì nói thế khác. Nội không đồng ý như vậy.

– Tại lúc đó con sợ ba bắt đám cưới với anh Thúc nên con làm liều. Con nghĩ là qua chuyện anh Thúc rồi mới nói thật. Bây giờ nội biết rồi thì...

Bà Tịnh ngắt lời:

– Thì cũng không thể rút lui bộp chộp như vậy. Con vừa gặp lại thằng Thúc, chưa hiểu hết nó thì đã hấp tấp chia tay với thằng Trường. Nội mà đồng ý với con thì nó còn coi nội ra gì nữa. Có phải thằng Thúc muốn con cắt đứt với thằng Trường không?

Vương Lan không dám nói dối nhưng nói thật thì sợ bà nội có ác cảm với Thúc. Cô lúng túng tìm cách thanh minh:

– Con muốn chia tay với anh Trường hồi trước khi đính hôn, đâu có đính đáng gì đến anh Thúc đâu. Anh ấy có bảo thì con cũng không thêm nghe.

Bà Tịnh thừa hiểu tâm lý của cô nhưng cũng gật đầu như rất tin:

– Cho là thằng Thúc vô tư, nhưng chuyện riêng của con thì không thể giải quyết hấp tấp như vậy. Nội không phản đối chuyện của con với thằng Thúc,

nhưng con láu táu quá nội không chấp nhận. Cứ để thời gian tìm hiểu thêm đi.

– Chuyện con thích người khác thì đâu có liên quan gì đến anh Trường đâu, sao nội không cho con dứt khoát với anh ta? Làm như vậy chẳng khác nào con lập lờ, người ta sẽ ghét con đó.

Bà Tịnh cười khan:

– Lần đầu tiên nội mới nghe con nói chuyện chín chắn, nhưng con chín chắn chỉ mới phân nửa, cho nên đừng làm gì khuấy động đến người lớn. Nếu con láu táu thì nội bỏ mặc con luôn đó.

Vương Lan rầu rĩ:

– Vậy là con thương người này mà phải đính hôn với người kia, như vậy con hư quá rồi.

– Lúc trước gia đình thằng Thúc bước tới thì con không chịu, con lôi kéo thằng Trường vào để qua mặt gia đình. Bây giờ vừa gặp lại thằng Thúc chưa đầy một tháng đã bảo là thương, như vậy con có chứng chặc chưa? Nội mà nghe lời con thì nội còn ra gì nữa hả?

Thấy mặt Vương Lan tiu nghỉu, vừa thất vọng vừa bất mãn, bà làm ngơ như không hiểu:

– Con tưởng nói tới nói lui với người lớn là dễ lắm sao? Nếu lúc trước chỉ gom gọn trong chuyện hai đứa thì được. Bây giờ người ta đã đưa gia đình tới, chỉ mới hơn tháng mà đã đòi hủy bỏ lễ hỏi, làm vậy coi được không? Nội không muốn con có thời gian tìm hiểu kỹ thằng Thúc rồi quyết định cũng chưa muộn.

Vương Lan nói một cách âm ức:

– Tại nội hết đó, tự nhiên nội bảo anh ta đưa gia đình tới. Nếu không vì nội thì mọi chuyện không khó xử vậy đâu.

– Vậy nếu không gặp lại thằng Thúc, liệu con có đòi hủy bỏ đính hôn với vậy không?

Vương Lan ngắc ngứ làm thỉnh rồi cố thanh minh:

– Có chứ nội, con không thích anh ta mà.

– Không thích mà buông xuôi nhận lời gia đình người ta. Thật ra, nội không hiểu con muốn gì nữa nhưng nội thì hiểu thằng Trường, nói nghiêm chỉnh, chứ không coi chuyện này là đùa đâu.

– Nhưng con thì không coi là nghiêm chỉnh.

– Nếu vậy thì con cũng phải chịu trách nhiệm về việc mình làm, không được ích kỷ như vậy.

Không đợi Vương Lan nói thêm, bà khoát tay:

– Con ra ngoài đi, nội muốn nằm nghỉ một chút!

Vương Lan tiu nghỉu đi ra ngoài. Cô không về phòng mình mà đi lơ thơ xuống sân. Ngồi một mình ở băng đá, cô nghĩ về chuyện của mình một cách

chán nản. Tưởng như mình đã lớn, đã từng quyết định cuộc đời mình. Cô cũng đã từng nói với Lâm Thúc rằng cô tự quyết định chuyện tình cảm của mình. Nhưng thật ra những gì cô có thể làm được là nói dối và cãi lời người lớn. Còn thì cái chính vẫn là người lớn quyết định.

Buổi trưa qua đi rồi chiều xuống, Vương Lan vẫn ngồi một mình trong sân suy nghĩ về tất cả những gì đã xảy ra quanh mình. Cuối cùng, cô chợt nghĩ ra điều căn bản nhất, tại sao mình không nói chuyện một cách thẳng thắn và nghiêm chỉnh với Hoàng Trường?

Từ đó đến giờ, cô chỉ biết cúi gằm và để anh ta dẫn dắt câu chuyện theo ý anh ta. Cô đã quá con nít khi đốp chát với anh ta. Mà như vậy thì có lợi gì ngoài chuyện làm trò cười cho anh ta? Tại sao không cư xử như một cách bình đẳng và thiện ý? Biết đâu như vậy sẽ có kết quả hơn?

Vương Lan chậm rãi đi lên phòng. Cô ngồi xuống bàn, từ từ bấm số máy của Hoàng Trường. Cô chờ chuông với vẻ mặt tĩnh lặng. Khá lâu sau mới nghe tiếng anh trong máy, giọng có vẻ ngạc nhiên:

– Tôi đây, gọi tôi có chuyện gì không?

Vương Lan cố giữ cho giọng mình nghiêm nghị:

– Tối nay anh có rảnh không?

– Lúc nào cũng có thể rảnh và lúc nào cũng có thể bận. Cô gặp chuyện gì rắc rối nữa phải không? Nói đi!

– Tôi không gặp rắc rối gì cả, chỉ muốn mời anh đi uống cà phê. Tôi có chuyện cần nói với anh.

Hoàng Trường im lặng hơi lâu rồi lên tiếng:

– Tối nay gặp nhau ở đâu?

– Anh đừng nói với anh Toàn được không?

– Đừng nói nhiều, gặp nhau ở đâu đây? Máy giờ?

Giọng anh ta có vẻ lạnh lùng, nhưng Vương Lan không ngốc đến nỗi không nhận ra. Cô không bức lắm, dù sao anh ta quạu quọ vẫn dễ chịu hơn là bùng nổ. Và cô trả lời một cách không dè dặt cũng không cau gắt:

– Bây giờ, tôi sẽ chờ anh ở quán Lam, anh biết chỗ đó không?

– Biết.

– Anh đừng nói gì với anh Toàn nhé!

Hoàng Trường không trả lời. Vương Lan hơi bị hẫng khi anh ta tắt máy ngang như vậy. Bản năng làm cô nổi nóng muốn gọi điện chỉ trích anh ta một trận, nhưng nhớ ra là mình cần phải chín chắn nên cô lặng lẽ nuốt cơn tức vào lòng.

Buổi tối, Vương Lan cố ý đến thật đúng giờ để thể hiện thiện ý của mình. Nhưng khi cô đến thì đã thấy Hoàng Trường ở đó. Anh ta ngồi ở bàn khuất góc phòng, một vị trí yên tĩnh cần cho những câu chuyện nghiêm chỉnh. Anh ta có vẻ lặng lẽ với ly cà phê trước mặt.

Vương Lan đi thẳng đến bàn, ngồi xuống đối diện với Hoàng Trường. Anh ta chỉ khoát tay ra hiệu chứ không nói gì. Trong bóng tối, vẻ im lặng của anh ta làm Vương Lan có cảm giác mình đang hẹn hò với một người lạ. Một người mới quen đầy bí ẩn chứ không phải cái tên hay bông đùa thường xem cô như con gấu bông để anh ta nghịch ngợm khi buồn.

Thái độ của anh ta làm Vương Lan tự nhiên đâmra mặt thoải mái, nếu không muốn nói là ngượng nghịu. Thế là cô cũng ngồi im.

Thời gian đi qua lặng lẽ. Ly nước trước mặt Vương Lan còn nguyên, đá dần tan, những giọt nước chảy dọc theo thành ly... Ngồi im cả buổi, vậy mà không ai nói với ai câu nào. Lần đầu tiên hai người ngồi trước mặt nhau mà không có không khí gây hấn. Vương Lan không biết Trường có thấy khác lạ không. Còn cô thì cứ có cảm giác lạ lẫm như mình ngồi trước mặt một người chưa từng quen.

Cô khẽ liếc nhìn đồng hồ trên tay. Nãy giờ gần một tiếng rồi. Chẳng lẽ Trường không có ý định nói chuyện? Anh ta phải nói gì đi chứ, bình thường anh ta nổ lắm mà.

Cô định nói thì anh ta chợt lên tiếng:

- Cô hẹn tôi đến đây chẳng lẽ chỉ để ngồi im, có chuyện gì nói đi!
- Vậy anh có chuyện gì cần nói với tôi không?
- Có.
- Vậy sao anh không nói?
- Cô chủ động hẹn chứ có phải tôi đâu.

Vương Lan hơi cau mặt. Khi ở nhà, cô đã hình dung sẽ nói với anh ta rất nhiều, nhưng bây giờ lại quên hết và không biết bắt đầu từ đâu. Vì vậy mà cô trở nên lúng túng.

Hoàng Trường chợt cười khẽ:

- Vì muốn nói một chuyện mà cô thấy hơi ác nên cô phải chọn thái độ hòa nhã cho lương tâm đỡ áy náy phải không? Cô thì lúc nào cũng vậy thôi.

Vương Lan ngo ngoáy định phản đối, nhưng anh ta đã nói tiếp:

- Có phải cô muốn nói chuyện về chúng ta không? Nói thẳng ra là cô muốn tuyên bố chia tay. Thật ra, chúng ta đã có gì với nhau đâu mà dùng từ chia tay, đúng không?

Vương Lan hơi ngẩn người nhìn Trường:

- Sao anh biết tôi sẽ nói chuyện này?
- Lần trước cô làm hùng làm hồ với tôi, có gốc mấy tôi cũng đoán ra.

Vương Lan hỏi một cách hồi hộp:

- Anh đã biết trước?
- Tất nhiên.
- Thế anh có đồng ý không?

Trường đáp ngắn gọn:

– Không.

– Cái gì?

Vương Lan vô tình nghiêng hẳn người tới phía trước, hai mắt mở to với vẻ ngạc nhiên. Ngạc nhiên cùng cực. Cô không khi nào hình dung anh ta có thể phản ứng như vậy. Cô lắp bắp:

– Có phải anh muốn làm khó tôi vì tôi làm anh tự ái phải không?

– Cô thích anh ta lắm à? Nhanh vậy sao?

Trong một phút, Vương Lan không hiểu ngay được, cô hỏi theo quán tính:

– Anh nói ai?

– Tôi biết chuyện của cô với người mà cô đã chạy trốn. Giờ cô quay lại thích anh ta rồi phải không? Vội vàng quá vậy?

Vương Lan ngồi ngả người trở lại, cô nói với vẻ khó chịu:

– Đó là chuyện riêng của tôi, tôi không thích anh can thiệp. Chỉ một bà nội với anh Toàn cũng đủ làm tôi chết dở, thêm cả anh nữa thì tôi mệt lắm.

Hoàng Trường không hề bị xúc phạm, anh nói điềm nhiên:

– Nếu cô là ai khác thì chuyện đó không liên quan gì đến tôi. Tính tôi không thích để mắt nhìn chuyện người khác lắm đâu. Nhưng vì tôi đã đưa gia đình tới làm quen với nhà cô, nên không thể chia tay một cách vô tư như vậy được.

Anh hơi nhấn giọng:

– Cô đừng có cư xử nông nổi như vậy!

– Nội tôi cũng đã mắng tôi rất nhiều, ai cũng bảo tôi làm vậy là ích kỷ.

Nhưng thật ra chúng ta đâu phải có chịu trách nhiệm về nhau đâu.

– Có chứ, cho dù ban đầu chỉ là dối gạt người lớn, nhưng chúng ta đã để cho mình đi quá xa. Và dù muốn dù không thì mỗi người đều phải chịu trách nhiệm việc làm của mình.

– Chúng ta không ưa nhau, trách nhiệm gì bây giờ chứ? Tại sao cứ phải bắt mình trói buộc vì chuyện vô lý như vậy?

– Bảo là không ưa nhau thì không đúng! Tôi rất thích cô, nếu không thích thì dù nội cô có giết chết tôi cũng không đồng ý đến hỏi cưới cô.

– Anh nói gì?

Vương Lan chỉ hỏi được như vậy rồi ngồi chết lặng. Cô nhìn trân trân vào mặt Trường, cố hiểu xem anh ta đùa hay thật. Nhưng anh ta không đùa, mặt anh ta không có vẻ gì là giễu cợt hay nói xóc. Lần đầu tiên cô thấy một sự nghiêm chỉnh chưa từng có, nghiêm chỉnh đến mức chân thành. Nhưng thật lạ, cô chỉ thấy ngạc nhiên chứ không vui chút nào.

Hoàng Trường nói một cách thật lòng:

– Tôi thích những cái hay và chấp nhận luôn cả những cái dở của cô. Tôi thích chiều chuộng cô, cư xử nhẹ nhàng với cô. Nhưng cô lúc nào cũng bắt tôi phải làm điều ngược lại, cách cư xử đó không thú vị chút nào.

Vương Lan vẫn im lặng ngó Trường chăm chăm, đầu óc rối tung lên vì nửa tin nửa ngờ. Khi Quốc Toàn nói cô có hơi tin, nhưng sau đó nhìn cách đối xử bình thản của Trường thì cô định ninh là không có chuyện đó. Bây giờ chính miệng anh ta nói ra, dù là không đùa nhưng vẫn không thể tin. Có trời mới biết có phải đây là trò đùa mới của anh ta không?

Thấy vẻ ngờ vực của cô, Hoàng Trường có vẻ bị tổn thương nhưng vẫn nói nhẹ nhàng:

– Tôi đang tỏ tình với cô đó. Sau những gì cư xử với nhau, tôi biết cô sẽ không tiếp nhận nổi những gì tôi nói. Nhưng tôi chỉ có thể dừng từ này thôi. Tôi nghĩ cô sẽ cảm nhận được.

Vương Lan không thể và cũng không có ý muốn cảm nhận. Cô nói thẳng thắn:

– Tôi không nghĩ anh nói đùa, nhưng thật tình tôi không nghĩ giống như anh nghĩ về tôi. Xin lỗi!

Hoàng Trường hình như cũng đoán trước câu nói đó. Anh không có vẻ bị hụt hẫng lắm, mà ngược lại rất thản nhiên:

– Tôi biết cô không thích tôi, mà tôi cũng không chờ đợi cái gì hứa hẹn ở cô cả.

– Biết sao anh còn nói ra?

– Không thể không nói, dù sao nói để cô hiểu vẫn hơn là im lặng. Còn thì cô có quyền chọn lựa.

Vương Lan hơi khó chịu:

– Anh biết chuyện của tôi rồi phải không?

– Biết ở mức độ vừa phải.

– Anh lạ thật, đã biết mà vẫn cứ nói ra. Nếu là tôi thì tôi sẽ im lặng.

– Tại sao tôi phải im lặng buông xuôi khi mà tôi còn có thể có cơ hội giành giật? Tôi không buông xuôi đâu.

Vương Lan nhìn anh với vẻ mặt ảm đạm:

– Tôi rất cảm ơn nhưng anh có biết như vậy là làm khổ tôi thêm không?

Hoàng Trường mím môi:

– Tôi hiểu cô muốn nói gì nhưng tôi không dựa vào bất cứ ai trong nhà cô để gây áp lực với cô.

Anh ngừng lại, khẽ nhún vai:

– Tự tôi sẽ làm mọi cách chinh phục, không được thì thôi chứ nhất định tôi không dùng thủ đoạn đâu, cứ yên tâm.

Vương Lan nói với một chút trách móc:

– Anh nói vậy, nhưng lúc trước lại chịu đám hỏi, cái đó gần như là...

Hoàng Trường ngắt lời:

– Cái đó không phải là thủ đoạn, vì cả cô và gia đình cô đều buộc tôi phải làm vậy. Cô ngang ngược lắm.

- Nhưng lúc đó tôi bị bắt buộc, còn anh thì... đã có ý đồ.
- Không đâu, tôi cũng ở thế bị bắt buộc như cô. Nội biết tình cảm thật của tôi, nếu đã tới mức vậy mà tôi còn từ chối thì chẳng khác nào tôi coi thường cô và đùa giỡn luôn với bà nội. Cô có biết lúc đó tôi khó xử lắm không?

Vương Lan dăm chiêu:

- Anh mà cũng bị khó xử nữa sao?
- Cô nghĩ tôi tự do lắm sao? Thật ra, tôi cũng phải chịu áp lực của gia đình như cô vậy. Chỉ có điều là ba mẹ tôi không bắt tôi lấy ai cả. Thử nghĩ xem, tôi chưa ra trường, chưa có việc làm, vậy mà đòi đi hỏi vợ ai mà chấp nhận được chuyện đó.

Vương Lan hơi ngỡ ngàng nhìn Trường. Quả thật, nếu anh ta không nói ra thì cô sẽ không bao giờ biết chuyện đó. Cô đã quen thấy Trường đáp ứng vô tư những yêu cầu của cô nên không hình dung nổi anh ta cũng có những vướng mắc riêng. Điều này làm cô nghĩ đến đời tư của anh ta chứ không phải chỉ là sự quen biết mơ hồ như trước giờ cô vẫn biết.

Cô hỏi một cách dè dặt:

- Có nghĩa là anh đã từng bị gia đình phản đối?

Hoàng Trường im lặng gật đầu:

Vương Lan khẽ liếm môi:

- Tôi không biết chuyện đó, sao anh không kể với tôi?

Trường nhún vai:

- Tôi và cô có bao giờ nói chuyện nghiêm chỉnh với nhau quá mười câu đâu. Mà tôi thấy cũng không nhất thiết phải nói ra.

– Có lẽ chúng ta đã buông trôi theo cảm tính lâu quá. Tôi nghĩ, nếu lúc đầu chúng ta nói chuyện đứng đắn với nhau thì có lẽ chúng ta đã không ghét nhau như bây giờ.

Trường chỉnh lại:

- Không phải là chúng ta ghét nhau, chỉ có từ phía cô thôi. Còn tôi thì rất thích cô. Tôi không thể và cũng không muốn giấu điều đó nữa. Tôi chỉ muốn chúng ta hiểu đúng về nhau, đừng xem tôi như một người bông đùa nữa.

Vương Lan thở dài:

- Tôi rất muốn nhìn anh khác đi nhưng ngay bây giờ thì không thể. Và anh cũng đừng thích tôi nữa. Tôi nói thật đó, như vậy sẽ có lợi cho anh hơn.
- Trong chuyện tình cảm không thể tính đến được mấy hay thiệt thòi. Đừng khuyên tôi gì hết, cô không làm tôi đổi ý được đâu.
- Nhưng như vậy anh không vui mà tôi cũng khổ, tôi xin anh đó.
- Xin cái gì?
- Đừng thích tôi nữa, và cách thiết thực nhất là anh chủ động hủy bỏ đám hỏi. Tôi sẽ biết ơn anh nhiều lắm.

Hoàng Trường lắc đầu cứng rắn:

– Nếu muốn vậy cô hãy chủ động lên tiếng, đừng bắt tôi phải làm chuyện đó. Tôi thích cô và có thể chiều cô tất cả, nhưng nếu cô vẫn yêu cầu tôi coi thường bản thân mình thì không thể được.

– Nhưng...

– Cô về bây giờ chưa, tôi sẽ đưa về!

– Nhưng tôi nói chưa xong mà.

– Vậy thì sẽ ngồi lại, cô có thể nói bất cứ chuyện gì trừ chuyện đòi tôi chủ động rút lui. Tôi sẽ không nghe đâu và sẽ bỏ về lập tức đó.

Vương Lan hơi sững người nhìn Trường. Thật không ngờ anh ta có thể ngang như vậy. Cô tức mình ngồi im, rồi buột miệng:

– Anh không có một chút lịch sự nào sao?

– Có, nhưng tôi cũng có những nguyên tắc riêng của tôi.

– Nếu tôi thích người nào đó thì tôi sẽ hy sinh luôn cả cái tôi của tôi vì người đó, đó mới là tình yêu thật sự.

– Yêu thật sự khác với yêu mù quáng, đừng bắt tôi phải làm mấy chuyện đó.

Vương Lan nói thẳng:

– Nếu anh cứ như vậy, anh sẽ mãi mãi là người thất bại trong tình cảm.

Không phải chỉ riêng tôi mà sau này với người khác nữa.

– Nếu vậy thì đáng buồn thật. Nhưng tôi thật lòng khuyên cô, nếu cô cứ bắt người ta làm những chuyện vô lý thì rồi cô cũng sẽ là người thất bại. Sao không chịu suy nghĩ một chút vậy?

Anh ngừng lại một chút rồi nói thêm:

– Tôi biết cô đang đắm chìm trong tình cảm của riêng cô, và cô đang chọn lựa. Tôi không muốn dùng quyền lực ngăn cản cô, nhưng hãy coi chừng, liệu cô hiểu được anh ấy bao nhiêu mà sao vội vàng quá vậy?

Vương Lan nói ngang:

– Nếu đã yêu nhau thì gặp nhau năm phút người ta cũng có thể phải lòng nhau. Còn đã không cùng tần số thì có sống cạnh nhau cả trăm năm, hai người vẫn chỉ có thể đi trên đường song song mà thôi.

Hoàng Trường điềm nhiên:

– Đó cũng là một quan niệm hay, nhưng cái gì vội quá coi chừng dễ làm mình lóa mắt. Cô đừng dễ bị chói mắt vì hào quang của anh ấy. Tình yêu không phải chỉ có bao nhiêu đó đâu.

– Còn nhiều lắm, chẳng hạn như lá cách đối xử tôn trọng, lịch sự, tôi thích những cái đó lắm.

– Thế còn sự quan tâm?

– Anh ấy vẫn có đó chứ, nhưng nó rất dễ thương.

Nói xong, cô ngồi yên quan sát phản ứng của Trường. Cô biết anh thừa hiểu cô muốn so sánh anh với ai, muốn ám chỉ điều gì và muốn từ chối ra sao.

Thậm chí cô biết mình rất chua ngoa khi có cách cư xử thế này. Nhưng cô

không muốn thay đổi.

Cô nghĩ Trường sẽ tự ái hoặc nổi giận, nhưng anh ta không phản ứng gì ngoài vẻ mặt bình thản. Cô có cảm giác anh ta như một bức tường, không có cái gì chạm vào anh ta được.

Vương Lan không kiên nhẫn nổi nữa, cô đứng bật dậy:

– Nói chuyện xong tôi thấy gần anh chỉ càng thấy ghét thêm thôi.

Rồi cô rời bàn, bỏ đi một mạch ra cửa. Hoàng Trường ngồi im nhìn theo, không gọi lại cũng không có ý định đi theo cản. Dù không thích anh ta nhưng cái cách kiêu kỳ đó vẫn làm cô thấy tự ái. Và dù biết mình hơi quá đáng, nhưng cô vẫn thấy như vậy mới xứng với anh ta.

Chiếc Toyota màu kem thanh lịch ngừng lại trước cổng ngôi biệt thự phủ đầy hoa tigôn. Lâm Thúc nghiêng người qua mở cửa xe cho Vương Lan. Cô bước xuống, tò mò nhìn vào sân. Bên trong thấp thoáng bóng người đứng lẫn giữa những chậu kiểng. Nhạc văng ra tận ngoài đường với giai điệu nhẹ nhàng. Vương Lan chưa đến đây lần nào, nhưng nhìn thoáng qua không khí đó, cô thấy có cảm tình ngay.

Tối nay là sinh nhật của ca sĩ Minh Lệ. Vương Lan không nghe tên cô ta cũng chưa từng xem cô diễn lần nào, nhưng cô vẫn nhận lời đến đây vì đơn giản là cùng đi với Lâm Thúc.

Dạo này, anh rất hay đưa cô đến những buổi tiệc hoặc những nơi anh diễn với tư cách là người yêu của anh. Vương Lan không thích những buổi tiệc lắm, vì cô thấy mình không hợp với giới văn nghệ sĩ. Nhưng vì Lâm Thúc nên cô rất ít khi từ chối những buổi họp mặt đó.

Vương Lan khoác tay Lâm Thúc đi vào trong. Từ trong nhà, ca sĩ Minh Lệ đi nhanh ra đón hai người với vẻ linh hoạt đặc biệt. Cô đón nhận hộp quà trên tay Vương Lan, nụ cười tươi rói:

– Cảm ơn nhiều nhé, nhưng sự có mặt của anh Thúc lại là phần quá quý hơn tất cả đó. Được anh đến dự, em vui và hân hạnh lắm.

Lâm Thúc trả lời tao nhã với cử chỉ rất tao nhã:

– Anh cũng rất hân hạnh được đến đây làm quen với bạn bè, nhất là với Minh Lệ.

– Anh nói quá rồi! Một ngôi sao lớn mà xuất hiện ở đây thì em cũng được sáng theo, em mới là người hân hạnh đó.

Vương Lan thấy Minh Lệ có vẻ tôn sùng Lâm Thúc quá đáng. Nhưng điều đó cũng làm cô thấy thích thích. Đi đâu với Lâm Thúc, cô cũng được tỏa sáng nhờ hào quang của anh. Riết rồi cô đâm ra ghiền những lời tán tụng và vô cùng tự hào vì có người yêu sáng chói như vậy.

Vương Lan đưa mắt nhìn quanh sân. Cô thăm phước cách trang trí ở đây. Một buổi tiệc ngoài trời với những chi tiết được chuẩn bị chu đáo. Từ dãy bàn đầy những món ăn trang trí lộng lẫy đến những dây đèn tỏa ánh sáng ấm áp

tạo cảm giác thân mật. Và cả khoảng sàn nhảy ẩn dưới vòm cây ngọc lan rực rỡ ánh sáng, hương thơm phảng phất trong không khí. Vương Lan thường tổ chức sinh nhật ở nhà hàng, vui nhưng chẳng có gì đặc biệt, nên cô rất thích cách tổ chức của Minh Lệ.

Trong khi đưa mắt nhìn tò mò vào những người khách. Vương Lan chợt thấy Hoàng Trường từ trong đi ra cùng với một người mà cô đoán là bạn anh ta. Lập tức cô quay mặt nhìn chỗ khác rồi đứng lùi ra phía sau Lâm Thúc. Cô cố không để Trường nhìn thấy cô. Nhưng đã muộn, anh ta vô tình đi về hướng cô đang đứng. Vương Lan thấy mắt anh ta hơi nhướng lên khi gặp cô, có lẽ anh ta ngạc nhiên vì cô cũng đến đây.

Vương Lan thầm lo Trường sẽ đến nói chuyện với mình. Nhưng rồi cô thở phào nhẹ nhõm khi thấy anh ta rẽ sang hướng khác, không có vẻ gì là nhận ra cô.

Cả Minh Lệ và Lâm Thúc đều không nhận ra vẻ lúng túng của Vương Lan. Minh Lệ đưa hai người đi về phía dãy bàn, vừa đi cô vừa khoác tay Vương Lan một cách thân mật:

– Mình mời chủ yếu là bạn học cũ, còn giới ca sĩ thì ít lắm. Nãy giờ Lan có thấy ai quen không?

– Mình không thấy, chắc tại trời tối nên không nhìn rõ ai.

Nói xong câu đó, cô mới biết mình bị hớ. Ánh sáng thế này mà bảo không nhìn rõ ai thì chắc là cận thị nặng lắm. Cô thấy Minh Lệ cười như cho qua. Cô nàng tế nhị nên cô cũng không thấy què lắm.

Vương Lan kín đáo đưa mắt tìm Hoàng Trường, rồi hỏi Minh Lệ:

– Hình như Lệ học trường y phải không?

– Đâu có! Mình nghỉ học lâu rồi, ở nhà buồn nên đi hát cho vui thôi. Nhưng sao Lan hỏi vậy?

– Không có gì, tại mình thấy một người quen với anh mình.

– Anh Trường phải không?

– Ừ.

Minh Lệ nói vô tư:

– Ảnh là bạn của mình đó. Để lát nữa mình giới thiệu hai người nghe!

Vương Lan vội lắc đầu:

– Thôi đừng, mình chỉ biết sơ sơ người đó chứ không thân, giới thiệu làm chi.

Minh Lệ không để ý cử chỉ lúng túng của Vương Lan. Cô đến bàn, loay hoay pha ly nước trái cây. Vương Lan cũng định làm hai ly nhưng Lâm Thúc đã cản lại.

– Em thích uống gì?

– Em muốn uống cam.

– Để anh làm cho.

Trong khi Lâm Thúc quay về phía bàn thì Vương Lan đứng một bên chờ. Cô xoay người ra sau đưa mắt tìm Hoàng Trường với vẻ bối rối. Cảm giác vướng víu làm cho cô thấy lúng túng. Gặp anh ở đây mà làm như không quen thì không thể chịu nổi, có cái gì đó như là bứt rứt. Nhưng đến nói chuyện đúng như mối quan hệ bình thường thì cô ngại với Lâm Thúc. Những chuyện như thế này cô thật sự không biết ứng xử sao cho đúng. Nhưng sao Trường lại có thể là bạn của Minh Lệ nhỉ? Hai người đâu có cùng trang lứa với nhau lại cũng không học chung nữa. Thế thì làm sao có thể thân đến mức dự sinh nhật?

Vương Lan khẽ cau mặt, cố nghĩ mãi mà cũng nghĩ không ra. Cô quên mất là mình chẳng hề quen biết Minh Lệ, vậy mà mình cũng đang đứng ở đây. Mãi suy nghĩ, Vương Lan không để ý này giờ Lâm Thúc đang nhìn mình như quan sát. Anh chợt đưa ly nước đến trước mặt cô:

– Này giờ em nghĩ gì đây? Anh nhìn mà em cũng không hay.

Vương Lan cười cho qua:

– Em chỉ nhìn người ta thôi chứ không nghĩ gì hết.

– Em không nói thật rồi. Có phải em đang khó nghĩ không? Em có muốn đến nói chuyện với anh ta thì cứ nói, có gì đâu mà lúng túng.

Biết không giấu được, Vương Lan cười với vẻ biết lỗi:

– Anh đâu có muốn nói chuyện với anh ta.

– Nhưng em lúng túng không biết cư xử thế nào.

– Anh không vui phải không?

– Anh có quyền gì mà không vui. Thật ra, em với anh ta ràng buộc về pháp lý mà, anh ta có quyền đến bắt em về đó.

Rồi không hiểu nghĩ thế nào, anh khoát tay như lấp liếm:

– Minh Lệ trang trí buổi tiệc hay đó chứ?

Vương Lan nhìn quanh:

– Lúc mới vào là em thấy rồi. Em không quen với ai ở đây cả, anh có quen không?

– Không nhiều. Anh ít về đây nên giới ca sĩ ở đây anh không quen nhiều.

– Chắc anh với Minh Lệ thân nhau lắm phải không?

– Sao em hỏi vậy?

– Thì ít nhất là phải khá thân người ta mới mời dự sinh nhật.

– Cô ấy đến làm quen với anh trong một buổi tiệc sau đó có gặp nhau vài lần ở mấy buổi hòa nhạc.

Vương Lan thật sự ngạc nhiên:

– Chỉ là vậy thôi sao? Vậy mà em tưởng thân nhau hơn vậy nữa.

Lâm Thúc mỉm cười. Trong nụ cười đó, thoáng một nét kiêu hãnh mà anh vô tình bộc lộ:

– Cô ấy muốn có một ngôi sao trong buổi sinh nhật để khoe với bạn bè, anh

hiểu tâm lý đó mà.

Vương Lan lặng thinh. Cô cũng hiểu tâm lý đó nhưng khi chính Lâm Thúc nói ra thì cô không muốn. Cô muốn anh vô tư hơn hoặc có cái nhìn vị tha hơn và vượt lên trên những điều tầm thường đó.

Cô lặng lẽ nhấp ly nước trái cây và đưa mắt thờ ơ nhìn xung quanh. Bên cạnh cô, Lâm Thúc cũng im lặng nhìn mông lung. Chợt anh quay qua hỏi với vẻ nghiêm chỉnh:

– Em thích anh vì cái gì, Lan?

Bị hỏi bất ngờ, Vương Lan ngẩn người không trả lời ngay được. Cô giương mắt nhìn Lâm Thúc:

– Sao tự nhiên anh hỏi như vậy?

– Tại anh muốn biết.

Vương Lan suy nghĩ một lúc, rồi nói thật lòng:

– Ban đầu thì em thích anh vì anh quá nổi tiếng, đi với anh em rất hãnh diện. Sau đó thì em thích anh ở tính ga-lăng và lịch sự mà anh dành cho em.

– Hoàng Trường không lịch sự với em sao?

Vương Lan lắc đầu tư lự:

– Em với anh ta lúc nào cũng châm chọc khi gặp nhau, chưa bao giờ nói chuyện bình thường cả. Anh ta cũng không chăm sóc em như anh.

Nói đến câu đó tự nhiên Vương Lan nhớ lại buổi chiều mưa, Hoàng Trường đã đi theo phía sau để dắt xe cho cô suốt đoạn đường dài cả cây số... và những điều nhỏ nhặt khác anh ta làm mà cô không nhớ hết. Cô chợt thấy mình hơi bất công khi phũ phạn những điều đó. Nhưng vì ghét anh ta quá nên cô không công bằng nổi.

Cô quay qua nhìn Lâm Thúc thì thấy anh cười một mình. Cô hỏi một cách hoang mang:

– Anh có cho như vậy là xấu không?

– Không, anh thích cái cách nói thật của em. Có lẽ anh quen với những mối quen hệ giả tạo hào nhoáng, nên anh thích cái gì thật, mà ở em thì mọi chuyện đều rất thật.

Vương Lan định nói thì ngay lúc đó Minh Lệ kéo một nhóm bạn đến chỗ hai người, cô nhún chân một cái nhìn hết sức vui vẻ:

– Anh Thúc! Bạn em muốn làm quen với anh nè.

Không đợi Lâm Thúc trả lời, cô nói luôn với nhóm bạn:

– Tụi mày biết anh Thúc rồi phải không, nhưng cũng giới thiệu luôn há! Đây là một nghệ sĩ nổi tiếng từ Canada về, mới vừa rồi có bài báo viết về anh đó. Ai có nhu cầu xin ảnh thì đăng ký đi.

Lâm Thúc đứng hơi thẳng người, cử chỉ trở nên hòa nhã bất thình:

– Xin chào các bạn!

Minh Lệ đẩy một cô gái đến trước mặt Lâm Thúc:

– Đây là Kim Trâm, nói đang đi làm ở Long Hải. Tại hôm nay có anh nên nó mới chạy về dự sinh nhật em đó. Mấy năm trước để gì nó chịu khó lặn lội như vậy.

Lâm Thúc chưa kịp nói thì cô nàng đã chìa tay ra:

– Hân hạnh được bắt tay với một ngôi sao. Em đã đọc bài báo viết về anh rồi, ở ngoài anh đẹp trai hơn nhiều.

– Cảm ơn cô bạn rất nhiều.

– Công nhận anh Thúc hòa đồng ghê, nhìn anh chẳng có vẻ gì là ngôi sao cả. Vương Lan mỉm cười xen vào:

– Thế theo bạn, ngôi sao thì phải thế nào?

Kim Trâm chưa kịp nói thì một cô nàng khác xen vào:

– Nghĩa là hay lạnh lùng, không bao giờ chịu gần gũi mọi người vì sợ như vậy là bình đẳng với người ta.

Kim Trâm nói tiếp:

– Còn nữa, nói chuyện thì giữ khoảng cách vừa phải và có vẻ hạ cố ban ơn.

– Còn không ấy thì nói huyền thuyên về thành tích của mình.

Minh Lệ tổng kết:

– Nhưng anh Thúc thì chẳng bao giờ nói về mình, cũng không hạ cố, không xa cách... tóm lại là một nghệ sĩ chân chính.

Lâm Thúc vội xua tay:

– Đừng cho anh lên mây nữa, té đau lắm.

Cả bọn cười rần lên, giòn tan như pháo nổ. Mạnh ai nấy thì nhau nói và cười từng trận làm cho Vương Lan cũng thấy vui theo. Chưa có nhóm nào vui như chỗ Vương Lan đang đứng đến nỗi mấy nhóm khác cũng quay lại nhìn và từ từ nhập bọn mỗi lúc đông hơn.

Chợt một thanh niên từ ở đâu lách vào, giọng anh ta lè nhè nhưng rõ ràng đang rất cao hứng:

– Có chuyện gì vui vậy cho tôi nhập bọn với?

Anh ta xen vào cạnh Vương Lan và vô tình gạt mạnh để tìm chỗ đứng, đến nỗi Vương Lan lão đảo suýt té. Cô vội né qua một bên. Lâm Thúc cũng đưa tay ra đỡ cô lại. Cử chỉ đó làm người thanh niên cười âm lên. Anh ta sỗ sàng choàng tay qua vai Vương Lan:

– Xin lỗi, anh xin lỗi người đẹp. Anh say quá, bỏ qua cho anh nghe.

Vương Lan vặn người tránh né và cố gỡ tay anh ra. Nhưng không được, tên say rượu chẳng những không có ý định buông cô ra mà ngược lại càng siết mạnh hơn. Anh ta nói với cái giọng lè nhè đến phát chán:

– Xin lỗi người đẹp nha, anh say quá...

Vương Lan cố cười lịch sự:

– Không sao đâu, chỗ đông người mà. Nhưng anh đừng làm thế này, phiền anh buông tôi ra đi.

– Ôm chút mà, làm gì dữ vậy người đẹp.

Mọi người đứng quanh thấy khó xử, người cười cười, người nói bông lơn:

– Ê! Thấy người đẹp là lợi dụng hả, vừa thôi ông!

Lâm Thúc nói một cách hòa nhã:

– Anh say rồi hay là anh vô nhà nằm nghỉ, tôi sẽ đưa anh đi.

Tên say rượu gạt tay anh ta:

– Say đâu mà say! Ở đây vui quá, cho tôi nhập bọn với, làm gì dữ vậy ông bạn.

Minh Lệ nhăn mặt với vẻ khó xử, cô nói như thanh minh với Lâm Thúc:

– Tên này mà say rồi thì quậy loạn xạ, anh đừng để ý nghe.

Lâm Thúc vẫn giữ nụ cười nhã nhặn:

– Có gì đâu.

Vương Lan bắt mắt nhìn Lâm Thúc. Đến mức thế này mà anh còn lịch sự thì thật vô lý. Với một tên say rượu nồng cuồng thế này, anh phải cứng rắn hơn, phải em mẽ bạo hơn với anh ta mới đúng. Chứ cứ nhũn nhũn như vậy thì hèn quá.

Vương Lan muốn Lâm Thúc làm cái gì đó giúp cô thoát khỏi tên say. Nhưng anh cứ cười cười không đúng lúc, khiến cô càng thấy khổ sở.

Minh Lệ nghiêm mặt nhìn người thanh niên:

– Thôi đi Hưng, uống cho lắm vào rồi quậy. Chỗ bạn bè làm ơn lịch sự giùm chút đi ông!

Anh ta huơ tay một vòng:

– Say đâu mà say, ôm người đẹp một chút mà, làm gì dữ vậy.

Cánh tay anh ta từ vai chuyển xuống eo Vương Lan, anh ta kéo cô sát vào người:

– Ra nhảy với anh một bản đi người đẹp.

Vừa nói, anh ta vừa kéo cô đi, không cách nào Vương Lan cưỡng lại được.

Lâm Thúc cũng không biết phải làm sao. Minh Lệ đi theo nhăn nhó:

– Ông làm gì kỳ quá! Buông người ta ra đi, bạn bè tôi mà nín kéo chẳng giống ai cả.

Mọi người quay lại nhìn nhìn, Vương Lan vừa tức vừa xấu hổ, cô cố gượng đứng lại. Nhưng như vậy chỉ càng làm cho anh ta kéo mạnh hơn. Và cả hai cứ giằng co giữa chỗ đông người nhìn rất mất thẩm mỹ.

Chợt Hoàng Trường đi đến, anh đứng trước mặt Hưng, gằn giọng:

– Buông người ta ra!

Hình như cách nói cứng rắn của anh làm Hưng què nên nổi nóng. Anh ta sùng sộ quát lại anh:

– Anh là cái quái gì mà xen vào chuyện người ta, đi chỗ khác đi.

Trường không buồn trả lời. Anh nắm vai anh ta bóp mạnh một cái:

– Đừng bắt người khác lịch sự khi mình không ra gì chứ!

Vừa nói, anh vừa đẩy Hưng ra sau khiến anh ta lảo đảo muốn té. Nhưng anh ta gượng lại được và nhào tới túm ngực áo anh lắc mạnh:

– Mày muốn gì?

Trường lăm lè gỡ tay anh ta ra nhưng không được. Anh định đánh anh ta thì Minh Lệ và hai người nữa vội kéo anh ra. Minh Lệ nói như năn nỉ:

– Thôi đi anh Trường, bỏ qua đi anh. Nó say quá, kệ nó đi!

Mấy người khác cũng kéo Hưng ra nhưng anh ta hung hăng đòi quay lại ẩu đả với Trường. Trường cũng định nện anh ta một trận, nhưng cũng bị bọn Minh Lệ giữ lại. Nếu mọi người không can quyết liệt thì có lẽ hai người đã đập nhau một trận toí bời.

Hưng bị mấy người bạn kéo đi mất. Trường nhìn theo một cách lăm lè rồi quay lại nhìn Vương Lan, vẻ mặt lạnh lùng như người xa lạ. Anh bỏ đi không nói một tiếng, có vẻ như rất tức.

Hưng đi rồi, mọi người còn bàn tán xôn xao. Mỗi người bình phẩm một câu, toàn là phê phán Hưng. Không ai nói về cách xử sự hơi bị hèn của Lâm Thúc. Chỉ có Vương Lan và anh là không nói gì cả.

Hai người đứng yên bên nhau, không khí như chùng lại, sượng sùng. Vương Lan thấy bị hụt hẫng kỳ lạ. Cô nhìn vẻ lúng túng của Lâm Thúc mà có cảm giác như có cái gì đó rơi vỡ. Anh vẫn cười giống như lúc nãy, giống như nụ cười tao nhã khi xuất hiện giữa chốn đông người. Nhưng nụ cười bây giờ trở nên không đúng lúc, nó giống như được đóng khuôn bằng sáp, vô hồn kỳ lạ. Bất chợt Vương Lan đưa mắt tìm Trường nhưng anh đã đi đâu mất. Lần đầu tiên cô thấy hụt hẫng khi không có Trường bên cạnh mình.

Lâm Thúc đến bàn lấy ly nước mới đưa cho Vương Lan, anh hỏi một cách săn sóc:

– Em có sao không? Uống nước đi!

Vương Lan cầm ly nước đưa lên môi một cách vô hồn, cảm giác trống rỗng chán nản cứ mỗi lúc lớn hơn. Cú sốc vừa rồi khiến cô không sao lấy lại thăng bằng được. Cô quay lại đặt ly xuống bàn:

– Em muốn về quá, anh về bây giờ chưa?

– Để anh đưa em về.

Cả hai định rút lui trong yên lặng nhưng giữa đường thì gặp Minh Lệ. Cô nàng có vẻ ngạc nhiên và tiếc rẻ:

– Anh Thúc với Lan đừng về mà, ở lại chơi chút nữa đi!

Vương Lan liếc qua nhìn Lâm Thúc. Thấy vẻ ngần ngại của anh cô bèn lên tiếng trước, giọng cởi mở nhưng rất cương quyết:

– Thôi, để mình về. Hôm nào rảnh, mình đến chơi với Lệ.

Minh Lệ nắm tay cô, bóp nhẹ:

– Chuyện lúc nãy kỳ hết sức. Biết vậy, mình đã không mời hẳn đến, xin lỗi bạn nghe.

Cô quay qua Lâm Thúc:

– Em xin lỗi nghe anh Thúc, làm anh khó xử quá phải không?

Lâm Thúc khoát tay:

– Có gì đâu, chuyện đó ngoài ý muốn mà, anh không chấp nhật những người say đâu.

Minh Lệ cười với vẻ ái ngại:

– Anh Thúc hiền ghê.

– Ủ, tính anh không thích gây hấn hay bạo lực với ai cả.

Minh Lệ vẫn nói với vẻ bực mình:

– Tên Hưng này vô duyên hết mức. Ngày mai, em sẽ gọi điện giũa cho hấn một trận. Em đâu có ngờ hấn uống say mềm như vậy. Nếu anh Trường không trị tới bến thì chắc hấn còn quậy nữa, khổ hết sức.

Hình như câu nói đó làm Lâm Thúc chạnh lòng, nên anh không nói gì. Lần này thì anh chủ động kéo Vương Lan đi sau khi đã chào từ giã một cách quá lịch sự với Minh Lệ.

Khi ra xe, anh vẫn chu đáo mở cửa cho Vương Lan nhưng bây giờ cử chỉ ga-lăng đó không làm cô thấy vui nữa. Chuyện lúc nãy đã để lại một sự hụt hẫng quá lớn. Những săn sóc hình thức đó có ý nghĩa gì ngoài việc làm người ta được mơn trớn lòng kiêu hãnh? Trong khi lúc cô cần được bảo vệ thì anh lại không biết làm gì cả. Mà những cử chỉ hào nhoáng thì đâu có làm người ta sống thiết thực.

Ngồi bên cạnh Lâm Thúc mà Vương Lan cứ im lặng nhìn ra đường. Hình như anh cũng nhận ra thái độ khác lạ của cô nên anh có vẻ thiếu tự nhiên. Mấy lần anh gợi ý nói chuyện, nhưng Vương Lan có vẻ như không muốn nghe. Cuối cùng, anh hỏi thẳng:

– Hình như chuyện lúc nãy làm em không vui phải không?

– Không có gì, bình thường.

– Nãy giờ em có thái độ rất khác, hình như em không muốn nói chuyện với anh.

Vương Lan trả lời gượng gạo:

– Đâu có gì, tại em hơi mệt thôi.

Lâm Thúc không ngạc nhiên đến nỗi không hiểu đó là thái độ tránh né. Anh biết rất rõ Vương Lan thất vọng vì hành động lúc nãy của anh. Và dù muốn dù không, tối nay anh cũng đã lấm ánh hào quang của anh đối với cô giảm sút rất nhiều.

Lâm Thúc cố tìm cách cứu vãn bằng một lời thanh minh vụng về:

– Thật ra, lúc đó anh cũng rất bực tên say đó, hấn sàm sỡ quá đáng, nhưng anh không muốn gây hấn giữa buổi tiệc như vậy.

Vương Lan quay lại, nói một cách bất mãn:

– Em lại quan niệm khác. Em sẽ rất lịch sự khi người ta lịch sự với em, còn

khi họ đã cư xử kém văn hóa rồi thì em sẽ cứng rắn ngăn chặn.

– Thật ra, lúc đó anh...

– Anh không dám làm gì cả vì anh sợ dùng bạo lực. Mà như vậy thì anh sẽ không còn là người thanh lịch nữa phải không?

– Em thông cảm cho anh. Thứ nhất, anh không quen cư xử thô bạo với người khác; thứ hai là... anh còn phải giữ tiếng, nếu anh đánh nhau với hắn thì...

Vương Lan lại ngắt lời:

– Thì anh sẽ bị dư luận bàn tán, anh sợ bị mất thân tượng. Em không biết nếu lúc này hắn đi xa hơn nữa thì em sẽ ra sao, kinh khủng thật.

– Nhưng lúc đó còn rất nhiều người, hắn sẽ không thể làm gì em được.

– Vậy nếu lúc đó không có ai khác, anh có dám can thiệp không?

– Tất nhiên là anh phải ngăn chặn nếu hắn làm quá đáng.

Vương Lan buông một câu thờ ơ:

– Em không tin.

Lâm Thúc làm thinh khá lâu rồi nói một cách chua chát:

– Tối nay anh làm em thất vọng lắm phải không? Càng thấy anh tầm thường thì em càng coi trọng người đã đính hôn với em vì anh ta đã làm hiệp sĩ cứu em, còn anh thì không.

Vương Lan im lặng. Câu nói đó làm cô hơi sững sờ. Một nghệ sĩ nổi tiếng, một tâm hồn sâu sắc, một tính cách thanh lịch... biểu hiện của một trình độ văn hóa tuyệt vời, rốt cuộc chỉ có thể là bề mặt thôi sao? Một người như anh mà nói câu đó thì còn có cái gì tầm thường hơn trong mắt cô chưa phát hiện?

Vương Lan buồn chán đến mức không muốn nói nữa. Cô cũng không hiểu sao mình dễ thất vọng như vậy. Tất cả những gì tốt đẹp làm cô chói mắt trước giờ bỗng nhiên biến mất chỉ vì một chuyện rất nhỏ. Tâm lý đó làm cô vừa hoang mang vừa căn nản, nhưng bảo chia tay thì cô hoàn toàn không có ý nghĩ đó.

Buổi tối, ngoài cửa sổ gió lùa vào phòng, mang theo hương thơm của hoa ngọc lan ngọt ngào dịu dàng. Vương Lan ngồi bên bà nội, yên lặng hít lấy mùi hương vào lồng ngực. Dạo này, Vương Lan hay qua phòng bà nội chơi. Những lúc có Quốc Toàn và Hoàng Trường đến thì căn phòng trở nên ồn ào và vui hơn. Còn thì chỉ có hai bà cháu ngồi thì thầm nói chuyện với nhau. Dù không có hai người kia đi nữa thì cô vẫn cảm nhận như họ chỉ đi đâu vắng và lát nữa sẽ trở về.

Tối nay cũng vậy, ngồi giữa hương hoa thoang thoảng, Vương Lan có cảm giác ấm áp và như chờ đợi một điều gì đó thân quen, mà cụ thể là gì thì cô không biết.

Cô chỉ biết rằng từ sau đêm sinh nhật Minh Lệ, cô thích ở bên cạnh bà nội như tìm một cảm giác gì đó an toàn. Như một sự tránh né nỗi chông chênh

trong lòng mình.

Vương Lan chột năm chúi đầu vào người bà nội, nói băng quơ:

– Hoa thơm ghe há nội.

– Ủ.

– Con thích ở phòng nội hơn phòng con, gió mát quá.

– Sao tự nhiên lúc này con đeo theo nội dữ vậy? Lúc trước, nội mà gọi một tiếng là tìm cách trốn đi chỗ khác. Con thế này, nội sợ nội sắp đi quá.

Vương Lan giãy nảy:

– Sao nội nghĩ vậy?

– Chắc con linh cảm gì đó nên mới quẩn luyến nội dữ vậy.

– Không phải vậy, chỉ tại con không sợ nội nữa thôi.

– Nội làm cái gì mà con sợ?

Vương Lan làm thinh. Điều này thì không sao nói ra được. Trước đây cứ thấy mặt cô là nội bắt phải cư xử thân thiết với Trường. Cô mà nguýt háy anh ta thì y như rằng bị giữa cho một trận nhức đầu, riết rồi cô đâm sợ ở gần bà. Bây giờ thì... sau chuyện xảy ra với Lâm Thúc, cô có cảm giác mình phạm lỗi. Và ở bên cạnh bà cô có cảm giác an toàn, mà định hình cụ thể lý do thì không được.

Vương Lan giấu biệt bà nội với Quốc Toàn chuyện đêm sinh nhật. Hình như Hoàng Trường cũng không kể với Quốc Toàn nên không thấy anh nói gì. Dù sao cô cũng cảm ơn cách im lặng của anh ta. Nếu anh ta nói với Quốc Toàn thì thế nào anh và bà nội cũng có ác cảm với Lâm Thúc, mà cô thì không muốn điều đó.

Không thấy cô trả lời, bà nội nhắc lại:

– Con sợ nội cái gì sao nội hỏi mà không nói?

Vương Lan chưa kịp trả lời thì thấy Quốc Toàn ngoài cửa đi vào, Hoàng Trường đi sau anh. Thấy hai người, tự nhiên Vương Lan vui hẳn lên. Bà Tịnh cũng cười với hai người:

– Sao hai đứa qua tới dữ vậy? Nãy giờ nội cũng có ý trông đây.

Quốc Toàn ngồi xuống cạnh giường:

– Hôm nay nội khỏe không?

– Khỏe, nhưng sao hai đứa qua tới quá vậy?

– Tại con chờ thằng Trường đi công chuyện về mới đi.

– Nếu bận quá thì thôi, khỏi qua cũng được. Có chuyện gì thì con Lan gọi điện được rồi.

Bà quay qua Vương Lan:

– Con xuống bảo nó mang chè lên đây:

– Dạ.

Vương Lan đi ra cửa. Trường cũng đứng dậy theo cô. Lúc ra ngoài hành lang, anh nói nhỏ:

– Tôi chờ cô ngoài ban công, lát nữa cô ra đó tôi muốn nói chuyện với cô. Vương Lan chưa kịp trả lời thì anh bỏ đi. Cô đứng ngẩn ngơ một lúc rồi đi xuống bếp. Một lát sau cô mới ra chỗ Trường. Đứng bên cạnh anh, cô hỏi với vẻ thiếu tự nhiên:

– Có chuyện gì vậy?

Trường vào chuyện một cách thẳng thắn:

– Nói về buổi tối ở nhà Minh Lệ đi, cô quen với cô ta lúc nào vậy?

– Không có quen.

Trường nhìn Vương Lan một cái rồi gật gù:

– Nghĩa là cô chỉ đi theo anh ta, hiểu rồi.

Wương Lan khó chịu:

– Nhưng chuyện đó cũng bình thường, có gì đâu.

Trường gằn giọng:

– Trong mắt tôi thì nó không bình thường chút nào.

Wương Lan hiểu nhưng cố tình né tránh:

– Vậy nó khác người ở chỗ nào? Chẳng lẽ đi với người quen đến dự sinh nhật bạn người đó là không được à?

– Nó không được ở chỗ anh ta không biết làm thế nào để bảo vệ khi cô gặp bất trắc. Chuyện đã đến mức như vậy mà cô không nhận ra sao? Cô ngốc nhiều hơn tôi tưởng đó.

Wương Lan cau mặt:

– Sao mà cứ gặp tôi là anh kiếm chuyện hoài vậy? Không châm chọc thì đã kích, nói chuyện với anh chán muốn chết được.

Hoàng Trường điềm nhiên:

– Cô hãy bỏ cách nói đó đi, chuyện này không phải nói rồi cho qua. Và tôi cũng không còn hứng thú gây với cô như lúc trước nữa. Nếu cô không nghiêm chỉnh được thì tôi sẽ bỏ về ngay và không bao giờ tới đây nữa.

Thái độ gay gắt đó làm Vương Lan hơi chùng lại, nhưng tự ái làm cô không muốn thừa nhận. Cô cau mặt:

– Anh đừng nghĩ đánh hôn là trói buộc được tôi. Đó chỉ là chuyện hình thức thôi, tôi không thích mất tự do đâu.

– Có lẽ tôi làm theo ý muốn của cô. Nhưng trước khi quyết định, tôi thử kiên nhẫn lần nữa xem sao.

Wương Lan thoáng thấy rung động, xao xuyến. Nhưng đang trong tâm trạng bất thường nên cô cứ phản ứng theo quán tính. Cô nói một cách đồng đánh:

– Tôi chúa ghét ai dùng quyền lực với tôi.

Trường không buồn đáp chất với cô nữa. Anh đứng yên suy nghĩ rồi nghiêm giọng:

– Nếu không chứng kiến cách xử sự của anh ta, có lẽ tôi còn tin lời cô. Còn tiếp tục hoài nghi về tình cảm bỗng bột mà cô dành cho anh ta. Bây giờ thì

tôi không còn nghi ngờ gì nữa, anh ta không hợp với cô đâu.

– Sao anh biết không hợp?

– Nhìn như vậy chưa đủ biết sao? Còn ai hiểu tính nết của cô hơn tôi chứ, ngay cả Quốc Toàn chưa chắc nó đã cảm nhận hết.

– Vậy bây giờ anh muốn gì?

– Tôi muốn cô phải quyết định rạch ròi, phải chia tay với anh ta. Còn không, chính tôi sẽ huỷ bỏ đám hỏi, chính tôi chứ không phải là cô.

Vương Lan nghe nhói trong ngực, nhưng vẫn làm ra vẻ phớt lờ:

– Nếu vậy thì tôi rất cảm ơn. Anh không hiểu hay cố tình không hiểu chúng ta chỉ là đóng kịch. Mà tôi thì không thể vì vở kịch đó mà làm theo yêu cầu vô lý của anh.

Hoàng Trường nói một cách kiên nhẫn:

– Cô tỉnh táo lại đi! Tôi không hiểu anh ta yêu cô vì cái gì nhưng cô thì không thể yêu mẫu người như vậy được.

Vương Lan tự ái:

– Nói vậy là tôi tệ lắm nên mới yêu người không ra gì phải không? Thế anh nghĩ anh cao hơn người ta à?

– Tôi không đem chuyện cao thấp hay địa vị ứng xử trong tình yêu. Tôi chỉ muốn nói đến sự hòa hợp, mà tính cách cô và anh ta giống nhau quá coi chừng cô sẽ vỡ mộng.

Vương Lan nhún vai:

– Tôi chưa từng thấy ai có tính cách giống nhau mà xung khắc nhau bao giờ. Đừng có suy đoán lung tung như vậy.

Hoàng Trường hỏi thẳng:

– Sau buổi tối đó, cô không nhận ra là anh ta thiếu cái gì đó mà cô cần sao? Ngay cả chuyện đơn giản nhất là ngăn cản tên say nham nhỡ với cô mà anh ta cũng không làm được. Vậy thì gặp những chuyện lớn khác, anh ta sẽ để mặc cô tự chèo chống à?

– Anh đừng có nhìn một chuyện nhỏ mà phóng đại như vậy chứ.

Hoàng Trường nhún vai:

– Trừ phi cô nói dối. Còn thì tôi không tin cô có thể làm ngơ như không thấy gì. Nếu là tôi thì tôi sẽ thất vọng lắm.

– Còn tôi thì không chấp nhận những chuyện như vậy. Đã yêu nhau rồi thì phải biết vị tha chứ. Nếu người ta xấu một chút đã chia tay thì trên đời này thiên hạ chia tay nhiều vô kể.

– Tôi không nói đến chuyện đó, ai cũng có khuyết điểm cả. Và nếu thích ai thì tôi cũng chấp nhận luôn cả khuyết điểm của người đó. Nhưng khuyết điểm của anh ta thì thuộc về bản chất, cô sẽ khổ vì tính cách đó.

– Tôi không nghĩ xa như vậy. Hôm đó anh mà phản ứng gay gắt thì kỳ lắm. Người ta là một ngôi sao, làm gì cũng phải sợ tai tiếng chứ.

Hoàng Trường châm biếm thẳng thừng:

– Tiếng tăm quan trọng dữ vậy sao? Vì lo bảo vệ danh tiếng của ngôi sao mà anh ta chịu đứng nhìn cảnh người yêu bị tấn công. Ngôi sao thì không được tự vệ trước tình huống xấu vì lúc nào cũng phải lịch sự. Tôi thật không sao hiểu nổi, có lẽ vì tôi là người tầm thường.

– Tôi ghét cách châm chọc của anh lắm, anh biết không?

Hoàng Trường tỉnh bơ như không thèm nghe, anh nói tiếp:

– Trong trường hợp như tối đó, tôi thấy anh ta hèn nhất hơn là lịch sự.

Vương Lan tức mình gân cổ lên cãi:

– Ảnh không hèn nhất. Tính ảnh vốn quá nhẹ nhàng đa cảm, nên ảnh không chịu được cách cư xử thô bạo. Mà ảnh cũng không bao giờ thô bạo với ai cả, ảnh không giống như anh.

– Tôi thô bạo ở điểm nào vậy? Tiếc là tôi không nhớ nổi mình đã làm gì, nhắc lại xem.

– Chỉ một chuyện hay châm chọc của anh cũng đã làm người ta chết dở, nói gì là chuyện khác nữa. Bao nhiêu đó chưa đủ sao? Tra tấn tinh thần người ta còn tệ hại hơn là tạo hành...

Hoàng Trường ngắt lời:

– Không cần nói gì hết, tôi hiểu rồi. Nhưng chỉ vì như vậy mà cô dị ứng với tôi thì cô ngốc hết biết. Nếu cô như vậy thì tôi càng phải huấn luyện cho cô biết đùa. Nếu mỗi chuyện đều phải làm cho nó quan trọng thì mệt lắm đó. Trước một tình huống nặng nề, cười hay khóc thì cũng phải giải quyết. Sao không biết cười cho sự việc trở nên nhẹ nhàng, cô cứ chăm chăm như bà cụ khó tính thì không ai chịu nổi đâu.

Rồi không để Vương Lan mở miệng, anh nói tiếp luôn:

– Trở lại chuyện lúc này, tôi thấy anh ta chỉ là một người thụ động khoác lớp vỏ hào hoa phong nhã. Những người như vậy bình thường thì đầy hào quang rất đáng ngưỡng mộ, nhưng khi gặp bất trắc thì họ lại chẳng biết làm gì, thậm chí trở nên ngờ nghệch như đứa bé. Tính khí cô như lửa, cô chịu được người như vậy sao?

Vương Lan đỏ mặt tía tai vì tức:

– Anh hiểu gì về người ta mà nói như vậy? Giữa chỗ đông người toàn là bạn bè, người ta phải cư xử nhẹ nhàng chứ sao.

– Ngay cả trong trường hợp đó, tôi cũng không chấp nhận. Đa cảm nhẹ nhàng không có nghĩa là nhu nhược. Tôi thấy hôm ấy anh ta rất buồn cười. Chuyện đến mức như vậy mà cứ lúng túng. Thật ra, nếu cô quen với anh ta thì cô sẽ là người bảo vệ anh ta, cô chịu nổi điều đó không?

– Chịu hay không kệ tôi! Sao anh cứ nhảy bổ vào chuyện người ta như vậy, nói xấu người khác là không hay đâu.

Trường nhún vai:

– Không phải chỉ nói xấu, tôi đang phê phán anh ta đó. Tại sao tôi phải giả vờ lịch sự khen ngợi anh ta khi mà tôi thấy việc anh ta làm hết sức chướng mắt. Mà tôi cũng ngạc nhiên là cô không thấy, cô vị tha thật đó.

Vương Lan không chịu nổi nữa, cô quát nhỏ:

– Nếu anh kéo tôi ra đây để nói xấu người ta thì làm ơn im miệng cho, tôi vô đây.

Nói xong, cô quay ngoắt người định vào nhà, nhưng Trường đưa tay ra chặn lại:

– Tôi nói chưa xong, không được bỏ đi!

Giọng nói gằn gằn của anh có vẻ gì đó như đe dọa ngấm ngấm làm Vương Lan thấy chùng lại. Cô đứng yên, giọng bớt gay gắt hơn:

– Nếu anh cứ tiếp tục nói xấu người ta thì tôi không nghe đâu.

Khuôn mặt Trường lạnh lùng:

– Tôi phân tích tính cách anh ta cho cô thấy để cô lựa chọn. Tôi chỉ nói lần này thôi, sau đó dù cô có muốn tôi cũng không nói lại. Cô hãy dứt khoát với anh ta đi.

– Tại sao tôi phải nghe lời anh?

– Vì tôi không muốn kéo dài tình trạng này nữa. Tôi không muốn làm bình phong một cách ngu ngốc. Nếu cô cứ tiếp tục với anh ta thì tôi sẽ hủy bỏ đám hỏi. Còn lại mọi chuyện cô hãy tự giải thích với bà nội, tôi không muốn xen vô nữa.

Vương Lan thấy hoang mang ghê gớm mà không hiểu tại sao. Và cô chọn cách nói cứng để khóa lấp tâm trạng rối rắm của mình:

– Đã là đóng kịch thì việc gì anh phải nghiêm trọng như vậy. Anh làm như vậy, tôi cảm ơn rất nhiều.

– Nghĩa là cô vẫn tiếp tục đi xa hơn nữa với anh ta?

– Đó là chuyện riêng của tôi! Tôi không xen vào chuyện của anh thì anh cũng đừng nhảy bổ vào chuyện cá nhân người ta. Quá đáng lắm! Tôi vào được chưa?

– Được rồi.

Cách nói đó làm Vương Lan phải quay lại nhìn Trường một cái. Về mặt anh có cái gì đó làm lì rất đáng sợ. Nó làm cho cô có cảm giác bị đe dọa.

Cô thấy trong lòng hơi xốn xang và rất muốn hỏi một điều gì đó. Nhưng bước chân đã đưa cô vào nhà theo quán tính. Cô rất muốn Trường gọi lại nhưng anh chỉ đứng im nhìn xuống dưới. Cứ chỉ đó làm cô thất vọng và chán ngán lạ kỳ.

Vương Lan đi vào phòng bà nội. Quốc Toàn đang nói chuyện với bà. Thấy cô, anh ngừng lại và hỏi một cách tò mò:

– Trường đâu?

– Ở ngoài kia.

Quốc Toàn nhìn vẻ ỉu xiu của Vương Lan, rồi nhìn ra cửa:

– Hai đứa mới nói chuyện gì phải không? Có gì quan trọng không?

– Không có.

– Sao em buồn thiu vậy?

– Em đâu có gì đâu mà buồn.

Toàn không hỏi gì nữa nhưng Vương Lan rất khó chịu. Cô định bỏ về phòng thì vừa lúc đó thấy Trường bước vào nên mới ngồi im. Cô nhìn phớt qua anh ta, gương mặt anh ta bình thường như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng trong vẻ bình thường đó có một cái gì đe dọa ngấm ngấm đối với cô. Hình như anh ta đã quyết định làm một điều gì đó, có lẽ là sẽ dứt khoát tình trạng nhập nhằng từ trước giờ. Điều đó làm cô thấy lo, nhưng không biết làm sao. Suốt buổi tối, Vương Lan ngồi im nghe mọi người nói chuyện. Không ai để ý về im lặng khác thường của cô, Trường vẫn giữ thái độ bình thường cho đến lúc về. Hôm nay hai người về khá khuya, Vương Lan tiễn xuống tận cổng. Cách nhiệt tình bất ngờ của cô làm Quốc Toàn buông một nhận xét hết sức chính xác:

– Lâu lắm rồi mới thấy cô Lan tiễn khách chu đáo như vậy. Anh thấy lạ thật.

Anh quay qua Trường, nháy mắt:

– Mà có thấy lạ không Trường?

Trường phì cười:

– Nhân vật này luôn làm những chuyện khác thường. Cho nên khi cô ta đột ngột chu đáo thì cũng không có vẻ gì ngạc nhiên cả.

Theo bản năng, Vương Lan hứ một tiếng rồi quay vào nhà. Vừa đi cô vừa cười một mình. Cô nhận ra đây là lần đầu tiên Trường nói về mình mà cô thấy vui hơn là bực.

Nhóm sáu người ngồi quanh chiếc bàn tròn nhìn ra biển. Buổi tiệc hải sản trên bàn đã vơi đi, mọi người đã say lâng lâng nhưng chẳng ai muốn rời bàn. Buổi chiều, mặt trời thả những tia nắng yếu ớt xuống mặt biển rồi chìm dần ở chân trời. Bóng tối bắt đầu phủ xuống. Càng về đêm, mặt biển càng trở nên bí hiểm như có gì đó dễ sợ. Và điều đó lại tạo cho mọi người cảm giác thú vị mới, cảm giác sợ sợ lẫn an toàn.

Vương Lan chậm rãi hớp từng ngụm nước, mắt nhìn mông lung ra xa. Xung quanh cô, mọi người vẫn nói chuyện như pháo nổ nhất là Lâm Thúc. Ít khi nào thấy anh vui quá mức như vậy. Hôm nay anh nói rất nhiều, cười rất nhiều và đùa giỡn cũng rất nhiều làm Vương Lan thấy ngạc nhiên như mình vừa phát hiện một tính cách mới nơi anh. Cô đã quen thấy Lâm Thúc nhẹ nhàng lịch thiệp, tuy vậy, cung cách sôi nổi của anh cũng không làm cô dị ứng lắm.

Câu chuyện càng lúc càng bớt sôi nổi. Sau một ngày chơi thả thê trên sóng nước, ai cũng thấy thấm mệt nhưng ai cũng có tâm trạng mê chơi nên không

ai muốn về phòng.

Vương Lan bắt đầu thấy lạnh. Cô khoanh tay co ro trước ngực. Lâm Thúc thấy vậy bèn choàng tay qua vai cô:

– Em mệt không hay là anh đưa em về phòng nghe.

Minh Lệ che miệng ngáp dài:

– Em cũng mệt quá trời. Thôi về nghỉ!

Mọi người lần lượt rời bàn trở về khách sạn. Vương Lan đi sau với Lâm Thúc nên về sau cùng. Khi cô lên phòng thì Minh Lệ đang trong phòng tắm. Cô mệt mỏi buông sập người xuống giường. Cô chỉ định nằm một chút nhưng rồi lại ngủ thiếp lúc nào không hay.

Tiếng rơi vỡ của chiếc ly làm Vương Lan giật mình mở mắt. Cô chống tay ngồi lên, đưa mắt nhìn quanh. Đèn trong phòng còn sáng, cô thấy Lâm Thúc đang loay hoay pha nước gì đó bên bàn. Cô hỏi một cách ngạc nhiên:

– Minh Lệ đâu rồi anh Thúc? Mấy giờ rồi?

– Gần mười một giờ.

– Minh Lệ đâu rồi sao anh lại ở đây?

Lâm Thúc có vẻ không muốn trả lời, anh cúi xuống nhặt những mảnh thủy tinh dưới sàn một cách chăm chú như không nghe câu hỏi của Vương Lan.

Buộc lòng cô phải hỏi lớn hơn:

– Anh có biết Minh Lệ đâu không?

– Cổ qua bên kia rồi.

– Qua bên đâu?

– Lúc nãy cổ nhờ anh qua với em, hình như là đang ở bên phòng thẳng Hải.

– Sao lại như vậy, chẳng lẽ nó bỏ em ở đây một mình à?

– Vì vậy nên anh mới qua với em.

– Thôi khỏi đi, anh cứ về phòng anh đi. Em ở một mình cũng được.

– Nhưng bỏ em một mình, anh không yên tâm.

Vương Lan bước xuống giường, định vào phòng tắm nhưng Lâm Thúc đã cầm ly nước kê tận miệng cô:

– Em uống nước đi.

Vương Lan né đầu như tránh cử chỉ quá thân mật đó. Cô hơi đẩy tay Lâm Thúc ra:

– Anh cứ để đó cho em, đừng làm như vậy!

Lâm Thúc vẫn cố nài ép:

– Uống một chút đi, một chút thôi cũng được mà.

– Không.

Khi nói xong, cô nhìn thẳng vào mắt Lâm Thúc, và cảm nhận một ánh lửa rất kỳ lạ trong cái nhìn của anh. Một điều gì đó rất đáng sợ. Thốt nhiên sự nghi ngờ lóe lên trong đầu cô. Và cô vụt đứng dậy, hất văng chiếc ly ra khỏi tay Lâm Thúc.

Anh sững sờ nhìn chiếc ly vỡ tan dưới gạch. Sự thất vọng lóe lên trong mắt, còn Vương Lan thì run cả người vì sợ. Cô cố trấn tĩnh như không có gì lạ trong sự cố nhỏ vừa xảy ra:

– Để em gọi người lên dọn!

Cô định bước tới bấm chuông nhưng Lâm Thúc đã cản lại:

– Đừng cho người vào, để anh dọn cho!

Và anh cúi xuống một cách vội vàng khi nhặt những mảnh vỡ. Vương Lan đứng yên quan sát. Trong cử chỉ của Lâm Thúc có cái gì đó rất thiếu trong sáng, rất mờ ám. Và cô một lần nữa khẳng định sự nghi ngờ của mình là đúng. Có điều cô không biết trong chiếc ly đó có bao nhiêu thuốc mê, liều lớn hay nhỏ. Sự phán đoán đó làm cô run lên từng cơn, không tin mình đang đối diện với một sự đồi bại.

Chờ Lâm Thúc dọn dẹp xong, cô nói một cách dứt khoát:

– Em mệt lắm, em muốn được yên tĩnh một mình. Anh về phòng đi!

– Tất cả mọi người đều có bạn với nhau, mà anh và em thì cũng đâu có xa lạ, sao em cư xử với anh như vậy? Anh thấy mình có vẻ là người cưỡng bức quá.

– Em không nghĩ anh là người như vậy nhưng thật tình là em không quen và cũng không chịu được cách chơi thác loạn thế này. Nếu biết vậy, sáng nay em đã không nhận lời đi chơi rồi.

Lâm Thúc chột cười:

– Một là em lạc hậu, hai là em giả vờ không hiểu hoặc cố tình làm cao với anh. Em thấy đó, bốn người kia đi thành đôi với nhau, chẳng lẽ Minh Lệ chịu ở cùng phòng với em sao?

Vương Lan nói như quát:

– Nhưng sáng nay cô ta đã nói như vậy.

– Anh không biết cô ta nói gì nhưng nhìn cách đi là em phải hiểu. Em có những phản ứng làm người ta khó xử quá.

– Nếu em làm anh mất vui thì em xin lỗi, nhưng em không thể chấp nhận thế này. Anh cứ ở đây, em sẽ xuống đăng ký phòng khác.

Nói xong, cô đi ra cửa nhưng Lâm Thúc đã kéo ghì cô lại:

– Không được!

Và với một động tác nhanh nhẹn đến bất ngờ, anh đẩy Vương Lan ngã xuống giường, cố tìm môi cô.

Hành động bạo lực đó làm Vương Lan tức giận đến tột cùng. Cô vùng vẫy quyết liệt và bước xuống giường nhưng cô vấp phải tấm drap vướng dưới chân giường và ngã nhào qua bàn, đầu đập vào và hoàn loạn.

Vương Lan cố gượng ngồi lên. Trong tư thế bám víu đó, tay cô vô tình chạm vào chiếc camera đặt ở góc bàn, làm nó rơi cách xuống sàn. Cô cúi xuống nhặt lên xem rồi quay phắt lại nhìn Lâm Thúc, vẻ ghê tởm mênh mông:

– Cái gì đây? Anh có thể làm được cả chuyện này hay sao? Thật kinh khủng, đúng là con ác mộng.

Rồi không làm chủ được mình, cô thẳng tay ném cái máy vào người Lâm Thúc:

– Đồ dê tiện!

Lâm Thúc né qua một bên, chiếc máy văng vào thành giường rơi dội xuống nệm. Ông kính bị văng qua một bên lăn lóc. Lâm Thúc nhìn nhìn rồi sầm mặt. Giọng anh ta thay đổi đến không ngờ:

– Tại cô buộc tôi phải làm như vậy. Nếu cô không trở mặt thì tôi không phải dùng cách này, đâu có thú vị gì.

– Một nghệ sĩ nổi tiếng là thanh lịch, lại có thể làm những chuyện này thì thật kinh khủng. Sao anh lại tự hủy hoại danh tiếng của mình như vậy.

Lâm Thúc cười tự tin:

– Cô dám nói chuyện này với mọi người không? Chỉ sợ người yêu cầu giữ kín là cô chứ không phải là tôi.

Vương Lan cứng họng làm thinh. Giờ đây cô mới thấm thía sai lầm của mình. Lẽ ra cô không nên nhận lời đi chơi thế này. Lẽ ra cô phải cứng rắn dứt khoát ngay từ buổi tối sinh nhật của Minh Lệ khi mà cô đã không còn thích Lâm Thúc nữa. Vậy mà cứ dửng dưng chưa dứt khoát. Thà chia tay lúc đó mà còn giữ lại một chút tốt đẹp. Bây giờ thì tất cả đã trở thành ghê tởm, chán ghét. Tại sao phải đợi tới nông nổi này cô mới sáng mắt chứ?

Vương Lan nhìn Lâm Thúc một cách khinh bỉ:

– Anh nói đúng, tôi sẽ không dám nói chuyện này với ai. Nhưng trong mắt tôi bây giờ anh còn tệ hơn cả con số không. Thật tiếc cho anh!

Lâm Thúc nhún vai:

– Đã đến mức này rồi thì tôi cần gì sự tôn sùng của cô. Tôi biết rồi cô sẽ chia tay với tôi và sẽ quay lại với người đã đính hôn với cô. Đâu có dễ dàng như vậy.

Anh ta ngừng lại và nói một cách hằn học:

– Chỉ một chuyện nhỏ vậy mà cô đã quay ra trở mặt với tôi. Mỗi lần gặp tôi, cô miễn cưỡng như là bị cưỡng bức. Tôi kiêu hãnh lắm, không đời nào tôi chịu để ai đá mình dù đó là một mỹ nhân.

– Nếu như anh cứ như vậy thì sẽ có nhiều người khác đá anh đó.

Lâm Thúc trừng mắt nhìn Vương Lan, nhưng không trả lời cô mà chỉ nói tiếp ý nghĩ của mình:

– Con người ai không có khuyết điểm. Cô muốn tôi là thánh cũng đâu có được, cô có làm thánh nổi không?

– Tôi không cần một vị thánh, tôi chỉ cần một người có thể bảo vệ tôi. Một người biết làm chủ lấy mình trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

– Cho nên cô bị xiêu lòng vì hành động hiệp sĩ của anh ta chứ gì? Chỉ một

chuyện nhỏ như vậy mà cô đã xiêu lòng, sao tình cảm của cô dễ thay đổi vậy?

Thấy Vương Lan không trả lời, anh ta mĩa mai:

– Coi chừng cô bị chói mắt vì kiểu anh hùng rơm của anh ta, rồi sau đó cũng hối hận như với tôi. Chẳng phải cô cũng đã phải lòng tôi vì hào quang sao?

– Anh ấy không rơm như anh nói đâu. Người đó đã từng giúp tôi khi tôi gặp khó khăn, chẳng bao giờ người ta tỏ ra hào hoa, nhưng những gì tôi nhận đều rất thiết thực. Nếu không có anh ấy, chắc tôi sẽ còn sai lầm khi không nhận ra đó là tình cảm đích thực.

Lâm Thúc chợt nói một cách tức giận:

– Cô coi trọng tình cảm của hắn, vậy cô có coi trọng tình cảm của tôi không? Tôi đã trải qua rất nhiều mối quan hệ nhưng không hiểu sao lại chỉ thật lòng với một mình cô. Vậy mà cô coi như chuyện đùa, chỉ gặp một chút khuyết điểm đã gạt tôi qua một bên. Tôi không dễ bị đá dễ dàng như vậy đâu.

Vương Lan chỉ chiếc máy trên giường:

– Và anh đã làm cách này để trả thù phải không?

– Nếu tôi không giữ được cô thì tôi phải làm cho anh ta cũng không dám yêu cô.

Vương Lan muốn điên lên, cô nói như hét:

– Thật ghê tởm!

Cô nhào đến cầm chiếc máy rồi ném mạnh vào tường. Lâm Thúc nhìn một cách thản nhiên:

– Có đập thêm đi nữa thì nó cũng đã vỡ rồi, không quay được những cảnh cần quay tôi cũng tiếc. Nhưng cũng không có sao vì dù gì anh ta cũng sẽ biết đêm nay cô ở đây, cùng phòng với tôi, bao nhiêu đó cũng đủ rồi.

– Anh tin Minh Lệ có uy tín đến mức nói gì anh Trường cũng nghe sao?

Lâm Thúc cười thật đều:

– Có đó, không tin thì cứ tìm hiểu!

Không chịu nổi nữa, Vương Lan lao nhanh đến tủ, gom hết tất cả vào túi du lịch rồi mở cửa đi nhanh ra ngoài.

Cô xuống phòng khách đăng ký phòng. Khi còn một mình giữa căn phòng mới vắng lặng, cô gục xuống giường khóc oằn oại. Những gì đã trải qua lúc này như một cơn ác mộng. Bây giờ cô thấy cô đơn ghê gớm, và thêm được nói chuyện với Trường và Quốc Toàn. Không khí yên bình đó luôn làm cô thấy ấm áp mà ngày trước không biết quý trọng. Bây giờ nhớ lại thấy hối hận quay quắt.

Sáng hôm sau, Vương Lan trả phòng thật sớm và lặng lẽ bỏ về thành phố một mình. Cô tự nhủ đây là lần cuối cùng cô còn gặp Lâm Thúc. Và sẽ cố gắng quên tất cả những gì liên quan đến anh ta như quên một cơn ác mộng

vô tình đến.

Chị giúp việc thận trọng rót từng ly trà trước mặt mọi người. Vẻ mặt cũng nghiêm trang như không khí căng thẳng giữa những người ngồi trong bàn. Chị đẩy nhẹ ly trà đến trước mặt ông Lập, nói se se:

– Mời ông ạ.

Bà Tịnh khoát tay bảo chị giúp việc đi vào rồi ngồi yên với thái độ trầm lặng. Dù đã biết trước và đã chuẩn bị tinh thần, bà vẫn không thể giữ nổi bình tĩnh khi chấp nhận cho Vương Lan một cuộc từ hôn từ gia đình Hoàng Trường.

Không khí trầm lặng bao trùm căn phòng. Mọi người đều thấy nặng nề. Ai cũng có tâm lý bị bắt buộc một cuộc họp mặt như thế này. Ngay cả bà Tịnh cũng thấy không muốn lên tiếng trước.

Hoàng Trường ngồi bên cạnh ông Lập, vẻ linh hoạt ngày thường biến mất. Anh không quá trầm mặt như người lớn, nhưng cũng nghiêm nghị và không muốn nói chuyện.

Chợt Vương Lan từ trên lầu đi xuống. Đôi mắt đỏ hoe, gương mặt ửng đỏ như vừa trải qua cú sốc chao đảo. Cô bước hồi hải và quỳnh quáng, tâm trạng của một người sợ mình làm việc quá muộn màng.

Cử chỉ của Vương Lan làm mọi người đều ngước lên nhìn. Nhưng không ai nói gì cả mà chỉ chờ nghe cô nói. Vương Lan đến đứng trước mặt ông bà Lập, nói lắp bắp:

– Con xin lỗi, cho phép con được nói chuyện với anh Trường một chút.

Hai người còn đang ngỡ ngàng trước thái độ của cô thì cô đã quay qua Hoàng Trường, giọng gấp gáp dứt đoạn:

– Tôi biết bây giờ đã muộn rồi, tôi đã làm quá sức chịu đựng của anh.

Nhưng thật tình tôi không muốn như vậy. Tôi thật lòng xin lỗi. Anh đừng lại bây giờ có kịp không?

Hoàng Trường có vẻ sững sờ. Sững sờ đến mức không thể phản ứng ngay.

Anh im lặng như cân nhắc từng lời nói. Cử chỉ đó khiến Vương Lan càng thêm khổ sở, không tìm được nên cô bật khóc sụt sùi:

– Tôi xin anh, đừng thay đổi hay làm cái gì đổ vỡ, như vậy đau khổ lắm.

Đừng trừng phạt tôi như thế này mà!

Cổ cô nghẹn cứng không nói tiếp được nữa. Cô chỉ đứng trước mặt Trường mà khóc, làm những người lớn cũng thấy khó xử. Nhưng vì mọi người còn bất ngờ trước hành động của cô nên ai cũng thận trọng không có ý kiến ngay được.

Hoàng Trường trấn tĩnh rất nhanh. Anh nhìn Vương Lan rất lâu, cái nhìn không hằn học hay xa lạ nhưng cũng không thân thiện tình cảm. Giọng anh nhẹ nhàng nhưng dứt khoát:

– Muộn thật rồi Vương Lan. Tôi không có ý trừng phạt, cũng không làm thế

này để trả thù. Nhưng thật lòng là tôi đã hết kiên nhẫn rồi. Tôi đưa gia đình đến đây là đã quyết định rồi, vì vậy cô đừng làm tôi khó xử nữa.

Vương Lan lắp bắp:

– Vẫn còn có thể cứu vãn nếu anh không quá dứt khoát. Cho tôi một thời gian đi, rồi anh sẽ hiểu ra tôi không còn nông nổi nữa.

Hoàng Trường khoát tay:

– Mọi chuyện đã đi đến mức này rồi, cô đừng làm thay đổi gì nữa. Không thể được nữa đâu, đừng làm phiền lòng người lớn nhé Vương Lan.

Vương Lan mở miệng định nói nhưng bà Tịnh đã lên tiếng:

– Con hãy bình tĩnh lại đi Lan a! Ở đây không ai còn muốn nghe chuyện trẻ con của con nữa đâu. Con lên phòng mình đi.

Vương Lan quay lại nhìn bà như cầu cứu:

– Nội ơi...

Bà Tịnh ngắt lời:

– Con không được chen vào câu chuyện của người lớn như vậy, con đi chỗ khác đi.

Vương Lan định nói tiếp nhưng thấy cái nhìn nghiêm khắc của bà, cô chùng lại rồi thất thểu đi lên lầu.

Cô vào phòng, nằm vật xuống giường, nước mắt ướt đầm mặt gối, cảm thấy tuyệt vọng vô bờ.

Vương Lan không biết mình đã khóc bao lâu. Rồi thì cũng phải nín, cô ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ. Có lẽ giờ này gia đình Trường đã về rồi. Bây giờ và thời gian tới, cô sẽ phải đối diện với nỗi đau không cùng. Nỗi đau làm nhức nhối trái tim, cảm giác đó rồi sẽ làm khổ cô đến cả đời.

Chợt có tiếng gõ cửa, rồi tiếng ông Thành vọng vào:

– Ba vào được không Lan?

Vương Lan ngẩng lên, lau nhanh nước mắt rồi bước ra mở cửa.

Ông Thành như không nhìn thấy khuôn mặt héo rũ của cô. Ông đi thẳng đến ngồi bên bàn, giọng cứng rắn:

– Ba thấy con khóc như vậy là đủ rồi. Ba biết con buồn khổ, nhưng bây giờ có làm hơn vậy nữa cũng không ích gì. Con phải nhìn thẳng vào thực tế mà giải quyết cho khôn ngoan một chút.

Thấy Vương Lan cứ đứng lóng ngóng, ông khoát tay:

– Con ngồi xuống đây nói chuyện với ba.

Vương Lan ngồi qua giường, mặt cúi gằm không dám nhìn lên. Trong chuyện bị từ hôn, người làm cô sợ nhất là ông Thành, vì cô đã làm ông buồn đến hai lần. Nghĩ đến chuyện làm ba và bà nội buồn tự nhiên cô lại rút nước mắt và đưa tay lên lên quệt ngang.

Ông Thành làm như không thấy cử chỉ đó, ông nói một cách thản nhiên:

– Bây giờ con phải nói thật với ba tại sao con thích cậu Lâm Thúc rồi lại đổi

ý? Trong chuyện này, ai chủ động bỏ ai, con nói thật đi!

– Ban đầu con thích anh Lâm Thúc vì thấy anh ấy hay hay. Nhưng sau đó con nhận ra là không hợp nên chia tay, ba ạ.

– Có nghĩa là do con chủ động?

– Dạ.

– Vậy thì con nên quay lại với cậu ta. Phải thực tế chọn người làm cho đời con sung sướng, đừng có mơ mộng viễn vông nữa. Tình cảm kiểu đó chỉ làm khổ người ta thôi, con phải sống thực tế một chút.

Vương Lan sững sờ nhìn ông Thành. Gì chứ bảo quay lại yêu Lâm Thúc thì thà là chết. Mà thật ra cô đâu có yêu anh ta đâu. Cô chỉ bị quáng mắt thôi. Nhưng làm sao nói được điều này với một người đơn giản như ba cô, chắc hẳn ông sẽ không hiểu đâu.

Cảm thấy tủi thân, Vương Lan lại khóc sụt sịt. Cách yếu đuối ủy mị của cô làm ông Thành cau mày:

– Con khóc cái gì, nói ba nghe coi!

Vương Lan thút thít:

– Con không thích anh Thúc. Chẳng những không thích mà còn rất ghét.

Ảnh không tốt đẹp như bề ngoài đâu ba.

– Không tốt như thế nào?

Vương Lan làm thinh. Có bị quăng xuống biển cô cũng không dám kể lại chuyện đã xảy ra ở khách sạn lần đó, thậm chí nhớ lại cũng đã thấy ghê tởm. Không cách gì cô mở miệng nói ra cho được.

Thấy cô cứ khóc, ông Thành đau lòng không chịu nổi. Và càng đau lòng, ông càng thấy tức tối khó chịu. Thế là ông nói lớn:

– Sao mà con cứ khóc hoài vậy? Thằng Trường bỏ con thì cũng còn người khác, buồn rồi có ích gì cho con không? Mà ba hỏi con không nói, con không thích thằng Thúc ở điểm nào?

Vương Lan ráng nín khóc, nhưng giọng cứ nghẹn lại:

– Anh ta không hay như bề ngoài.

Ông Thành hỏi một cách kiên nhẫn:

– Không hay như thế nào?

Vương Lan đành nói dối:

– Tính anh ta khoe khoang, khoác lác và hay cặp bồ với nhiều người.

– Nó nổi tiếng thì có khoe một chút cũng không sao. Chuyện đó không lớn con đừng có đòi người ta tốt như ông thánh. Còn chuyện bồ bịch thì cũng không đáng lo.

Vương Lan sững sờ:

– Sao lại không đáng lo hả ba?

– Nó có tài thì con gái đeo là chuyện thường. Chủ yếu là nó thích và muốn cưới con, còn mấy cô gái kia thì chỉ là vui chơi. Con đừng coi đó là quan

trọng.

Vương Lan chỉ còn biết ngậm miệng trước quan niệm hết sức khó hiểu đó. Cô thấy nó kỳ quái quá nhưng không dám phản ứng.

Rất may cho cô là lúc đó chị bếp lên báo có khách. Thế là ông Thành đi ra và sau đó đi công việc. Vương Lan biết khi lao vào việc làm, ba sẽ không còn thời gian quan tâm đến cô sát sao được. Như vậy cô sẽ được dễ thở hơn, chứ lúc này mà bị bắt phải quan hệ với Lâm Thúc chắc cô điên lên mất.

Cùng một lúc chịu hai áp lực, cô không sao bình tĩnh cho nổi. Lúc này cô mới biết thế nào là sự quý giá khi được yên ổn.

Vương Lan thần thờ đi qua phòng bà nội như tìm một nơi trú ẩn giữa lúc lạc lõng chới với. Cô thấy bà đang ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Lần đầu tiên cô để ý nhận ra dáng còng còng của bà. Cô có cảm tưởng mình đã làm bà nội khổ tâm đến mức không gượng lại nổi.

Tự nhiên cô lại ứa nước mắt.

Bà Tịnh chợt quay ra, thấy Vương Lan bà quay hẳn người lại:

– Ba con nói gì với con vậy?

Vương Lan đến ngồi xuống cạnh bên bà:

– Ba bảo con quay lại với anh Thúc nhưng con không chịu đâu. Con ghét anh ta lắm.

– Nếu con khôn ngoan sớm một chút thì đã không xảy ra chuyện này.

Bà ngừng lại, thở dài:

– Nhưng cái gì đã qua rồi thì đừng nhắc lại nữa, nội cũng không muốn trách móc con. Nội muốn con suy nghĩ một cách bình tĩnh, lúc này con đã hành động xốc nổi quá.

– Con không còn cách nào khác nội ạ. Cứ nghĩ đến chuyện vậy là hết, con chịu không nổi. Con muốn năn nỉ ba mẹ anh Trường, sao nội không để con nói?

– Nó đã cho con một thời gian dài suy nghĩ, vậy mà con cứ ngoan cố từ chối. Vậy rồi khi nó đưa ba mẹ tới nói chuyện dứt khoát thì con lại đổi ý.

Con làm vậy mà không nhận ra là xốc nổi sao?

– Con...

– Tính thẳng Trường rất chín chắn, làm sao nó tin con ngay được. Mà ngay cả nội cũng không ngờ con lại làm vậy. Ngay thời điểm đó mà nói thì ai dám tin con.

Vương Lan lại khóc sụt sịt:

– Con đã nói đến mức đó sao người ta lại không tin hả nội?

– Ngay cả nội cũng không dám tin. Con nói bất ngờ như vậy giống như đứa trẻ đợi bị đòn mới biết sợ. Vậy rồi qua trận đòn đó thì sao? Liệu con có còn thay đổi nữa không? Lẽ ra lúc này con đừng xuống dưới như vậy người ta còn tôn trọng con.

Vương Lan cúi gầm mặt. Cách nói của bà nội làm cô thấy xấu hổ kỳ lạ, không phải cô chỉ có cảm giác đó với Trường mà với cả gia đình anh nữa. Nhưng cứ nghĩ đến chuyện phải mất Trường là lòng cô lại đau đớn. Cô nói một cách tuyệt vọng:

- Có cách nào cứu vãn không hả nội? Con không muốn bỏ đám hỏi đâu nội ơi, nội cứu con với mà.
- Nếu con không làm cho người ta tin thì nội không có cách gì giúp con được. Cách hay nhất là lúc này con đừng làm gì hết. Đừng năn nỉ hay tìm cách cứu vãn, con hãy để thời gian mà suy nghĩ thôi.
- Không gặp anh Trường thì con đau khổ lắm.
- Có như vậy đi nữa thì cũng phải chịu, cái gì cũng cần có thời gian cả.
- Thời gian để làm gì hả nội, con chịu đựng không nổi đâu.

Bà Tịnh khẽ lắc đầu:

- Con càng nóng vội thì nội lại càng thấy không tin. Ngay cả nội cũng không dám tin con chín chắn thì làm sao người ta dám tin.
- Vậy con phải làm sao để anh Trường thấy con thích anh? Con hối hận lắm, nếu anh thẳng thừng chia tay thì con không sống nổi đâu.
- Vậy thì con tự tử chết đi, để người ta thấy con là con bé xốc nổi, như vậy người ta sẽ còn tránh xa con hơn.

Vương Lan chùi nước mắt:

- Đừng mĩa mai con mà nội! Sao nội lại nói với con như vậy? Con không chịu đâu.

Bà Tịnh có vẻ bốt giận, giọng cũng bốt gay gắt hơn:

- Nội muốn con để yên cho mọi chuyện đi qua, đừng làm gì hết. Con cần có thời gian nghĩ cho kỹ, xem con thật sự thích ai, lúc đó con tự biết sẽ làm gì.
- Nhưng trong thời gian đó anh Trường sẽ quên con. Anh không biết con nghĩ gì thì làm sao còn nghĩ đến con nữa.

Bà Tịnh điềm nhiên:

- Tình cảm không dễ thay đổi vậy đâu, mà nếu nó quên thì con cũng không nên tiếc một người hời hợt như vậy.

Vương Lan bồn chồn:

- Nếu con đến xin lỗi mà anh vẫn dứt khoát thì sao hả nội?
- Thì coi như đó là cái giá con phải trả vì con đã làm nó bị tổn thương quá nhiều. Và như vậy con sẽ hiểu thế nào là bị người khác làm khổ, để đừng có vô tư như lúc trước nữa.

Nói xong, bà khoát tay:

- Con ra ngoài đi, nội muốn nghỉ ngơi một chút!

Vương Lan ngơ ngàng nhìn bà. Những lúc thế này cô chỉ muốn ở bên bà để nói hết nỗi hoang mang của mình. Vậy mà lại bị đuổi, có lẽ nội không thích thấy cô khóc lóc ủy mị. Lúc này ba cô cũng không muốn thấy cô thế này.

Nhưng mà làm không khóc cho được? Làm sao mà bình tĩnh nổi trước một cú sốc làm nghiêng ngửa cuộc đời như vậy?

Suốt mấy ngày Vương Lan sống dật dờ như mất hồn. Cô chẳng làm gì nổi ngoài việc ngồi thần thờ hàng giờ bên cửa sổ và khóc. Trước đây, không bao giờ cô có thể ngờ rằng khi mất Hoàng Trường mình lại có thể đau khổ như vậy. Một sự suy sụp rã rời mà cô không sao bình tĩnh nổi. Nó khiến cô như sống trong thế giới quay quắt điên đảo.

Mấy lần cô muốn gọi điện cho Trường nhưng nhớ lời bà nội cấm, cô lại thôi không dám.

Nhưng càng bị cấm đoán thì sự thôi thúc lại bùng lên mạnh mẽ. Trưa nay một mình thần thơ trong sân, cảm thấy không kiềm chế nổi mình, Vương Lan đi lên phòng. Ngồi một mình, cô bấm số máy của Trường, khoảng thời gian chuông rung là thời gian tim cô đập dữ dội, tưởng như sắp hết chịu nổi. Đến nổi lúc giọng nói của anh vang lên trong máy mà cô nghe như trong mơ:

– Alô, tôi nghe đây.

Vương Lan nói lắp bắp:

– Em đây, bây giờ anh có rảnh không?

– Không.

– Vậy thì chiều nay, hoặc tối cũng được. Bao giờ anh rảnh?

– Không rảnh bất cứ lúc nào.

Vương Lan có cảm giác mình chết được với câu nói đó. Cô nói như hụt hơi:

– Em có chuyện cần nói với anh, chuyện rất quan trọng. Mình gặp nhau một chút được không?

– Tôi thấy không có chuyện gì quan trọng đến mức phải gặp để nói. Những gì cần nói tôi đã nói rồi, từ đây về sau đừng gọi điện cho tôi nữa nhé.

Thế rồi vụt có tiếng tút tút trong máy. Bất ngờ đến nổi Vương Lan cứ ngồi lặng, máy vẫn áp vào tai trong cảm giác hụt hẫng. Cô không tin Trường cúp máy ngang như vậy. Một người từng cư xử nhiệt tình, ân cần và đầy quan tâm lại có thể hành động như vậy với cô sao? Thật cứ như cơn ác mộng.

Mãi một lúc sau Vương Lan mới định thần lại nổi. Cô buông rơi máy xuống giường, cảm thấy đau tê tái. Còn tuyệt vọng hơn cả lúc chưa gọi điện. Thà cứ kèm chế đề không biết anh nghĩ gì về cô còn đỡ đau đớn hơn là đón nhận thái độ lạnh ngắt như vậy.

Bây giờ cô mới hiểu tại sao bà nội cấm cô đến xin lỗi Trường. Vì nội biết anh sẽ phản ứng như vậy, sẽ từ chối gặp cô. Nội hiểu Trường hơn cả cô. Bây giờ cô mới nhận ra mình chẳng hiểu chút gì về anh cả ngoài sự đánh giá anh rất nông cạn, hời hợt và thiếu bản lĩnh.

Tất cả những đánh giá đó chỉ để dành cho mình thì đúng hơn.

Vương Lan ngồi chống cằm nhìn ra ngoài sân. Chiều nay mưa rất lớn, cây

hoa sứ trước sân đứng run rẩy dưới cơn mưa, hoa trắng rơi lả tả trên mặt đất. Vương Lan nhìn đăm đăm xác hoa, tự nhiên cô nhớ đến câu thơ không nhớ đã đọc được ở đâu:

Ngồi buồn lại ngắm hoa rơi

Đền đây cảnh vắng tả tôi cùng người...

Bây giờ tâm trạng cô cũng đang tả tơi như những cánh hoa ngoài sân. Cô đến đây lúc trời bắt đầu mưa, Quốc Toàn và Hoàng Trường đều đi vắng. Biết rằng mình lại làm một chuyện xốc nổi điên cuồng nhưng kèm lòng để chẳng làm gì thì cô không thể. Không thể nào kèm được nỗi quay quắt đốt cháy cả tim khi nhớ đến Trường. Dù biết bà nội và tất cả mọi người sẽ ngăn cấm nhưng cô vẫn bất chấp miễn là gặp được anh. Để nói tất cả những gì đã đầy đọa tinh thần cô, với hy vọng sẽ lay chuyển được trái tim khép kín của anh.

Ngồi một mình ở đây, Vương Lan lại nhớ lần đầu tiên khi gặp Trường. Bây giờ nghĩ lại, cô thấy buổi chiều đó như một định mệnh. Cũng buổi chiều mưa thế này, cô cũng ở nhà một mình thế này và Trường về trước Quốc Toàn. Anh đã nói chuyện rất phóng khoáng, nhưng rồi chuyển qua bông đùa khi chạm phải thái độ cáu kỉnh của cô.

Giờ nhớ lại, Vương Lan thấy mình khó ưa không chịu nổi. Nếu tính tình cô cởi mở dễ chịu thì hẳn là kết cục không như ngày hôm nay. Cả một chuỗi sự kiện đi qua, kết luận lại, cô cũng thấy tự ghét mình.

Nhớ lại những gì đã xảy ra, Vương Lan vô tình thở dài một mình.

Chợt cô ngẩng đầu nhìn ra cửa. Cô thấy Hoàng Trường đang về. Tim chợt đập mạnh đến mức khó thở, Vương Lan đưa tay lên chặn ngực như cố kềm cảm giác hồi hộp kỳ lạ. Và cô đứng bật dậy chờ đợi.

Hoàng Trường khẽ nhướn mắt khi thấy cô nhưng rồi sự ngạc nhiên đó chỉ thoáng qua thôi. Anh bước vào nhà, gật đầu chào cô với thái độ thân thiện pha một chút xa cách:

– Cô tới lâu chưa?

– Rất lâu, từ trước khi mưa.

– Tìm Quốc Toàn hả? Nó chưa về đâu, có lẽ hơi tối mới về.

– Em không có tìm anh ấy. Em đến để gặp anh.

Trường hơi nhún vai:

– Gặp làm gì, tôi không muốn và cũng không có thời giờ nghe những chuyện vô bổ của cô. Và tôi cũng đoán ra cô muốn nói gì rồi, khỏi cần nói.

Anh đứng yên, như chờ Vương Lan tự ra về. Nhưng Vương Lan làm chuyện đó không nổi. Đã thấy anh rồi, cô không đủ sức rút ra, lòng cũng không tự ái nổi nữa. Chỉ thấy mình khốn khổ vì bị từ chối. Cô nói như nài nỉ:

– Anh làm gì cũng dứt khoát đến mức làm em chới với. Ít ra anh cũng cho em có thời gian suy nghĩ chứ, sao anh phản ứng kiêu chật dứt như vậy?

– Đừng nói vậy, tôi đã cảnh báo cô trước. Tôi đã chờ cô một thời gian dài nhưng cô hoàn toàn không quan tâm, cũng không đánh giá đúng mức độ kiên nhẫn của tôi. Giải quyết như vậy không có gì là quá đáng hết, chỉ có cô không biết tự nhìn mình mà thôi.

– Em biết đó là lỗi của em. Mấy ngày nay em hối hận muốn điên lên, chưa bao giờ em bị khổ sở thế này. Xin lỗi có đủ không?

– Không.

– Vậy em phải làm thế nào để cho anh hiểu em sẵn sàng làm hết, chỉ cần... Trường khoát tay chặn lại:

– Thật không còn nhận ra cô được nữa. Cô đi từ thái cực này đến thái cực khác, thay đổi đến mức khó tin. Như vậy có bền vững không đây? Tôi luôn hoài nghi cái gì nhất thời, vì vậy cô nên bình tĩnh lại đi, đừng làm tôi thêm dị ứng.

– Nếu anh không hành động đột ngột thì em không bị sốc như vậy. Chưa bao giờ em bị khổ thế này. Nội không cho em tìm anh, nhưng em không làm vậy nổi. Em muốn giải thích hết với anh.

Hoàng Trường chợt cười châm biếm:

– Giải thích chuyện gì? Nếu cần thanh minh chuyện hay ho của cô ở Long Hải thì chắc cô phải nói dối trắng trợn lắm. Cô làm chuyện đó không đạt đâu vì không thuyết phục được ai tin đâu.

Vương Lan như ngồi chết lặng. Tưởng Lâm Thúc chỉ dọa không ngờ anh ta làm thật. Anh ta mượn tay Minh Lệ để trả đũa cô. Còn cô ta, cái cô nàng vô liêm sỉ ấy thì chẳng ngần ngại hại bạn gái chỉ vì quá mắt trước một ngôi sao. Đê tiện khủng khiếp!

Vương Lan muốn điên lên, tức đến mức muốn la hét nguyên rủa. Nhưng cô không thể làm được những cái đó mà chỉ có thể khóc tức tưởi:

– Đó là sự vu khống hèn hạ, sự thật không phải như vậy.

Hoàng Trường cười khan:

– Tôi không biết sự thật là thế nào, cũng không khẳng định Minh Lệ nói đúng. Nhưng tôi thấy sự thật là cô đã nhận lời đi chơi cái kiểu đó. Có nghĩa là cô ngầm đồng tình, vì cô cũng đã thừa hiểu chuyện gì sẽ đến trong những cuộc đi chơi như vậy.

– Không có, em không hề ngờ là anh ta toa rập với Minh Lệ.

Hoàng Trường nhún vai:

– Giải thích vớ vẩn như vậy mà cũng nói được, cô đang nói chuyện với một đứa trẻ đó hả?

– Không phải em muốn gạt anh nhưng em nói thật đêm đó hoàn toàn không có chuyện gì hết. Em công nhận anh ta có vào phòng em...

Hoàng Trường không kiên nhẫn nổi khi nghe đến câu đó, anh nói như quát:

– Im đi!

Vương Lan giật bản mình, khuôn mặt ngơ ngác nhìn Trường. Cô không hiểu vì sao Trường lại nổi giận bất ngờ như vậy. Lần đầu tiên cô thấy anh quát tháo. Trước kia, ngay cả lúc bị chọc tức nhất anh cũng không phản ứng mạnh mẽ như vậy. Điều đó làm cho Vương Lan sợ hết hồn. Cô ngồi im, tim đập dồn dập, bị khủng hoảng thật sự.

Trường cũng im lặng nhưng vẻ mặt vẫn còn rất giận. Anh lăm lè nhìn Vương Lan:

– Cô về đi!

– Nhưng em nói chưa xong. Nếu anh mệt thì hôm khác gặp nhau, được không?

– Không.

Vương Lan cố gắng thuyết phục:

– Sao anh độc đoán vậy? Hồi trước nhiều khi em không thích mà anh vẫn bắt buộc em nghe anh nói. Bây giờ em cũng có quyền yêu cầu như vậy chứ.

– Hai chuyện không giống nhau vì cô càng thuyết phục chỉ càng làm tôi bức mình. Mà tôi nghĩ cô cũng chưa chín chắn gì lắm đâu, cách hay nhất là đừng nói nữa.

– Tại sao em chưa chín chắn?

– Tự nhìn lại những gì mình làm sẽ biết.

Vương Lan thấy hơi hoang mang. Bà nội đã từng nói cô như vậy. Bây giờ đến lượt Trường cũng nói giống như vậy. Có nghĩa là không ai muốn tin vào những lời nói thật lòng nhất của cô.

Điều đó làm Vương Lan thấy tức. Cô nói một cách ầm ứ:

– Tại sao lúc trước em nói không suy nghĩ thì ai cũng tin. Bây giờ em thật lòng nhất thì chẳng ai màng tới. Sao lại bắt công với em như vậy?

Hoàng Trường cười nhếch môi:

– Cô chưa bao giờ biết quý trọng những gì chân thành mà người ta dành cho mình. Cứ thản nhiên chà đạp một cách vô tư, đợi khi người ta không còn kiên nhẫn thì quay lại bảo hối hận, sao nhanh vậy? Có suy nghĩ kỹ chưa?

Lúc này tôi dám chắc cô cũng không biết mình muốn gì đâu. Cho nên đừng kéo người khác vào những ý nghĩ hời hợt của mình.

Vương Lan bậm môi:

– Lúc trước chưa hiểu anh, em cũng hay nghĩ anh như vậy. Bây giờ em lại bị anh nói cũng giống như thế. Rồi mai một anh cũng sẽ hối hận.

– Tình cảm không còn thì không có cái gì phải vương bận, cho nên tôi sẽ không hối hận.

Anh ngừng lại như suy nghĩ rồi nói một cách thẳng thừng:

– Nếu cô còn một chút tự trọng thì cố mà coi chuyện này như không có.

Đừng có quay lại năn nỉ, làm vậy hạ mình lắm người ta sẽ càng coi thường cô mà thôi.

– Người ta là ai, anh phải không?

Nói xong câu đó, Vương Lan thấy hồi hận ngay. Dù đang đau khổ muốn chết đi, cô vẫn nhận ra mình vô cùng lỗ bịch khi hỏi một câu tầm thường như vậy. Và cô ngồi im, tự thấy xấu hổ với chính mình.

Hoàng Trường thân nhiên nhìn về mặt ủ dột của cô:

– Lát nữa tôi còn phải đi công việc, xin lỗi nghe.

Vương Lan đứng ngay dậy. Cô nói một cách hiên ngang:

– Vậy thì em về.

Cô nhìn Trường và thoáng thấy trong mắt anh một vẻ bằng lòng. Có nghĩa là cô đã dừng lại đúng lúc. Nếu còn năn nỉ, có lẽ anh sẽ càng thấy chán cô hơn. Ý nghĩ đó làm cô dừng cảm trần áp được cơn yếu đuối và đứng dậy bỏ về.

– Đi trên đường mà Vương Lan để mặc nước mắt chảy trên mặt. Cả buổi chiều chờ đợi, kết quả nhận được là cảm giác bẽ bàng hụt hẫng. Cô còn thấy mình đau khổ hơn cả khi chưa gặp. Vì im lặng thì ít ra còn không bị Trường coi thường. Nhớ lại ánh mắt khinh bỉ thâm lặng, cô thấy mình đau kỳ lạ.

Suốt mấy ngày Vương Lan như sống trong thế giới sương mù. Cô làm tất cả mọi việc như cái máy, không ăn không ngủ, dật dờ như mất hồn.

Chiều nay Vương Lan đang ngồi bất động bên bàn thì Quốc Toàn đi vào.

Anh đến ngồi xuống đối diện với Vương Lan, nhìn cô một cách tội nghiệp:

– Sao em không ra ngoài hay đi đâu đó chơi, suốt ngày cứ rúc trong phòng thế này chịu gì nổi?

– Em không muốn đi đâu hết.

– Vậy thì đi với anh. Thay đồ đi, anh đưa đi chơi.

Vương Lan lắc đầu:

– Em cũng không muốn đi nữa.

Đến lượt Quốc Toàn lắc đầu một cách ngao ngán:

– Em định sống thế này đến chừng nào? Chỉ vì thằng Trường mà em trở thành người khác thế này sao? Em biết chuyện này làm nội khổ tâm lắm không?

– Em có bao giờ khóc lóc với nội đâu. Cũng không nói gì cả, em tránh mặt nội bằng cách ở suốt ngày trong phòng. Anh không muốn vậy thì em biết làm gì bây giờ.

– Em nghĩ em tránh mặt mọi người trong nhà như vậy là xong sao? Thấy em buồn khổ như vậy, ai cũng không chịu nổi. Phải sống khác đi chứ. Lẽ ra thời gian này em phải lo xin việc làm, vậy mà lại ngồi một chỗ khóc lóc, làm coi không được chút nào.

Vương Lan lắc đầu mệt mỏi:

– Em không còn thiết tha với bất cứ cái gì trên đời này nữa. Nếu chết được thì em sướng biết bao nhiêu.

Quốc Toàn cau mặt:

– Thật không ngờ em lại ủy mị như vậy. Anh không nhận ra em được nữa. Em có thể để cho mình yếu đuối vậy sao?

– Chứ em có mạnh mẽ bao giờ đâu. Biết em thế này chắc anh Trường hài lòng lắm phải không? Vì anh ta đã trừng phạt được em rồi.

Quốc Toàn lắc đầu:

– Nó không muốn trả thù em đâu. Nếu trả thù còn đỡ, vì như vậy may ra còn có tình cảm. Đằng này nó bảo anh khuyên em nên quên đi, tốt nhất là tới luôn với Lâm Thúc. Như vậy sẽ không có chuyện gì đáng nói hết.

Vương Lan lầm lì:

– Cám ơn lời khuyên đó. Em ghét nhất là bảo em cho anh ta. Anh Trường bỏ em thì cứ mạnh dạn mà bỏ, em không thích kiêu tốt bụng như vậy.

– Lạ thật! Ngay cả anh cũng không hiểu nổi em. Bạn anh tốt với em hết mức, chiều chuộng hết mức vậy mà em vẫn không quý. Em gạt nó qua một bên để yêu anh Thúc. Vậy mà nó rút lui thì em lại quay ra đau khổ. Em làm cái trò gì vậy?

– Em không làm trò gì cả, chỉ thấy chán đời thôi. Tại sao không ai chịu hiểu em hết vậy chứ?

– Vì những việc em làm khó hiểu quá, làm sao mọi người thông cảm với em được. Bây giờ anh hỏi lại lần nữa, tại sao em bỏ anh Thúc? Nói thật không được giấu.

Vương Lan lặng thinh. Chuyện này cô nghĩ sống để bụng, chết mang theo. Và cô đã âm thầm chịu đựng cảm giác ghê tởm lẫn khốn khổ. Cô không muốn nhớ đến, nói gì là kể ra.

Nhưng nếu không nói thì cứ tiếp tục bị hiểu lầm. Ngay cả Quốc Toàn là người gần cô nhất mà còn bảo cô nông nổi, thì trên đời này còn ai hiểu được cô. Dù muốn dù không thì cũng phải nói ra thôi.

Quốc Toàn liếc nhìn vẻ mặt phân vân của Vương Lan, anh chợt hiểu cô đang giấu một điều gì đó. Nếu không giấu thì cô sẽ không có sự đắn đo như vậy.

Và anh hỏi điềm nhiên như không có gì quan trọng:

– Không có chuyện gì là ghê gớm đến mức không nói được. Thấy nó quan trọng hay không là do chủ quan của mình thôi. Anh Thúc làm gì đến nỗi em ghét anh ta dữ vậy?

Vương Lan không đủ sức giấu nữa. Cô kể hết những gì xảy ra trong lần đi chơi đó. Nói xong, cô nhìn mặt Quốc Toàn. Và tất cả những gì anh thể hiện làm cô hiểu rằng anh cũng từng sở đau lòng cho cô.

Bỗng nhiên cảm thấy tủi thân, Vương Lan cúi mặt, nước mắt rơi xuống tay trong câm lặng.

Quốc Toàn cười khan:

– Cái cô ca sĩ hạng bét ấy không hiểu sao em còn oán giận được. Con bé mất tư cách như vậy mà cũng khiến em khổ sở được sao?

– Em muốn coi thường cô ta nhưng em vẫn cứ bị khổ sở. Vì dù sao cô ta cũng đủ uy tín làm cho anh Trường tin cô ta hơn là tin em.

– Em có giải thích với thằng Trường không?

Vương Lan lắc đầu:

– Em không nói được, vì anh không thèm nghe. Anh bảo chỉ chuyện em nhận lời đi chơi kiểu đó cũng đủ để hiểu em ngầm đồng tình, thanh minh chỉ vô ích.

Quốc Toàn trầm ngâm:

– Dù muốn dù không thì em cũng phải công nhận là hành động của em để làm người ta nghi ngờ.

Anh chợt nổi nóng lên:

– Tại sao em lại chịu đi chơi kiểu kỳ cục như vậy? Ba cặp đi chung với nhau, em phải hiểu chuyện gì sẽ xảy ra chứ.

Vương Lan nói một cách thêu nào:

– Lúc đó em chỉ nghĩ rằng em sẽ ở cùng phòng với Minh Lệ. Em có nói và cô ta cũng đồng ý như vậy.

– Và em tin à? Em ngốc lắm. Một người phóng túng như cô ta mà chịu ở cùng phòng với bạn gái khi có bồ đi chung sao? Càng ngày anh càng nhận ra em chẳng hiểu tâm lý ai cả.

– Nếu em biết Minh Lệ xấu xa như vậy thì ngay từ đầu em đã không giao thiệp với cô ta. Nhưng... cô ta cũng là bạn của anh Trường mà, có lẽ họ thân nhau lắm phải không?

– Anh cũng không biết mối quan hệ đó thế nào, nhưng nó tin lời cô ta thì hẳn không phải là bạn bình thường.

Vương Lan buồn rầu:

– Nếu vì một người như vậy mà em phải mất đi người yêu thì em hận lắm. Em hận nhất là Lâm Thúc, nhì là cô ta. Em thù hai người đó suốt đời.

Cô vịn tay Quốc Toàn, lắc nhẹ:

– Anh giải thích với anh Trường giúp em được không? Em xin anh đó.

Quốc Toàn tư lự:

– Thằng Trường không ở chung với anh nữa, nó đã dọn đi hôm qua rồi.

Vương Lan ngồi chết lặng, tựa như đất sụt lở dưới chân. Điều đó có nghĩa là Trường muốn dứt khoát rạch ròi. Điều đó có nghĩa là một sự cắt đứt không vướng bận. Anh không muốn giữ cả quan hệ với Quốc Toàn thì cô không còn gì để hy vọng nữa.

Cái tin này làm Vương Lan đau đến mức không thể nói gì. Chỉ biết im lặng mà khóc.

Quốc Toàn cười chua chát:

– Nó dứt khoát đến mức không muốn giữ lại tình bạn với anh, thằng này quá đáng thật.

- Anh ghét em đến như mức vậy sao?
- Anh không biết. Nhưng với anh thì đó là cách chơi rạch ròi và thẳng thừng nhất, cho nên anh cũng không giữ nó lại.

Vương Lan buồn rầu:

- Không ngờ con người anh là vậy. Nhớ lại những gì anh đã làm, em không thể tin anh có cách cư xử tuyệt tình như vậy.
- Bây giờ anh không còn tin vào bản chất tốt đẹp của ai nữa, cũng như em đã nhầm lẫn Lâm Thúc vậy. Nếu em không kể, làm sao anh ngờ nổi con người hào hoa như anh ta lại có thể chơi tồi kiêu đó.

Vương Lan hỏi khẽ:

- Anh giận anh Trường lắm phải không?
- Phải, anh rất giận! Khi nó nói với anh là dọn đi, anh bảo nó đừng đem em vào tình bạn giữa anh và nó nhưng nó chỉ im lặng. Anh không biết nó nghĩ gì nhưng anh không chấp nhận được cách cư xử như vậy.

Vương Lan ngồi im suy nghĩ rồi nói một cách hy vọng:

- Nếu chính anh giải thích với anh Trường thì anh có thay đổi không?
- Anh là anh của em, liệu nói ra nó có tin không? Dù là bạn thân nhưng chuyện tình cảm riêng tư tụi anh ít nói với nhau lắm. Mà trước giờ anh đã giữ thái độ im lặng rồi, coi như anh đứng ngoài chuyện của em với nó như vậy sẽ hay hơn.
- Anh không thể tỏ ra quân tử như vậy được, cái đó không phải là tể nhị đâu. Anh phải bắt buộc anh ấy tin em chứ.
- Anh lấy quyền gì để bắt buộc, khi chuyện em làm buộc người ta phải nghi ngờ em? Em không hiểu điều chủ yếu đó sao? Còn cái tên khốn nạn đó, anh sẽ cho nó một trận.
- Anh định làm gì anh ta? Đánh con người hèn nhất đó thì dễ rồi đó nhưng làm vậy em cũng không đỡ khổ hơn. Làm vậy rồi phải dây dưa với anh ta, em không muốn. Em chỉ muốn xóa tên anh ta ra khỏi trí nhớ của em mà thôi. Quốc Toàn không nói gì. Gương mặt anh cứ lăm lè như đang nuôi dưỡng một ý nghĩ ghê gớm nào đó. Anh ngồi im nghe Vương Lan khóc thút thít, không an ủi cũng không trách móc. Hai anh em đều sống trong tâm trạng nặng nề nhưng Vương Lan cảm thấy nhẹ nhàng hơn khi có Quốc Toàn bên cạnh. Bây giờ cô nhận ra rằng cô đã từng xem Trường là chỗ dựa đầy an toàn, vậy mà cô không nhận ra điều đó. Bây giờ... thì cái gì mất mới biết quý, hối hận ghê gớm nhưng thật sự đã muộn rồi. Ý nghĩ đó khiến cô thấy mình không tha thiết với cái gì trên đời này nữa.

Quốc Toàn ngồi một mình trong phòng, vẻ mặt trầm ngâm. Trước mặt anh là ly nước lọc đã cạn. Anh đưa tay nhìn đồng hồ. Vừa đúng bảy giờ. Những người đã hẹn chưa vẫn đến. Anh kiên nhẫn chờ thêm một lát nữa. Vào lúc anh bắt đầu thấy bức thì cánh cửa mở ra, tiếng một tiếp viên nói rất nhã

nhận:

– Dạ, mời anh vào phòng này.

Quốc Toàn quay ra nhìn. Lâm Thúc đang đi vào. Vẻ mặt anh ta vừa tò mò vừa rất cởi mở. Anh ta bắt tay Quốc Toàn rồi ngồi xuống với dáng điệu thoải mái:

– Xin lỗi vì đến trễ, bị kẹt xe lâu quá.

– Không sao, còn nhiều thời gian mà.

Lâm Thúc lịch sự lấy thuốc mời Quốc Toàn, nhưng anh khoát tay:

– Cám ơn tôi không hút.

– Vậy xin phép anh nhé. Tôi bị ghìen, không có nó tôi không tập trung được.

– Anh cứ tự nhiên.

Lâm Thúc bật quẹt châm thuốc. Quốc Toàn ngồi im lặng nhìn cử chỉ tao nhã của anh ta. Anh hiểu vì sao Vương Lan bị quáng mắt đến làm lẫn. Con người lịch lãm thế kia, con gái nào lại không bị cuốn hút. Cho nên khi phát hiện ra bản chất anh ta thì sự ghê tởm sẽ nhân lên gấp đôi.

Nghĩ đến chuyện anh ta gây ra cho Vương Lan, Quốc Toàn muốn túm áo anh ta nện cho một trận. Nhưng anh cố kềm mình lại và vẫn giữ vẻ hòa nhã của những người đã từng quen biết với nhau.

Lúc đó thì Trường tới. Quốc Toàn vẫy tay:

– Vào đây Trường, chờ mày này giờ đây!

Cả Hoàng Trường và Lâm Thúc đều ngạc nhiên khi thấy nhau. Cả hai nhìn nhau với vẻ sửng sốt, rồi cùng quay qua nhìn Quốc Toàn. Anh cười đầy vẻ thân tình rồi nói như giải thích:

– Hai người biết nhau rồi phải không? Khởi giới thiệu nhé. Hôm nay tôi muốn họp mặt mọi người để uống một chút với nhau cho vui. Dù sao mình cũng có nhiều chuyện phải giải quyết với nhau mà.

Hoàng Trường điềm nhiên ngồi xuống cạnh Lâm Thúc, mỉm cười như không thấy chuyện gì khác thường trong cuộc gặp gỡ này. Anh chủ động bắt chuyện:

– Tuần trước, tôi có xem buổi hòa nhạc của anh trên ti vi. Tôi thấy hay lắm.

Lâm Thúc có vẻ sượng sượng nhưng anh ta giấu kín nó dưới lớp vỏ phong nhã:

– Cám ơn anh.

– Hình như anh đi đi về về chứ không ở cố định một nơi?

Lâm Thúc gật đầu:

– Nếu có hợp đồng diễn thì tôi về, cũng không biết trước được mình đi hay ở lúc nào, tôi hay...

Anh chợt im bặt khi thấy cánh cửa bật mở và Minh Lệ bước vào. Cô thẳng thốt đứng khựng lại khi thấy còn có cả Trường và Lâm Thúc trong phòng.

Khi Quốc Toàn hẹn, cô nghĩ anh chỉ đi một mình. Điều đó làm cô hơi hoang

mang, linh cảm như mình sẽ phải đối mặt với chuyện không vui.
Cả Trường và Lâm Thúc cũng rất ngạc nhiên khi thấy cô. Trường đưa mắt nhìn Quốc Toàn rất nhanh nhưng vẫn im lặng không nói gì.
Quốc Toàn quan sát cử chỉ của mọi người một cách lạnh lùng. Anh biết ai cũng ngạc nhiên về cuộc họp mặt này. Anh nhìn nét mặt lúng túng của Lâm Thúc mà muốn cười to lên. Hôm nay anh ta sẽ được một trò vui ra trò.
Minh Lệ qua phút bất ngờ lại làm ra vẻ ngạc nhiên:
– Có cả anh Thúc và anh Trường ở đây nữa hả? Vậy mà em không biết, tưởng chỉ có anh Toàn thôi chứ.
Quốc Toàn kín đáo nhìn đồng hồ, rồi ân cần nhìn Lâm Thúc:
– Chúng ta chọn món đi, anh Thúc thích món gì?
Anh đưa menu cho Hoàng Trường nhưng Trường khoát tay:
– Gì cũng được! Mà tao nghĩ mày nên tuyên bố lý do buổi họp mặt này đi.
– Chờ chút, trước sau gì cũng phải nói thôi!
Vừa nói, anh vừa nhìn ra cửa. Lần này thì Vương Lan đi vào. Cũng như Minh Lệ, cô hơi đứng sững lại ngạc nhiên, hai mắt mở to nhìn hết Lâm Thúc đến Hoàng Trường. Đúng là sững sốt đến mức không nói được.
Quốc Toàn đứng dậy, bước đến choàng vai cô đi đến chiếc ghế bên cạnh mình:
– Em ngồi đây. Sao đến trễ vậy?
Vương Lan buột miệng nói nho nhỏ những giận dữ:
– Sao anh không nói trước với em? Sao lại có anh ta nữa? Thì ra bạn anh chỉ là những người...
Cô bỏ lửng câu nói, đưa mắt ngó chỗ khác khi thấy cái nhìn của Lâm Thúc. Mặt cô cau lại đầy căm giận. Quốc Toàn muốn gì mà lại mời Lâm Thúc và Minh Lệ trong buổi tiệc này. Anh thừa biết cô rất ghét hai người đó mà, sao lại làm như vậy?
Mọi người trong bàn im lặng, không ai muốn nói chuyện nhất là Trường. Anh tò mò muốn biết Quốc Toàn muốn làm trò gì, và anh đoán đây không phải là buổi họp mặt để bạn bè vui vẻ. Quốc Toàn đâu có thích kết bạn với người mà nó không ưa.
Quốc Toàn thông thả rót bia ra ly cho mỗi người rồi nâng ly lên:
– Mừng cuộc gặp mặt của chúng ta hôm nay được vui vẻ.
Mọi người miễn cưỡng chạm ly. Chỉ có âm thanh của thủy tinh va vào nhau chứ không có tiếng cười nói. Có chăng chỉ là cái nhếch môi hơi mỉa mai của Trường, mà cũng chẳng hiểu anh đang bực mình với ai.
Chờ mọi người đặt ly xuống bàn, Quốc Toàn lên tiếng:
– Xin lỗi mọi người vì tôi đã không nói trước cuộc họp này, nhưng tôi có lý do chính đáng. Đúng hơn là không còn cách nào hơn.
Anh ngừng lại, nhìn Lâm Thúc một cái rồi nói tiếp:

– Tôi muốn giải quyết chuyện của Vương Lan nên bắt buộc phải làm cho ra ngô ra khoai. Để chúng ta bốn mặt một lời, như vậy sau đó sẽ không còn ai hiểu lầm ai nữa.

Lâm Thúc đoán ngay Quốc Toàn muốn làm gì, nhưng anh không biết phản ứng thế nào. Đứng dậy bỏ về thì không thể vì đời nào Quốc Toàn chịu bó tay để anh rút lui, mà anh thì rất không thích gay cấn với nhau. Anh đành thụ động chờ xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Quốc Toàn đột ngột quay qua nhìn Minh Lệ, nhìn thẳng vào mắt cô:

– Lệ này! Tôi muốn cô nói trung thực nhất những gì mà cô biết trong lần có Vương Lan đi chơi ở Long Hải. Hôm nay có mặt mọi người, mong là cô nói đúng sự thật và nhớ đừng tìm cách lấp liếm gì cả. Vì tôi sẽ phá vỡ hợp đồng nếu cô không trung thực, không tin thì cứ thử xem.

Vương Lan đưa mắt nhìn Quốc Toàn, cô không hiểu nổi anh đang ám chỉ điều gì với Minh Lệ. Anh và con người gian xảo này có thể có mối liên hệ gì chứ? Thật không hiểu nổi.

Nhưng điều làm Vương Lan tò mò hơn cả là thái độ thụ động của Minh Lệ. Cô nàng mất hẳn vẻ hoạt bát thường ngày, mà có cái gì đó như lo lắng bồn chồn. Cô ta cố cười như lấy lòng Quốc Toàn:

– Thì em có nói gì đâu, em đâu có cố ý làm như vậy.

– Vậy thì nói thật ra đi nhé.

Anh ngừng lại, rồi hỏi đập một câu:

– Lần đi chơi đó có phải là cô và anh Thúc cấu kết với nhau đặt camera trong phòng Vương Lan không?

Vương Lan chợt ngồi thẳng người lên, kinh ngạc đến quên cả thở. Cô quay phắt lại nhìn Toàn, rồi Minh Lệ. Tim đập nhanh nhưng chỉ im lặng chờ chứ không hỏi.

Minh Lệ cười với vẻ sượng sùng:

– Đúng là có nhưng em chỉ đùa chơi thôi mà.

Vương Lan đứng phắt dậy, run giọng:

– Bạn gái với nhau mà có thể hại nhau như vậy sao? Như vậy mà gọi là đùa được à?

Quốc Toàn kéo tay cô ngồi xuống:

– Bình tĩnh đi Lan! Các cô là chỗ bạn bè mà, gay cấn nhau làm gì. Anh chỉ hỏi cho biết chính xác xem em nói dối hay Minh Lệ dựng chuyện thôi. Nếu cô ấy chỉ đùa cho vui thì không nên giận như vậy.

Giọng Vương Lan vẫn đầy tức giận:

– Nhưng em không thể chấp nhận chuyện đùa như vậy. Vừa trụy lạc vừa mất tư cách, em không thể xem như không có gì được. Em không chịu nổi cuộc gặp mặt này đâu.

Nói xong, cô đẩy ghế bước ra rồi đi thẳng một mạch ra cửa.

Minh Lệ đứng dậy gọi theo:

– Ở lại chút nữa đi Lan, để mình giải thích hết đi.

Quốc Toàn khoát tay cản lại:

– Cứ để nó về đi! Con bé mà ở lại là có chuyện lôi thôi lắm. Anh thì không việc gì nhưng với Minh Lệ thì nó hận lắm đó.

Cách nói nhẹ nhàng như vừa kết tội của anh làm Lâm Thúc thấy nhột nhạt.

Nãy giờ anh ngồi im, lòng bứt rối bấn loạn. Anh thấy bẽ mặt với Quốc Toàn và Trường nhưng không biết là gì để gỡ rối cho mình. Nhất là khi Minh Lệ đã thừa nhận mọi chuyện một cách nhẹ tênh như vậy.

Quốc Toàn ngăm ngăm quan sát vẻ lúng túng của Lâm Thúc một cách khoan khoái. Anh không quan tâm phản ứng của Trường, chỉ cố ý bắt hai người kia đối mặt nhau mà không ai có thể đổ thừa cho ai. Anh cũng không muốn làm to chuyện nên khi Vương Lan về rồi, anh thản nhiên như không hề thấy không khí nặng nề trong phòng và nói một cách nhẹ tênh:

– Anh biết tính Minh Lệ hay cả nể, nhất là đối với bậc đàn anh. Anh Thúc đã yêu cầu như vậy, em cũng khó từ chối phải không? Em thì nghĩ đó là chuyện đùa nhưng Vương Lan nó bị sốc lắm đấy. Con bé đau khổ đến mất ăn mất ngủ.

Minh Lệ vừa quê vừa thấy hú hồn vì Quốc Toàn đã không làm lớn chuyện như đã dọa. Cô muốn cười như không có gì quan trọng, nhưng cười không nổi. Nụ cười biết thành cái nhếch môi sượng sùng:

– Anh nói với Vương Lan giùm là em xin lỗi.

– Có gì đâu, hai cô là bạn bè mà.

Minh Lệ không ngốc đến nỗi không biết cách châm chích vào óc của anh.

Vương Lan hiền thế mà có ông anh thâm trầm ghê gớm thật. Tốt nhất là tìm cách chuồn sớm, nếu không muốn ngồi nghe nói xóc vào đầu. Nhất là ngồi trước mặt Trường, cô thấy quê không biết cất mặt đi đâu.

Ngồi một lát, Minh Lệ bèn tìm cách rút lui:

– Tối nay em có sô diễn. Máy anh ở lại chơi nghe, em phải đi trước đây.

Quốc Toàn cười cười:

– Ngồi chơi cho vui mà Lệ, để anh gọi thêm món gì đó cho em.

Minh Lệ khoát tay lia lịa:

– Dạ thôi, để em về.

Quốc Toàn cười cười chứ không nói gì. Chờ Minh Lệ đi về, anh cảm ly giờ lên:

– Mình nâng ly đi chứ!

Trường lặng lẽ chạm ly vào ly Quốc Toàn. Lâm Thúc thì ngồi im, mặt sượng ngắt. Quốc Toàn nhìn anh hơi lâu, rồi cười khẩy:

– Bây giờ chỉ có mấy thằng con trai với nhau, mình nói chuyện theo tính cách của mình đi nhé, anh Thúc.

Anh đột ngột gần giọng:

– Anh có biết là anh đã làm một việc mà tôi khinh ghét nhất không? Và tôi không tha thứ được, đó là cách chơi tồi của anh đối với em gái tôi, như vậy có đáng mặt quân tử không?

Anh chột vồ mạnh xuống bàn, quát lớn:

– Có đáng không, hả?

Lâm Thúc tím mặt, không biết xử trí ra sao. Nhất là bây giờ anh đang rất ngán tính cách dừ dằn của Quốc Toàn. Và có cảm giác dè dặt cái gì đó ngầm ngầm có thể bùng phát mạnh mẽ.

Quốc Toàn làm lì nói tiếp:

– Anh tưởng dễ dàng ăn hiếp nó lắm sao? Từ đây về sau hãy bỏ ý định đó đi. Nếu anh còn nuôi ý nghĩ trả thù nữa thì tôi không nhẹ tay đâu. Không tin, anh cứ thử đi!

Anh chột đứng dậy, chồm qua bàn nắm ngực áo Lâm Thúc, lắc mạnh:

– Cầu kết với bạn bè cường bức một đứa con gái yếu đuối, anh có thấy nhục nhã không hả? Có không?

Lâm Thúc chưa kịp phản ứng thì anh đã đấm mạnh vào mặt anh ta:

– Tôi cảnh cáo anh đó, từ đây về sau đừng đụng tới con Lan nữa. Anh rút đi cho khuất mắt tôi!

Hành động bất ngờ của Quốc Toàn làm Trường cũng kinh ngạc. Anh đứng bật dậy, giữ tay Quốc Toàn lại:

– Mày làm gì vậy Toàn, thôi đi!

Trường quay qua Lâm Thúc:

– Anh về đi, đừng để có chuyện ầu đả xảy ra ở đây, mang tiếng lắm đó.

Lâm Thúc xốc lại áo, giọng khàn đi vì cảm giác nhục:

– Tôi về.

Trường nhìn theo cho đến lúc anh ta khuất ở cửa, rồi quay qua nhìn Quốc Toàn:

– Mày làm vậy là hơi quá đáng đó. Mắng cũng đủ làm anh ta chết nửa người vì mất mặt rồi.

– Nếu là mày, tao nghĩ mày sẽ làm dữ hơn cả tao. Với tên khốn đó làm vậy là nương tay lắm rồi.

Trường ngồi xuống, chậm rãi rót hết bia trong chai ra ly, giọng cũng chậm rãi:

– Nhưng sao mày lại lôi cả tao vào cuộc? Tao đâu có ý định trả đũa anh ta, cũng không cần chứng kiến cảnh lúc này. Mày xếp đặt công phu thật. Thật ra mày cũng đáng để lắm. Nâng ly đi!

Quốc Toàn đưa lên chạm ly, uống một ngụm rồi dần xuống bàn, mặt như còn giận:

– Tao không muốn làm lớn chuyện vì sợ ảnh hưởng đến danh dự của Vương

Lan. Chứ thật ra tao chỉ muốn hấn trả giá bằng cả danh dự của hấn trước dư luận. Ngôi sao gì cái tên khốn đó chứ.

Trường mỉm cười đồng tình:

– Rất may là mày đã không làm như vậy.

Quốc Toàn nhìn thẳng vào mặt Trường:

– Tao muốn mày có mặt tối nay là gỡ danh dự cho Vương Lan đó.

Trường nhún vai:

– Tao xa lạ lắm sao mà phải dùng cách đó?

Đến lượt Quốc Toàn cũng vô tình nhún vai:

– Những gì mày cư xử với tao không như vậy thì là gì?

Thấy Trường yên lặng, anh nói luôn:

– Chuyện này với Vương Lan, tao đứng qua một bên chứ đâu có can thiệp.

Tao phân biệt rạch ròi giữa bạn bè và anh em, không hề có sự nhập nhằng.

Mày biết mà!

Trường gục gặc:

– Tao biết.

– Biết sao mày còn làm vậy?

Trường dựa lưng vào thành ghế, nói chậm rãi:

– Lý do tao dọn đi không liên quan gì tới mày hết, có điều tao lười giải thích. Mày biết rồi đó, tính tao không quen nói những chuyện tình cảm yếu đuối, tao cứ để thời gian rồi từ từ mày hiểu ra thôi.

– Tao chẳng hiểu gì ngoài chuyện thấy mày cư xử hơi bị thẳng thừng.

Anh lặng thinh một lát rồi nói tiếp:

– Bỏ qua chuyện tao với mày đi! Lẽ ra tao không nên can thiệp. Nhưng tao thấy mày cư xử thẳng tay với Vương Lan quá, làm vậy có quá đáng không?

Trường hỏi lại:

– Mày thấy quá đáng à?

Quốc Toàn suy nghĩ một lúc rồi dịu giọng lại:

– Tất nhiên ai ở trường hợp mày cũng phải làm vậy thôi. Nhưng con bé đã năn nỉ hết lời, ít ra mày cũng phải động lòng.

– Chuyện của tao với Vương Lan, mày có thể đứng qua một bên không?

– Sau khi làm cho ra ngô ra khoai như tối nay, tất nhiên là tao sẽ đứng một bên. Còn lại là quyền quyết định của mày. Nhìn thấy con bé khổ sở, tao chịu không nổi. Cho nên nếu mày có muốn trả thù nó thì cũng nên nghĩ tới tao một chút.

Trường nhún vai:

– Tao không có ý trả thù ai cả. Nếu muốn làm chuyện đó thì tao đã làm rồi.

– Không buồn nghe con bé giải thích, trong khi lại tin một cách vô tư miệng lưỡi của con bé ca sĩ kia. Theo tao thì đó là hình thức trả thù tinh vi hơn nhiều.

Trường làm thinh không trả lời, anh ngồi im một lát rồi nói như nhận xét:

– Mà này là ông anh lý tưởng lắm đó. Những gì mà này làm cho Vương Lan không phải ai cũng nghĩ ra nổi đâu.

– Ý muốn nói gì đây?

– Chỉ là một nhận xét vô tư. Mà này làm tao cũng thấy bất ngờ. Nghĩ lại, tao thấy có lẽ anh ta cũng đáng bị cư xử như vậy, thậm chí hơn nữa cũng được. Tao xem anh ta là kẻ thù đó, nhưng lại không hề có ý nghĩ đập cho hắn một trận. Mà này hay đó chứ.

Quốc Toàn nói thẳng:

– Đó là cách tao thanh minh cho Vương Lan trước mặt mà này. Còn lại là mà này tự quyết định.

Trường nheo nheo mắt:

– Tao với mà này đã giao hẹn rồi, chuyện này mà này đứng qua một bên, cứ tiếp tục như vậy được không?

Quốc Toàn không có cách nào khác hơn là đồng ý. Anh gật đầu với vẻ không vui:

– OK.

– Tao không cố ý làm khổ em gái mà này. Nhưng những gì cô ta làm đã vượt quá giới hạn cho nên mà này cũng cần hiểu cho tao.

Quốc Toàn không thể nói thêm gì được nhưng trong thâm tâm anh rất muốn biết ý nghĩ của Trường. Bình thường anh thích tạt ít nói của hắn, nhưng bây giờ thì tính cách đó làm anh thấy bức không chịu nổi.

Anh không tin Trường thôi yêu Vương Lan, nhưng đồng thời cũng thừa biết tính cứng rắn của hắn. Nhưng nếu vì hết kiên nhẫn mà dứt khoát thẳng thừng thì hơi ích kỷ. Nếu Trường thật sự là người như vậy thì đến lượt anh sẽ khuyên Vương Lan đừng tiếc hắn làm gì.

Chiều thứ bảy, đường phố như đông người hơn. Bầu trời trong veo với những gợn mây xanh. Sân thượng lộng gió. Ngồi ở góc sân nhìn ra xa càng thấy bầu trời thật đẹp.

Hai anh em trầm ngâm nhìn xuống đường. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ. Cả hai không ai nhắc đến chuyện mà ai cũng quan tâm, như một sự tránh né phải gọi lại ký ức không vui.

Vương Lan là người phá tan không khí yên lặng. Cô nói một cách trầm tĩnh:

– Em có quyết định rồi đó anh Toàn.

– Vậy hả! Có hồi nào?

– Em mới nhận sáng nay.

Quốc Toàn mỉm cười:

– Vậy là Vương Lan cũng trở thành cô giáo. Em về trường đó được lắm, gần nhà cũng dễ.

Vương Lan lắc đầu:

- Không phải trường đó, em đã xin đổi rồi. Em xin ở vùng Duyên hải.
 - Cái gì?
- Quốc Toàn quay phắt lại nhìn Vương Lan, hỏi tiếp một cách kinh ngạc:
- Em nói giỡn hay thật đó?
 - Em biết anh sẽ cản, nên đã không nói với anh mà em cũng không nói với nội nữa.
 - Điên rồi hả Lan?
 - Em biết là anh sẽ nói như vậy mà.
 - Biết sao còn làm, thật là... không biết nói sao nữa. Em toàn làm phiền nhiều chuyện động trời. Không được đâu, em bỏ ý định điên rồ đó đi!
- Vương Lan nhăn mặt khó xử:
- Đừng phản đối em được không? Từ đó đến giờ anh luôn đồng tình với em, lúc nào cũng đứng về phía em. Bây giờ anh hãy tiếp tục như vậy nữa được không?
- Quốc Toàn lắc đầu dứt khoát:
- Định nhờ anh nói giúp với bà nội và chú phải không? Không được đâu!
 - Không phải chỉ thuyết phục không mà anh còn phải dọn về đây ở nữa.
- Phải có người ở nhà với nội, em sợ nội buồn lắm.
- Sợ nội buồn mà đòi đi xa.
 - Vì sợ vậy nên em mới muốn anh về đây ở đó.
 - Nhưng anh nói với em không được bỏ đi mà. Em quá lắm, đợi tới giờ cuối mới nói. Em nghĩ như vậy là mọi người không còn thời gian cản chứ gì? Nếu em có lên đó rồi thì chú cũng bắt em về được. Hãy bỏ ý định ngông đó đi!
- Vương Lan cau mặt:
- Em không có ngông, em thích đi như vậy. Từ đó giờ em chỉ biết ở nhà, bây giờ em thích đi xa. Ở chung với bạn bè như vậy vui hơn.
- Quốc Toàn hỏi đột ngột:
- Phải vậy không hay là có ý đồ nào khác? Em không muốn ở đây vì sợ nhớ thằng Trường chứ gì? Anh không hiểu em thì ai hiểu.
- Về mặt Vương Lan thay đổi hẳn. Cô nói lúng túng:
- Anh đã từng bảo em quên chuyện đó, sao anh lại nhắc?
 - Anh không nhắc thì em cũng đã nghĩ, thà cứ nói thẳng ra còn dễ chịu hơn. Em học đâu cái kiểu trốn tránh đó vậy? Thích làm người lớn bận lòng lắm phải không?
- Vương Lan thở dài:
- Anh có thấy em bị áp lực quá không? Nội với ba lúc nào cũng xem em như con nít, chẳng có chút tự do nào cả. Em muốn sống theo ý thích của em, anh làm ơn giúp em đi.
 - Chuyện gì khác anh giúp, còn chuyện này thì dứt khoát không.

Nói xong, anh kéo tay Vương Lan đi xuống:

– Xuống gặp nội nói chuyện đi.

Vương Lan cố đứng lại:

– Anh hứa nói giúp em đi rồi hãy cho nội hay.

– Anh không biết, tùy nội.

Cả hai đi xuống phòng bà Tịnh. Bà đang ngồi nhắm mắt như thiền. Vương Lan đưa mắt nhìn Quốc Toàn rồi rón rén đến ngồi bên bàn. Cô thì thào:

– Chờ lát nữa đã!

Bà Tịnh chợt mở mắt:

– Nãy giờ hai đứa đi đâu vậy?

– Dạ, tụi con trên sân thượng.

Quốc Toàn nói thẳng vào vấn đề:

– Nội có biết chuyện gì không, con bé này giấu cả nhà xin đi dạy ở xa. Đợi đến giờ nó mới nói đó nội.

Bà Tịnh nhìn Vương Lan thật lâu rồi hỏi điềm nhiên:

– Con đi tới đâu lận?

– Dạ, chỉ ra Duyên hải thôi, không xa lắm đâu nội.

Nói xong cô ngồi im, hồi hộp nhìn bà Tịnh. Phải nói là cô vô cùng ngạc nhiên khi không thấy bà phản ứng gì, như thể nội đã biết ý định của cô.

Nhưng cô đã nói gì đâu.

Bà Tịnh vẫn thản nhiên hỏi tiếp:

– Đi như vậy rồi chừng nào con về nhà?

Quốc Toàn nhìn bà trân trối, cả Vương Lan cũng lơ mơ như không tin cái điều mình được nghe. Cô trả lời với vẻ dè dặt:

– Mỗi tuần con về một lần. Chiều thứ bảy, ba cho chú Tư ra đó đón con thì cũng giống như con đi học suốt ngày vậy đó nội.

Quốc Toàn lên tiếng:

– Nội đồng ý rồi hả nội?

– Nó lớn rồi, phải cho nó sống xa nhà cho quen. Nội bắt ở nhà làm gì, ở đâu miễn nó vui thì thôi.

Quốc Toàn hết còn biết nói gì mà chỉ ngồi im. Vương Lan thấy vô cùng vui. Lần đầu tiên cô làm một chuyện lớn lao mà không bị cấm. Thế mới biết tự do sướng đến chừng nào.

Cô có cảm nghĩ bà nội hiểu nỗi buồn trong lòng cô, và chiều theo mọi ý thích của cô. Dù không nói ra, nhưng nội hiểu cô muốn thay đổi cuộc sống để quên đi chuyện tình cảm của mình. Nội thật là tâm lý và hy sinh nữa.

Tự nhiên Vương Lan thấy vui lòng. Cô bèn đứng dậy, bảo là về phòng chuẩn bị đồ vì cô không muốn nội thấy mình khóc.

Trở về phòng, cô vừa xếp đồ vừa khóc tủi thân một mình. Không phải khóc vì nhớ chuyện tình cảm của mình, mà là thấy hoàn cảnh của mình thật bi đát.

Đến nỗi người nhà phải thương xót chiều chuộng.

Thật ra, Vương Lan đâu có muốn đi tới một chỗ xa xôi buồn chán mà cô chưa hề tới lần nào. Nhưng ở lại thành phố thì cảm thấy cuộc sống nặng nề quá. Biết đâu thay đổi môi trường sống thì cô sẽ không như thế này nữa. Vương Lan không biết đi xa như vậy có gì vui không, nhưng chắc chắn môi trường mới sẽ giúp cô quên đi những ám ảnh mà Lâm Thúc đã gây ra. Cảnh thay đổi thì tình sẽ thay đổi theo. Bao giờ nghĩ về Lâm Thúc, về Trường, về Minh Lệ mà lòng cô phẳng lặng thì cô sẽ không cần trốn tránh như thế này nữa.

Sáng hôm sau, Vương Lan đi thật sớm. Lúc bà nội chưa dậy thì cô đã chuẩn bị xong. Chị bếp làm cho cô phần bánh mì hột gà. Vương Lan ngồi ăn một mình giữa căn phòng rộng thênh thang. Sáng nay cô có cảm giác căn nhà thật trống vắng. Cô bỗng thèm có ai đó cùng ăn với mình. Và bỗng thấy nhớ bữa ăn tối có mặt Trường và Quốc Toàn. Lúc đó vui biết bao nhiêu mà không không thấy quý.

Ăn xong, Vương Lan trở lên phòng lấy đồ. Cô vừa xuống sân thì thấy Quốc Toàn đang dựng xe bên lối đi. Anh cười với cô nhưng không có vẻ gì là vui:

– Chuẩn bị xong hết chưa?

– Dạ rồi, em định đi nè.

– Anh tới đưa em đi đây. Chờ anh lên phòng nội một chút!

Vương Lan khoát tay:

– Nội còn ngủ, anh đừng lên.

Quốc Toàn khẽ nhún vai:

– Em đi kiệu này giống trốn nhà quá. Sao không chờ nội dậy chào một tiếng?

Thấy Vương Lan không trả lời, anh cười như hiểu:

– Sợ khóc à? Biết vậy mà còn đi, em thật là...

Lúc đó chú Tư đã đánh xe ra. Quốc Toàn bước đến mở cửa xe cho Vương Lan nhưng vẫn đứng nhìn ra phía sau:

– Đồ em đâu hết rồi?

– Chú Tư để ở phía sau rồi.

– Chuẩn bị đủ chưa đó. Mới xa nhà lần đầu chưa biết gì đâu. Để anh kiểm tra lại xem có thiếu gì không?

Vương Lan xua tay:

– Thôi khỏi! Bây giờ mà bày ra nữa mất công lắm. Nếu thiếu gì thì tuần sau em về sẽ lấy cũng được mà.

Quốc Toàn lắc đầu với vẻ không hài lòng:

– Đáng lẽ phải nói với anh trước, anh chuẩn bị đồ cho mang theo, đi thế này vội vã quá.

Anh ngồi vào cạnh Vương Lan, ra hiệu cho tài xế:

– Chạy đi chú Tư!

Chiếc xe từ từ lăn bánh ra cổng. Thấy Vương Lan ngoái lại nhìn vào nhà, Toàn cười thông cảm:

– Tuần sau về chứ có phải đi luôn đâu mà sợ.

Vương Lan cười nhẹ:

– Đến lượt anh an ủi em phải không?

– Không cần được thì phải an ủi chứ làm sao bây giờ. Em chuyên môn đặt anh vào tình trạng đã rồi. Mấy lần trước làm xong rồi hối hận, chuyện này không biết có làm em hối hận không đây.

– Không có đâu, em suy nghĩ kỹ rồi. Với lại, em cũng đâu còn xóc nổi như hồi đó nữa.

– Anh cũng thấy như vậy.

Vương Lan quay lại nhìn Quốc Toàn một cái như muốn biết anh có nói thật không. Nhưng về mặt anh không có chút gì là đùa cợt. Tự nhiên cô thấy yên tâm hơn, tự tin hơn về điều mình đang làm. Hình như từ đó giờ cô chỉ quen làm theo lời người khác. Đây là lần thứ hai cô quyết định chuyện của mình. Còn lần thứ nhất là can đảm cãi lời ba và bà nội về chuyện lấy chồng.

Hai anh em không nói chuyện gì nữa. Mỗi người dăm dăm nhìn ra bên đường, ai cũng theo đuổi ý nghĩ riêng cho mình. Rất ít khi đi chung mà không ai nói chuyện với ai như vậy.

Khi đến trường học, Quốc Toàn bảo Vương Lan ngồi ngoài xe, rồi một mình anh vào văn phòng.

Ngồi một mình, Vương Lan đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh. Phía trước là con đường vắng vẻ. Sân trường cũng không bóng người. Bỗng nhiên cô buồn và chán nản vô cùng. Bây giờ cô thấy chút hối hận. Để tránh nỗi buồn này, mình lại chọn một khung cảnh buồn khác. Liệu mình có vượt qua nỗi không?

Vương Lan xuống xe, đi thơ thẩn trong sân trường chờ Quốc Toàn. Một lát anh đi ra, gương mặt có vẻ không vui:

– Mình đi tìm chỗ ở đi em đi. Cô giám thị giới thiệu một nhà trọ nghe nói là khá lắm, đến đó thử xem.

Anh nhìn nhìn về mặt ảm đạm của Vương Lan, rồi nói như khuyên:

– Em có thấy hối hận không? Về bây giờ vẫn còn kịp đó. Anh không muốn làm em xuống tinh thần, nhưng anh thấy ở đây không hợp với em đâu.

– Hợp chứ!

Vương Lan nói một cách cương quyết, cố giấu cảm giác trống trải trong lòng. Thái độ đó làm Quốc Toàn chỉ biết chép miệng ngán ngẩm. Gì chứ tật bướng bỉnh thì Vương Lan có thừa. Anh chỉ biết chịu thua, chờ bao giờ cô đối diện với thất bại rồi mới nói được.

Xe chạy đến một nhà trọ nằm trên con đường vắng vẻ nhưng sạch và thoáng.

Vương Lan đồng ý ngay căn phòng vừa được chủ nhà giới thiệu, và ở lại luôn chứ không về. Mọi việc diễn ra nhanh chóng đến nỗi ngay lúc đó cô đã thấy nó như một giấc mơ.

Quốc Toàn ở lại với cô đến chiều mới về. Và Vương Lan trải qua buổi tối đầu tiên xa nhà trong cảm giác cô đơn buồn bã. Nhưng cô hoàn toàn không có ý định trở về lúc này.

Buổi chiều tan trường, cánh cổng lớn mở toang nhưng đám học sinh túa ra vẫn phải chen chúc. Vương Lan ngồi trong văn phòng nhìn ra ngoài, chờ đám nhó tản bót mới về.

Cô là người cuối cùng rời trường. Ngày nào cũng vậy, cô thích đi bộ một mình dưới hàng cây lộng gió và nhìn hàng dương mảnh mai nghiêng nghiêng dưới trời chiều. Những lúc như vậy thấy lòng thật thanh bình. Và từ lúc nào không biết, cô bắt đầu thấy thích sự yên tĩnh ở nơi đây. Không có gì là vui nhưng lòng lại thấy bình yên phẳng lặng.

Đang đi, Vương Lan chợt giật mình vì tiếng xe thắng tí phía sau. Âm thanh tựa hồ một vụ tai nạn khiến cô quay phắt người lại nhìn. Nhưng sau đó khuôn mặt hốt hoảng bỗng chuyển thành sự kinh ngạc vô bờ khi cô nhận ra người vừa làm mình giật mình là ai.

Trường ngồi yên trên xe, quan sát vẻ mặt chưa hoàn hồn của Vương Lan, mỉm cười như hơi hổi hận:

– Làm em giật mình phải không? Xin lỗi!

Vương Lan hỏi mà cũng không biết mình đang nói gì:

– Anh đi đâu vậy?

Trường không trả lời, chỉ khoát tay như ra hiệu:

– Lên xe đi, anh đưa về.

– Không, em đi bộ quen rồi. Nhà em cũng ở gần đây, đi một chút là tới rồi.

– Cũng được, vậy thì đi bộ.

Trường bước xuống đất xe đi bên cô, anh nói như nhận xét:

– Em có dáng dấp của học sinh hơn là cô giáo. Chiều nay thấy em, anh gần như không nhận ra, em thay đổi nhiều lắm.

– Cũng đúng thôi, đi dạy thì phải khác với lúc còn là sinh viên chứ.

– Nhí hơn thì có.

Vương Lan hơi bị chạnh lòng. Trường nói như vậy giống như gián tiếp bảo cô giống như trước kia. Trong khi cô thì đang rất bằng lòng với sự trầm lặng của mình.

Không nghe Vương Lan nói gì, Trường quay qua nhìn cô. Vẻ mặt trầm lặng của Vương Lan làm anh như phát hiện ra một điều gì đó lạ lùng mới mẻ. Tự nhiên anh cười khẽ một mình:

– Em ra dáng cô giáo lắm rồi. Từ đó giờ chưa bao giờ anh thấy em trong dáng điệu như thế này.

Vương Lan cười tự lự:

- Ý anh muốn nói trước kia chỉ quen nhìn em cái gắt khó tính phải không?
- Anh không nhắc đến chuyện đó nhưng quả thật là em thay đổi ngoài ý nghĩ của anh. Khi ra đây, anh cứ hình dung gặp em giống như trước kia nhưng không phải như vậy.

Vương Lan chợt hỏi đột ngột:

- Chùng nào anh về?

Trường trả lời lấp lửng:

- Anh chưa biết, còn chờ xem.

Vương Lan chợt đứng lại:

- Đến nhà em rồi.
- Em mở cửa cho anh vô đi.

Vương Lan ngần ngừ một chút rồi bước tới mở khóa:

- Anh vào đi.

Cô đi thẳng vô nhà thay đồ rồi cứ ngồi một mình dưới sàn nhà. Chưa bao giờ cô thấy mình bối rối trước Trường như bây giờ. Không biết phải chọn thái độ nào ứng xử với anh đây. Từ nãy giờ cô cứ nói chuyện theo bản năng và cảm thấy như vậy có vẻ rất khách sáo. Cô không hiểu Trường ra đây tìm cô làm gì, và có bị bối rối như cô hay không? Anh có vẻ bình thường đến mức giống như gặp một người quen chứ không xôn xao như cô.

Vương Lan đứng lên lấy chiếc điện thoại, cô bấm số của Quốc Toàn rồi đứng im chờ.

Khá lâu anh mới lên tiếng, có vẻ như đã hiểu chuyện:

- Lan hả? Sao rồi?
- Anh hỏi sao là sao? Ý anh muốn hỏi gì?
- Em đang thế nào? Vui chứ?

Vương Lan không hiểu Quốc Toàn muốn ám chỉ gì mà cô cũng không còn tâm trí để tìm hiểu. Cô hỏi một cách thắc mắc:

- Làm sao anh Trường biết em dạy ở đây hả anh? Anh có nói không?
- Em tìm hiểu chuyện đó để làm gì?
- Anh ấy đang ở nhà em đó.
- Em sợ lắm hả? Nghe giọng em có vẻ bất thường quá.
- Không sợ, nhưng lúng túng, em không biết phải nói chuyện thế nào. Tiếp anh ấy như bạn bè thì có vẻ khách sáo, còn như...

Quốc Toàn ngắt lời:

- Như người yêu thì em ngượng và không biết nó đang nghĩ gì phải không?
- Em...
- Em cứ coi như em vào nó không hề có chuyện gì xảy ra đi. Nếu không yêu nhau thì người ta không đi tìm nhau để làm gì. Còn tại sao biết chỗ ở của em thì không quan trọng.

Vương Lan chưa kịp hỏi tiếp thì Quốc Toàn đã tắt máy. Cô bỏ máy xuống bàn, đứng thờ người suy nghĩ. Thật không hiểu nổi mình. Đã có những lúc cô hình dung với tất cả sự khao khát được gặp Hoàng Trường ở đây. Cô sẽ ngả vào lòng anh mà nói hết những suy nghĩ của mình. Những nhớ mong, đau khổ, tuyệt vọng... và cả sự trốn chạy mệt mỏi. Nhưng bây giờ anh xuất hiện trước mắt thì cô lại có tâm lý hoang mang lúng túng.

Buổi tối, Vương Lan pha hai tách cà phê. Hai người ngồi dưới sàn nhà, tựa lưng vào tường, im lặng nghe tiếng mưa rơi ngoài sân. Hoàng Trường có vẻ không muốn nói chuyện. Anh kéo cho Vương Lan ngả vào lòng mình và cô cũng không phản ứng. Ngồi trong lòng Trường, cô như thấy lại buổi chiều mưa khi hai người gặp nhau lần đầu tiên. Rồi những giằng co, sai lầm, tuyệt vọng... tất cả đã qua như trong cơn mơ. Bất giác cô ngẩng đầu lên nhìn anh, tất cả tình yêu bùng cháy trong cái nhìn nồng nàn. Cô hỏi một cách hờn giận:

– Sao anh bỏ em lâu như vậy? Anh không thấy tội nghiệp khi em buồn sao?

– Anh đau lòng, nhưng cũng không muốn vội vã. Anh cần có thời gian để kiểm tra tình cảm thật của em.

Vương Lan kêu lên:

– Anh cứ nghĩ em bông bột hoài sao?

Trường chỉ cười, không trả lời. Vương Lan thấy nụ cười đó thật dễ ghét.

Anh vẫn không khác trước chút nào. Có những chuyện không hề giải thích, chỉ cứ cười để cô tự suy nghĩ. Vì cá tính đó mà cô đã từng hiểu sai lệch về anh.

Cô im lặng nhìn chỗ khác, đôi mắt xa xăm như suy nghĩ mông lung. Sao mãi đến giờ cô mới hiểu ra cái điều đơn giản đó. Bà nội đã khuyên nhiều lần mà cô chẳng hiểu nổi lời khuyên sâu sắc đó. Tưởng như mình đã nhận thức nhiều điều, nhưng hóa ra mình vẫn chẳng hiểu gì về tình cảm người khác. Khi thật sự yêu một người thì người ta đâu có thể quên lãng dễ dàng như vậy.

Hết

Nguồn: vietlangdu

Người đăng: ms

Thời gian: 15/04/2006 8:35:41 SA